رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

Dansk | دنماركي | مَا لَا يَسَعُ المُسْلِمَ جَهْلُهُ

Det, som en muslim ikke må være uvidende om

Den videnskabelige komité under ledelse af de religiøse anliggender ved Den Hellige Moské al-Masjid al-Ḥarām og Profetens Moské al-Masjid al-Nabawī

ⓒ جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات ، ١٤٤٧هـ

جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات
ما لا يسع المسلم جهله - دينماركي. / جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات - ط١. .- الرياض ، ١٤٤٧هـ
١٧٢ ص ؛ ..سم

رقم الإيداع: ١٤٤٧/٩٢٢٨
ردمك: ٤-٢٨-٨٥٩١-٦٠٣-٩٧٨

مَا لَا يَسَعُ المُسْلِمَ جَهْلُهُ

Det, som en muslim ikke må være uvidende om

اللَّجْنَةُ العِلْمِيَّةُ

بِرِئَاسَةِ الشُّؤُونِ الدِّينِيَّةِ بِالمَسْجِدِ الحَرَامِ وَالمَسْجِدِ النَّبَوِيِّ

Den videnskabelige komité under ledelse af de religiøse anliggender ved Den Hellige Moské al-Masjid al-Ḥarām og Profetens Moské al-Masjid al-Nabawī

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Det, som en muslim ikke må være uvidende om

Forord

Al lovprisning tilkommer Allāh, verdenernes Herre. Må Allāhs fred og velsignelse være over den, der blev sendt som en barmhjertighed for verdenerne – vores profet Muḥammad – samt over hans familie og alle hans ledsagere, og enhver, der følger hans sunna og retledes af hans vejledning indtil dommens dag.

Dette er en kort skrift, der indeholder det vigtigste, som en muslim har brug for i sin troslære, tilbedelse og relationer til andre mennesker. Vi har udarbejdet den til de besøgende – både mænd og kvinder – i de to hellige moskéer, så de kan få viden og indsigt i deres religion. Vi beder Allāh – Den Gavmilde, Den Rundhåndede Skænker – om at lade den komme til gavn, gør den retledende og oprigtig for Hans skyld. Sandelig, Han er Den Bedste, man kan henvende sig til, og Den mest Gavmilde, som man kan sætte sit håb til.

***

I Allāhs navn – Den Mest Nådige, Den Mest Barmhjertige.

Det første kapitel:

Emner vedrørende ʻaqīdah (troslæren).

1 - Islāms essens og dets søjler

Islām er at underkaste sig Allāh gennem tawḥīd (troen på Allāhs enhed), at underkaste sig Ham i lydighed og at tage afstand fra shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh) og dens følgere.

Og den består af fem søjler:

1 - Shahādah (trosbekendelsen): Der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og Muḥammad er Allāhs Sendebud.

2 - At opretholde ṣalāh (den rituelle bøn).

3 - At give zakāt (den obligatoriske almisse).

4 - Ṣawm (faste) i måneden ramadan.

5 - At udføre ḥadjdj til det hellige Hus (Ka'bahen i Makkah) for den, der har evnen og muligheden til det.

Tawḥīds (troen på Allāhs enhed) vigtighed:

Vid, at Allāh – Den Mægtige og og Den Majestætiske – skabte skabningerne for, at de skal tilbede Ham og ikke sætte noget som medgud ved Hans side. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾﴾

56. "Og Jeg skabte ikke djinnerne og menneskene undtagen for at de skulle tilbede Mig (alene)." [Sūrah adh-Dhāriyāt:51:56]. Og denne tilbedelse kan kun erkendes gennem viden. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿فَٱعۡلَمۡ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مُتَقَلَّبَكُمۡ وَمَثۡوَىٰكُمۡ ١٩﴾

19. "Så vid [O Muḥammad] at der er ingen gud [der er værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og søg om tilgivelse for dine fejl og for de troende mænds og de troende kvinders [fejl]. Og Allāh kender jeres færden [fra sted til sted om dagen] og jeres opholdssted om natten]." [Sūrah Muḥammad:47:19]. Allāh – ophøjet er Han – begyndte således med viden før tale og handling. Det vigtigste, som en muslim skal tilegne sig, er troen på Allāhs enhed, for den udgør religionens grundlag og fundament. Og religionen kan ikke bestå uden Tawhīd (monoteisme), og dette er den første pligt for en muslim, og det er den sidste pligt. Tawhīd er den første af islāms søjler, som enhver muslim skal kende og efterleve. Islām udgør fem søjler. Som det er berettet i ḥadīthen af ʿAbdullāh ibn ʿUmar – må Allāh være tilfreds med dem begge: Han sagde: "Jeg hørte Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sige:

«بُنِيَ الإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ البَيْتِ، وصَوْمِ رَمَضَانَ».

"Islām er bygget på fem (søjler): at bevidne, at der ikke er nogen gud [der er værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og at Muḥammad er Hans tjener og Sendebud, at opretholde ṣalāh, at give zakāt, udføre ḥadjdj og ṣawm (faste) i måneden ramadan.""[1]

Det påhviler enhver muslim at lære betydningen af tawḥīd – nemlig at vie al tilbedelse udelukkende til Allāh. Så man må ikke sætte nogen ved Hans side i Hans tilbedelse – hverken en engel, der er tæt på [Allāh], eller en udsendt profet.

Betydningen af shahādah (trosbekendelsen): "at der ikke er nogen værdigt i at blive tilbedt undtagen Allāh":

Det betyder, at tjeneren bekræfter med fast overbevisning, at ingen er sandt værdig til tilbedelse undtagen Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske. Således tilbeder man Allāh alene og vier al tilbedelse udelukkende til Ham – ære være Ham – såsom påkaldelse, frygt, håb, fortrøstning og alt andet.

Shahādah (trosbekendelsen) bliver kun fuldendt gennem to søjler:

[1] Overleveret af al-Bukhāri, ḥadīth nr. (8).

a) At nægte guddommelighed og tilbedelse for alt andet end Allāh – hvad enten det er partnere, falske guder eller ṭawāghīt (alt, der dyrkes, adlydes eller ophøjes foruden Allāh).

b) At bekræfte, at guddommelighed og sand tilbedelse tilkommer Allāh alene – uden nogen som helst anden end Ham. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَلَقَدۡ بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَ...﴾

"Og Vi har sandelig sendt et sendebud til ethvert fællesskab [med budskabet]: "Tilbed Allāh og undgå ṭāghūt (alt, der dyrkes, adlydes eller ophøjes foruden Allāh)." [Sūrah an-Naḥl:16:36]

Og betingelserne for lā ilāha illā Allāh (der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh) er:

1 - Viden, som udelukker uvidenhed.

2 - Vished, som udelukker tvivl.

3 - Oprigtighed, som udelukker shirk.

4 - Sandfærdighed, som udelukker løgn.

5 - Kærlighed, som udelukker had.

6 - Underkastelse, som udelukker udeladelse.

7 - Accept, som udelukker afvisning.

8 - At fornægte alt, hvad der tilbedes ud over Allāh – ophøjet er Han.

Disse betingelser skal efterleves, og de er opsummeret i de følgende to poetiske strofer:

Viden, vished, oprigtighed og sandhed – med kærlighed, efterlevelse og accept af den.

Og som den ottende tilføjes: at du selv fornægter alt det, som – ved siden af Allāh – blandt skabningerne er blevet ophøjet til guddom.

Opfyldelsen af vidnesbyrdet sker ved at tilbede Allāh – ophøjet er Han – alene, uden nogen partner, og ved at gøre al tilbedelse oprigtigt rettet mod Allāh alene. Så han påkalder kun Allāh, sætter kun sin tillid til Allāh, sætter kun sit håb til Allāh, udfører kun ṣalāh for Allāh, og ofrer kun for Allāh – ære være Ham og ophøjet er Han.

Hvad nogle mennesker gør – når de går rundt om gravene, søger hjælp hos de døde og påkalder dem ved siden af Allāh – udgør shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh) i tilbedelse. Derfor er det påbudt at være på vagt over for dette og at advare imod det; for det hører til samme kategori som de handlinger, de, der begår shirk, udfører – nemlig tilbedelsen af afguder, sten og træer i stedet for Allāh – ophøjet er Han. Og dette er shirk – imod hvilket Skrifterne blev åbenbaret, og Sendebuddene – fred være med demm – blev sendt for at advare imod det og forbyde det.

Essensen af shahādah (trosbekendelsen) om, at Muḥammad er Allāhs Sendebud

At adlyde Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – i det, han har befalet; at tro på

det, han har berettet; at undgå det, han har forbudt og advaret imod; og at Allāh kun tilbedes på den måde, han – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – har foreskrevet. En muslim erkender, at Muḥammad ibn ʿAbd Allāh al-Qurashī al-Hāshimī – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – er Allāhs – Den Mægtige og Majestætiske – Sendebud til hele skabningen, både jinn og mennesker. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّى رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا...﴾

"Sig [O, Muḥammad]: 'O, mennesker! Jeg er sandelig Allāhs Sendebud til jer alle..'" [Sūrah al-Aʿrāf:7:158].

Og at Allāh sendte ham for at overbringe Hans religion og retlede skabningerne. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ إِلَّا كَآفَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾﴾

28. "Vi har ikke sendt dig [O Muḥammad] til alle mennesker som en forkynder af det glædelige budskab om paradiset til de troende og som en advarer til fornægterne om helvedet, men de fleste mennesker ved det ikke." [Sūrah Sabaʾ:34:28]. Og som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠٧﴾﴾

107. "Og Vi har kun sendt dig [O Muḥammad]

som en barmhjertighed for verdenerne."

[Sūrah al-Anbiyā':21:107].

Og denne trosbekendelse indebærer, at man ikke tror, at Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – har nogen andel i herredømmet eller råderetten over universet, og ej heller nogen ret til at blive tilbedt. Tværtimod er han – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – en tjener, der ikke må tilbedes, og et Sendebud, der ikke må benægtes. Han besidder ingen magt til hverken at gavne eller skade – hverken sig selv eller andre – undtagen det, som Allāh vil. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿قُل لَّآ أَقُولُ لَكُمۡ عِندِي خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ وَلَآ أَقُولُ لَكُمۡ إِنِّي مَلَكٌۖ إِنۡ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ...﴾

"Sig [O Muḥammad]: "Jeg siger ikke til jer: 'Jeg råder over Allāhs skatte, og jeg kender ikke det skjulte, og jeg siger heller ikke til jer: Jeg er en engel. Jeg følger blot det, der bliver åbenbaret til mig ...'" [Sūrah al-Anʿām:6:50].

2 - Al-īmān (troens) essens og dens søjler

Troen er en overbevisning i hjertet, en bekendelse med tungen og en handling både med hjertet og med lemmerne. Den vokser gennem lydighed og mindskes gennem synd.

Troen er således en betingelse for, at tilbedelseshandlingerne er gyldige og bliver

accepteret. Ligesom shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh) og kufr (fornægtelse) gør alle lydighedsgerninger værdiløse, Ligesom Allāh ikke accepterer en ṣalāh (bøn) uden wuḍūʾ (rituel afvaskning), accepterer Han heller ikke nogen form for tilbedelse uden tro Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَمَن يَعۡمَلۡ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ وَلَا يُظۡلَمُونَ نَقِيرٗا ١٢٤﴾

124. "Hvem end der gør gode gerninger, hvad enten det er en mand eller en kvinde, mens han (eller hun) er en sand troende (af islamisk monoteisme) – sådanne vil træde ind i paradiset, og de vil ikke blive uretfærdigt behandlet det mindste (ikke engang så meget som prikken på daddelstenens fure. [Sūrah an-Nisāʾ:4:124].

Og Han gjorde det klart, at shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh) ophæver enhver gerning Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَلَقَدۡ أُوحِيَ إِلَيۡكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكَ لَئِنۡ أَشۡرَكۡتَ لَيَحۡبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٦٥﴾

65. "Og sandelig er det blevet åbenbaret for dig og dem før dig: "Hvis du sætter andre ved Allāhs side, vil dine gerninger være forgæves, og du vil være blandt taberne."" [Sūrah az-Zumar:39:65].

Troens søjler er seks: Troen på Allāh, Hans engle,

Hans bøger, Hans sendebud, den yderste dag og troen på forudbestemmelsen – både dens gode og dårlige aspekter.

1) Troen på Allāh – ophøjet er Han – og den omfatter tre ting:

a) Troen på Hans rubūbiyyah (herredømme):

Og det er at erklære Allāhs – ophøjet er Han – enhed i Hans handlinger – såsom skabelse, forsørgelse, livgivelse og dødsbringelse Der er ingen skaber undtagen Allāh, ingen forsørger undtagen Allāh, ingen livgiver undtagen Allāh, og ingen dødsbringer undtagen Allāh. Ingen råder eller styrer i universet undtagen Ham – ære være Ham, Den Ophøjede.

Og ingen i skabelsen er kendt for at have nægtet Allāhs – ære være Ham – herredømme – undtagen hvis han er en arrogant person, der inderst inde ikke tror på, hvad han siger. Ligesom det var tilfældet med Farao, da han sagde til sit folk:

﴿...أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ﴾

«...Jeg er jeres højeste herre!» [Sūrah an-Nāziʿāt:79:24], Men dette udspringer ikke af en trosmæssig overbevisning, som Allāh – Den Ophøjede – siger om Mūsā (Moses) – fred være med ham :

﴿قَالَ لَقَدۡ عَلِمۡتَ مَآ أَنزَلَ هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ بَصَآئِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَٰفِرۡعَوۡنُ مَثۡبُورٗا ١٠٢﴾

102. [Mūsa (Moses)] sagde: "Sandelig, du ved, at disse tegn er blevet sendt ned af ingen anden end himlenes og jordens Herre som klare (beviser, dvs. beviser på Allāhs enhed og Hans almagt, osv.). Og jeg er visselig overbevist om, at du, O Farao, er dømt til undergang." [Sūrah al-Isrā':17:102], Og Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا... ﴾

Og de fornægtede dem (disse āyāt) – skønt deres egne nafs (indre) var overbeviste om dem – af uretfærdighed og arrogance.

[Sūrah an-Naml:27:14].

For disse skabninger må nødvendigvis have en Skaber, for det er umuligt, at det kan bringe sig selv til eksistens; For intet kan skabe sig selv, og det kan heller ikke opstå ved en tilfældighed; For alt, hvad der er blevet til, må nødvendigvis have en årsagsgiver. Og fordi dens eksistens i dette vidunderlige system og denne harmoniske orden udelukker, at den er opstået ved en tilfældighed. Det står derfor fast, at der må være en Skaber for dem – og det er Allāh, verdenernes Herre. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿أَمۡ خُلِقُواْ مِنۡ غَيۡرِ شَيۡءٍ أَمۡ هُمُ ٱلۡخَٰلِقُونَ ٣٥ أَمۡ خَلَقُواْ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَۚ بَل

﴿لَّا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾﴾

35. "Eller blev de skabt af intet, eller er de selv skaberne?"

36. "Eller har de skabt himlene og jorden? Nej! De har ingen vished [derom]."

[Sūrah aṭ-Ṭūr:52:35-36].

Og al-mushrikūn (afgudsdyrkerne, som satte partnere ved siden af Allāh) anerkendte Allāhs herredømme, men de satte partnere ved Ham i guddommelighed og tilbedelse – og dette bragte dem ikke ind i islām. Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – bekæmpede dem og tillod udgydelsen af deres blod og tilegnelsen af deres ejendom, fordi de begik shirk i tilbedelsen. Så de tilbad ved siden af Allāh – ophøjet er Han – andre end Ham, såsom afguder, sten, engle og andre.

b) Troen på Hans 'ulūhiyyah (guddommelighed):

Troen på Hans guddommelighed – det vil sige, at Han alene er den sande Gud, uden nogen partner, og alene værdig til tilbedelse. Og 'Gud' (Ilah) betyder 'den, der tilbedes', det vil sige: den, der tilbedes med kærlighed, ophøjelse og ydmyghed.

Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَإِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلرَّحْمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾﴾

163. Og jeres Gud er én Gud. Der er ingen der er

berettiget til at blive tilbedt undtagen Ham – Den Mest Nådige, Den Mest Barmhjertige. [Sūrah al-Baqarah:2:163].

Og enhver, der tager en gud ved siden af Allāh og tilbeder den i stedet for Ham – dens guddommelighed er ugyldig. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ هُوَ ٱلۡبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡكَبِيرُ ٦٢﴾

62. "Det er fordi Allāh er sandheden (den eneste sande Gud af alt, hvad der eksisterer, som ikke har nogen partnere eller rivaler med Ham), og de, som de (afgudsdyrkerne) påkalder i stedet for Ham, er blot falskhed (falske guder). Og sandelig, Allāh – Han er Den Ophøjede, Den Store."

[Sūrah al-Ḥadjdj:22:62].

Derfor kaldte sendebuddene – fred være med dem – fra Nūḥ (Noah) – fred være med ham – til Muḥammad – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – deres folk til troen på Allāhs enhed og til udelukkende at vie tilbedelsen til Ham, uden absolut nogen anden ved siden af Ham. Allāh – ære være Ham og ophøjet er Han – har ugyldiggjort al-mushrikūn (afgudsdyrkerne, som sætter partnere ved siden af Allāh) i deres tilbedelse af guder ved siden af Ham, som de dyrkede sammen med Ham, og som de søgte hjælp og støtte hos – og dette med

to rationelle beviser.

For det første: De guder, som de har taget til sig, besidder ingen af guddommelighedens egenskaber. De er selv skabte og kan intet skabe. De kan hverken bringe nogen nytte til deres tilbedere eller afværge nogen skade fra dem. De har ingen magt over liv eller død og kan ikke genoprejse de døde. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً لَّا يَخۡلُقُونَ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ وَلَا يَمۡلِكُونَ لِأَنفُسِهِمۡ ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗا وَلَا يَمۡلِكُونَ مَوۡتٗا وَلَا حَيَوٰةٗ وَلَا نُشُورٗا ٣﴾

3. "Og de har taget andre guder ved siden af Ham [Allāh], som intet kan skabe, men selv er skabte – og som hverken råder over skade eller gavn for sig selv, og som ikke har magt over død, liv eller opstandelse." [Sūrah al-Furqān:25:3].

For det andet: Disse al-mushrikūn (afgudsdyrkerne, som sætter partnere ved siden af Allāh) erkendte, at Allāh – ophøjet er Han – alene er Skaberen og Anliggendernes Ordner, uden nogen som helst anden ved siden af Ham. Dette forpligtede dem til at anerkende Hans enhed i guddommelighed, ligesom de anerkendte Hans enhed i herredømme. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿قُل لِّمَنِ ٱلۡأَرۡضُ وَمَن فِيهَآ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٨٤ سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ٨٥ قُلۡ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلسَّبۡعِ وَرَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡعَظِيمِ ٨٦ سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ

أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

84. "Sig [O Muḥammad]: 'Hvis er jorden og alt, hvad der er i den – hvis I ved det?'"

85. "De vil svare: 'Den tilhører Allāh.' Sig: 'Vil I da ikke tage ved lære?'"

86. "Sig: 'Hvem er Herren over de syv himle og Herren over den store trone?'"

87. "De vil svare: 'Allāh.' Sig: 'Vil I da ikke vise gudsbevidsthed?'"

88. "Sig: 'I hvis Hånd er altings suverænitet? Og Han beskytter (alle), og der er ingen, der kan beskytte imod Ham – hvis I ved det?'"

89. "De vil svare: 'Det tilhører Allāh.' Sig: 'Så hvordan kan I lade jer tryllebinde [og forblinde]?'" [Sūrah al-Muʾminūn:23:84-89]

"Når de erkender tawḥīd ar-rubūbiyyah (Allāhs enhed i herredømme), forpligter det dem til at vie al tilbedelse udelukkende til Allāh – ære være Ham – alene og ikke sætte nogen ved siden af Ham i tilbedelsen."

c) Troen på Allāhs navne og attributter.

Det vil sige at bekræfte det, som Allāh – ophøjet er Han – har fastslået om Sig Selv i Sin Bog, eller som Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – har fastslået om Ham i sin sunnah. af Hans navne og egenskaber, på en måde, der

tilkommer Allāh – ophøjet er Han – uden forvrængning og uden ophævelse (benægtelse), uden at spørge hvordan (bestemme en form), og uden at sammenligne eller gøre dem lig skabningernes egenskaber, Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَلِلَّهِ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰ فَٱدۡعُوهُ بِهَاۖ وَذَرُواْ ٱلَّذِينَ يُلۡحِدُونَ فِيٓ أَسۡمَٰٓئِهِۦۚ سَيُجۡزَوۡنَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ١٨٠﴾

180. "Og til Allah tilkommer de smukkeste navne, så påkald Ham med dem, og lad dem være, der afviger i Hans navne. De vil blive gengældt for det, de plejede at gøre." [Sūrah al-Aʿrāf:7:180]. Og Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿...لَيۡسَ كَمِثۡلِهِۦ شَيۡءٞۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ﴾

"Intet er som Ham, og Han er Den Althørende, Den Altseende." [Sūrah ash-Shūrā:42:]11.

Shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh) inddeles i tre typer:

1- Ash-shirk al-akbar (Større shirk).

2- Ash-shirk al-aṣghar (mindre shirk).

3- Ash-shirk al-khafiy (skjult shirk).

1- Ash-shirk al-akbar (Større shirk):

Kriteriet herfor er: at sidestille andre end Allāh med Allāh i det, som er særligt og udelukkende for Allāh. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿إِذۡ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٩٨﴾

98. "Da vi satte jer på lige fod med verdenernes Herre." [Sūrah ash-Shuʿarāʾ:26:98].

Det omfatter: at rette tilbedelsen mod andre end Allāh – ophøjet er Han – eller at dedikere noget af den til andre end Allāh – ære være Ham; såsom duʿāʾ (at påkalde andre end Ham), istighāthah (at søge hjælp hos dem), nadhr (at aflægge løfter til dem) og dhabḥ (at ofre til dem), samt andre former for tilbedelse.

Eller det indebærer: at anse for tilladt det, som Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske – har forbudt, eller at erklære forbudt det, som Allāh har gjort tilladt, eller at ophæve det, som Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske – har påbudt, som at anse for tilladt det, hvis forbud i religionen er alment og utvivlsomt kendt; såsom at anse for tilladt utugt, alkohol, ulydighed mod forældrene, ågerrenter og lignende.

Eller at forbyde det, som Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske – har gjort tilladt af de gode og rene ting, eller at ophæve det, som Allāh har pålagt; Som at tro, at ṣalāh (den rituelle bøn) ikke er en pligt, eller at ṣawm (fasten) ikke er en pligt, eller at zakāt (den rituelle almisse) ikke er en pligt.

Og den største shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh) medfører ugyldiggørelse af handlinger og evig tilværelse i ilden for den, der dør i denne tilstand. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿...وَلَوۡ أَشۡرَكُواْ لَحَبِطَ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ﴾

"Og hvis de havde sat nogen eller noget ved siden af Allāh, ville alt, hvad de plejede at gøre, være blevet gjort til intet." [Sūrah al-An'ām: 88].

Og den, der dør i denne tilstand, vil Allāh aldrig tilgive ham, og for ham er paradiset forbudt. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُ...﴾

"Sandelig, Allāh tilgiver ikke, at der sættes nogen eller noget ved siden af Ham (shirk), men Han tilgiver, hvad der er mindre end det, for hvem Han vil ..." [Sūrah an-Nisā': 48], Og Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿...إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُ...﴾

"Sandelig, den, der sætter nogen eller noget ved siden af Allāh, så har Allāh visselig gjort paradiset forbudt for ham, og hans tilholdssted vil være ilden." [Sūrah al-Mā'idah:5:72].

2- Ash-shirk al-aṣghar (mindre shirk):

Det er det, som med sikkerhed er fastslået i de åbenbarede tekster som shirk, men som ikke har nået graden af den større shirk. Dette kaldes derfor mindre shirk. såsom at sværge ved andet end Allāh – ophøjet er Han; såsom at sværge ved Ka'bahen, profeterne, al-amānah (betroelsen) eller nogens liv, og lignende. Som Profeten – må Allāhs velsignelser

og fred være over ham – sagde:

«مَنْ حَلَفَ بِغَيرِ اللهِ فَقَدْ كَفَرَ أَو أَشرَكَ».

"Den, der sværger ved andet end Allāh, har visselig begået kufr (fornægtelse) eller shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh)."[1]

Og det kan være større shirk, alt efter graden af det, der findes i vedkommendes hjerte. Hvis den, der sværger ved Profeten– må Allāhs velsignelser og fred være over ham – eller ved en bestemt shaykh, i sit hjerte mener, at han er som Allāh, eller at han påkaldes udenom Allāh, eller at han råder over universet på egen hånd, da er dette større shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh). Men hvis den, der sværger ved andet end Allāh, ikke har denne hensigt, men det blot glider over hans tunge, fordi han er vant til det, så er det shirk aṣghar (mindre shirk). Det forekommer ofte visse steder, og det er derfor pålagt at være på vagt over for det og advare imod det – for at bevare tawḥīd (troen på en Allāh) og beskytte den.

3- Ash-shirk al-khafiy (skjult shirk):

Det er det, der findes i hjertet af riyāʾ (at vise sig frem/skindhellighed); Som en, der udfører ṣalāh (bøn) eller reciterer Koranen for riyāʾ (vise sig frem for folk), eller

[1] Overleveret af Aḥmad i hans Musnad, ḥadīth nr. 6072, og af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. 1535. Han sagde: "Ḥadīth ḥasan."

laver tasbīh (siger subḥān Allāh – "æret være Allāh") for at blive rost, eller giver ṣadaqah (frivillig velgørenhed) for at blive lovprist, Dette ugyldiggør den gerning, hvori han udviste riyāʾ (vise sig frem for folk), men ikke de øvrige gerninger, som han udførte med oprigtighed for Allāh – ophøjet er Han.

Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«الشِّرْكُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ أَخْفَى مِنْ دَبِيبِ النَّمْلَةِ السَّوْدَاءِ عَلَى الصَّفَاةِ السَّوْدَاءِ فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ، وَكَفَّارَتُهُ أَنْ يَقُولَ: "اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أُشْرِكَ بِكَ شَيْئًا وَأَنَا أَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ مِنَ الذَّنْبِ الَّذِي لَا أَعْلَمُ».

"Shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh) i denne ummah (det muslimske fællesskab) er mere skjult end en sort myres bevægelse på en sort sten i nattens mørke. Dets soning er at sige: "O Allāh, jeg søger tilflugt hos Dig fra, at jeg med viden skulle begå shirk mod Dig med noget som helst, og jeg beder Dig om tilgivelse for den synd, som jeg er uvidende om."[1]

Typer af kufr (fornægtelse af sandheden):

1 - Større kufr (den store fornægtelse af sandheden):

Det, som medfører evigt ophold i ilden (helvede),

[1] Overleveret af al-Bukhārī i al-Adab al-Mufrad (ḥadīth nr. 716), af Imām Aḥmad i al-Musnad (ḥadīth nr. 19606), og af aḍ-Ḍiyāʾ al-Maqdisī i al-Aḥādīth al-Mukhtārah (1/150). Klassificeret som autentisk (ṣaḥīḥ) af al-Albānī i Ṣaḥīḥ al-Djāmiʿ aṣ-Ṣaghīr (ḥadīth nr. 3731).

forekommer i fem former:

a) Kufr at-takdhīb (fornægtelse gennem benægtelse):

Det er den fastlåste overbevisning, at profeterne er løgnere. Dette forekommer sjældent blandt dem, der begår kufr (fornægtelse af sandheden), for Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske – har styrket Sine sendebude med tydelige beviser. Disse benægteres tilstand er, som Allāh har beskrevet dem:

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا...﴾

"Og de fornægtede dem – skønt deres indre var fuldt overbevist om dem – af uretfærdighed og hovmod..." [Sūrah an-Naḥl:16:14].

b) Kufr al-ibāʾ wa-l-istikbār (fornægtelse gennem afvisning og hovmod):

Og dette er som Iblīs kufr (vantro), for han benægtede ikke Allāhs befaling og afviste den ikke, men han mødte den med nægtelse og hovmod. Allāh – ophøjet er Han siger:

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَٰٓئِكَةِ ٱسْجُدُواْ لِأَدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَٱسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٣٤﴾﴾

34. "Og [husk] da Vi sagde til englene: "Isdjudū (læg panden på jorden i ærbødighed) for Ādam"; da udførte de sudjūd, undtagen Iblīs (Satan). Han nægtede, var hovmodig og blev [derfor] en af

fornægterne." [Sūrah al-Baqarah:2:34].

c) Kufr al-iʿrāḍ (fornægtelse gennem bortvendelse):

Det sker, når han vender både sit øre og sit hjerte bort fra at følge sandheden, således at han slet ikke vender sig imod den og ikke tillægger den nogen vægt. Allāh – ophøjet er Han siger:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَـٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَآ ۚ إِنَّا مِنَ ٱلْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾﴾

22. "Og hvem er mere uretfærdig end den, der bliver påmindet om sin Herres āyāt, for derefter at vende sig bort fra dem? Sandelig, Vi vil tage hævn over al-mudjrimīn (dem, der begår alvorlige synder og forbrydelser – især kufr)."

[Sūrah as-Sadjdah:32:22].

Hvad angår den delvise bortvenden, så er det en form for fisq (syndig afvigelse), men ikke kufr (fornægtelse); som den, der vender sig bort fra at tilegne sig viden om visse religiøse forpligtelser – såsom bestemmelserne for ṣiyām (fasten) eller ḥadjdj (pilgrimsfærden) og lignende.

d) Kufr ash-shakk (fornægtelse gennem tvivl):

Og det sker, når man tøver og ikke har fast overbevisning om sandheden, men tvivler på den – som i Allāhs – ophøjede er Han – ord:

﴿وَدَخَلَ جَنَّتَهُۥ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِۦ قَالَ مَآ أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَـٰذِهِۦٓ أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَآ أَظُنُّ

﴿السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدتُّ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنقَلَبًا ﴿٣٦﴾﴾

35. "Og han trådte ind i sin have, idet han handlede uretfærdigt mod sig selv. Han sagde: "Jeg tror ikke, at denne nogensinde vil forgå.""

36. "Og jeg tror ikke, at timen (as-sāʿah – opstandelsens dag) vil indtræffe; og selv hvis jeg skulle vende tilbage til min Herre, vil jeg bestemt finde noget bedre end dette ved min tilbagevenden." [Sūrah al-Kahf:18:35-36].

e) Kufr an-nifāq (fornægtelse gennem hykleri):

Det er at bekende troen med tungen, mens man i sit hjerte skjuler benægtelsen (takdhīb). Allāh – ophøjet er Han siger:

﴿وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَبِٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَمَا هُم بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾﴾

8. "Blandt menneskene er der dem, som siger: "Vi tror på Allāh og på den yderste dag" – men de er [i sandhed] ikke troende."

[Sūrah al-Baqarah:2:8].

Disse er typerne af al-kufr al-akbar (den store fornægtelse), som medfører udtræden af islām.

2 - Al-kufr al-aṣghar (den mindre fornægtelse):

Denne type medfører ikke evigt ophold i ilden (helvede). Det er det, som i al-Kitāb (Koranen) og sunnah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sædvane) benævnes som kufr uden bestemthedsartiklen al-, men som forekommer i ubestemt form (nakirah). Og

eksemplerne herpå er mange, blandt hvilke er: Abū Hurayrahs – må Allāh være tilfreds med ham – beretning. Han sagde: Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«اثْنَتَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ: الطَّعْنُ فِي النَّسَبِ، وَالنِّيَاحَةُ عَلَى المَيِّتِ».

"Der er to ting blandt mennesker, som er kufr (fornægtelse): at angribe afstamning og at udøve højlydt klagesang over den afdøde." [1]

2) Al-īmān bi-l-malā'ikah (troen på englene):

De udgør den usete verden (ʿālam ghaybī). Allāh – ophøjet er Han– har skabt dem af lys, Og de tilbeder Allāh – ophøjet er Han. De besidder intet af de særtræk, der tilhører Allāhs rubūbiyyah (herredømme og skaberrolle) og ulūhiyyah (guddommelighed og ret til tilbedelse). De handler ikke i ulydighed over for Allāh i det, Han har befalet dem, og de gør, hvad de bliver befalet, De er utallige; kun Allāh – ophøjet er Han – kan optælle dem.

Troen på englene indebærer fire forhold:

a) Troen på deres eksistens.

b) Troen på dem, hvis navne vi kender – såsom Djibrīl (Gabriel), Mīkā'īl (Mikael), Isrāfīl og andre. Og dem, hvis navne vi ikke kender, tror vi på i

[1] Overleveret af Muslim i Ṣaḥīḥ Muslim (ḥadīth nr. 121) og af Imām Aḥmad i al-Musnad (ḥadīth nr. 10434).

generel forstand.

c) Troen på det, vi ved om deres egenskaber, som er nævnt i Koranen og sunnah. Såsom beskrivelsen af Djibrīl: Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – har sandelig fortalt, at han så ham i den skikkelse, Allāh havde skabt ham i, med seks hundrede vinger, så han i sandhed fyldte horisonten.

d) Troen på det, vi ved om deres handlinger – såsom at de lovpriser Allāh – ophøjet er Han – og tilbeder Ham dag og nat uden at føle nogen kedsomhed eller træthed.

For eksempel: Djibrīl (Gabriel) – den betroede over åbenbaringen.

Isrāfīl betroet med at blæse i trompeten.

Malak al-Mawt (dødsenglen) – betroet med at tage sjælene ved dødsøjeblikket.

Mālik – vogteren af helvede. Riḍwān – vogteren af paradiset. Og andre.

3) Troen på de åbenbarede skrifter:

Det, der menes med skrifterne, er de himmelske Skrifter, som Allāh – ophøjet er Han – har nedsendt til Sine sendebud. Som retledning for menneskeheden og en barmhjertighed for dem, så de kan opnå lykke i både denne verden og det hinsidige.

Troen på de åbenbarede Skrifter indebærer fire forhold:

a) Troen på, at de virkelig er nedsendt fra Allāh – ophøjet er Han.

b) Troen på de Skrifter, hvis navne vi kender – såsom Koranen, der blev åbenbaret til Muḥammad – må Allāhs velsignelser og fred være over ham. Og Tawrāt (Toraen), der blev åbenbaret til Mūsā (Moses – fred være med ham). Og Indjīl (Evangeliet), der blev åbenbaret til ʿĪsā (Jesus – fred være med ham). Og Zabūr (Salmerne), som blev givet til Dāwūd (David – fred være med ham).

Og hvad angår de skrifter, hvis navne vi ikke kender, så tror vi på dem i generel forstand.

c) At anerkende sandheden i det, de beretter – ligesom beretningerne i Koranen og de beretninger i de tidligere skrifter, der ikke er blevet ændret.

d) At handle i overensstemmelse med de bestemmelser i dem, som ikke er blevet ophævet, og at acceptere dem med tilfredshed og underkastelse – uanset om vi forstår visdommen bag dem eller ej. Alle de tidligere Skrifter er ophævet ved den ædle Koran. Det er ikke tilladt at handle efter nogen af de bestemmelser, der er indeholdt i de tidligere Skrifter, undtagen dem, der er autentiske og godkendt af den ædle Koran eller profetens sunnah.

4) Troen på profeterne – fred være med dem:

Rusul (budbringere): Flertal

af rasūl (budbringer).

Betegner de mennesker, som der blev åbenbaret en lov til, og som blev befalet at viderebringe den. Den første af dem var Nūḥ (Noah – fred være med ham), og den sidste var Muḥammad – må Allāhs velsignelser og fred være over ham. Og de er mennesker, skabt af Allāh. De har ingen del i de egenskaber, der tilkommer herredømmet eller guddommeligheden.

Troen på profeterne indebærer:

a) Troen på, at deres budskab er sandt og fra Allāh – ophøjet er Han. Den, der fornægter budskabet fra én af dem, har derved i sandhed fornægtet dem alle.

b) Troen på dem, hvis navne vi kender – som Muḥammad, Ibrāhīm (Abraham), Mūsā (Moses), ʿĪsā (Jesus) og Nūḥ (Noah – fred være med dem alle). De hører til blandt de budbringere, der var mest standhaftige (ūlū al-ʿazm).

Og hvad angår dem, hvis navne vi ikke kender, tror vi på dem i generel forstand. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُم مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُم مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ...﴾

"Og sandelig, Vi har sendt budbringere før dig – blandt dem er der nogle, hvis historier Vi har fortalt dig, og blandt dem er der nogle, hvis historier Vi

ikke har fortalt dig.." [Sūrah Ghāfir:40:78].

c) At bekræfte sandheden i de autentiske beretninger, der er overleveret fra dem – fred være med dem.

d) At følge sharīʿah hos den af dem, der blev sendt til os – nemlig den sidste af dem, Muḥammad – må Allāhs velsignelser og fred være over ham.

5) Troen på den yderste dag (dommedagen):

Og det er dommedagen, hvor menneskene bliver genoprejst til regnskab og gengæld. Og den kaldes sådan, fordi der ikke kommer nogen dag efter den – hvor paradisets folk vil slå sig ned i deres boliger, og helvedes folk i deres boliger.

Troen på den yderste dag omfatter tre forhold:

a) Troen på opstandelsen:

Det er genoprejsningen af de døde, når der blæses i trompeten anden gang. Så vil menneskene stå foran verdenernes Herre – barfodede uden sko, nøgne uden tildækning og uomskårne. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعْدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٠٤﴾﴾

104. "Som Vi begyndte den første skabelse, vil Vi gentage den – et løfte, der påhviler Os. Sandelig, Vi vil visselig gøre det." [Sūrah al-Anbiyāʾ:21:104].

b) Troen på regnskabet og gengældelsen.

Hvor mennesket bliver stillet til regnskab for sine handlinger og gengældt derefter. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿إِنَّ إِلَيْنَآ إِيَابَهُمْ ۝٢٥ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُم ۝٢٦﴾

25. "Sandelig, til Os er deres tilbagevenden."

26. "Og derefter påhviler det sandelig Os deres regnskab." [Sūrah al-Ghāshiyah:88:25-26].

c) Troen på paradis og helvede:

og at de er skabelsens evige bestemmelsessted. Paradis er lyksalighedens bolig, som Allāh – ophøjet er Han – har forberedt til de troende, der besidder gudsbevidsthed, og som adlyder Allāh og Hans Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham. "Dér [i paradis] findes det, som intet øje har set, intet øre har hørt, og som aldrig er faldet i et menneskehjerte."

Og hvad angår helvede; den er straffens bolig, som Allāh – ophøjet er Han – har forberedt til de vantro – dem, der fornægtede Allāh og var ulydige mod Hans sendebud. Dér findes former for straf og ydmygende pinsler, som aldrig falder et menneske ind.

6) Troen på forudbestemmelsen – dens gode og dens dårlige (bestemmelser).

Og hvad der menes med forudbestemmelsen er: Allāhs – Den Mægtige og Den

Majestætiske – forudbestemmelse af det, som vil ske – i overensstemmelse med Hans forudgående viden og Hans visdom.

Troen på forudbestemmelsen omfatter fire forhold:

a) Viden: Det er troen på Allāhs viden – ophøjet er Han – at Han ved, hvad der var, hvad der vil være, og hvordan det vil være, både i helhed og i detaljer, fra evighed til evighed. Og Han – ære være Ham – er Den Alvidende om det, som ikke har fundet sted, og hvis det fandt sted, hvordan det ville være. Som Allāh – ære være Ham – siger:

﴿وَلَوۡ رُدُّواْ لَعَادُواْ لِمَا نُهُواْ عَنۡهُ ...﴾

"Og selv hvis de blev bragt tilbage, ville de vende tilbage til det, de var blevet forbudt."

[Sūrah al-Anʿām:6:28].

b) Nedskrivningen: og det vil sige, at Allāh – ophøjet er Han – har fastsat forudbestemmelserne for alt indtil dommedagen. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۗ إِنَّ ذَٰلِكَ فِي كِتَٰبٍۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ٧٠﴾

"Ved du ikke, at Allāh ved, hvad der er i himlene og på jorden? Sandelig, det findes i en Bog, og sandelig, det er let for Allāh."

[Sūrah al-Ḥadjdj:22:70].

c) Al-mashī'ah (viljen): Det er troen på, at intet sker i dette univers undtagen det, som Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske – vil. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَرَبُّكَ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُ وَيَخۡتَارُ ...﴾

"Og din Herre skaber, hvad Han vil, og udvælger." [Sūrah al-Qaṣaṣ:28:68]. Og mennesket har en vilje, som ikke går ud over Allāhs vilje, som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢٩﴾

"Og I vil intet, undtagen at Allāh, verdenernes Herren, vil det." [Sūrah at-Takwīr:8:29].

d) Skabelsen: Det er troen på, at Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske – har skabt skabningerne samt deres gerninger og handlinger – både de gode og de onde. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ٦٢﴾

"Allāh er Skaberen af alle ting, og Han er den, der råder over alt som Værge."

[Sūrah az-Zumar:39:62].

Og disse niveauer er samlet i følgende strofe:

Hans viden, Vor Herres nedskrivning, Hans vilje og Hans skabelse – det er frembringelse og tilblivelse.

Afsnit 3: Al-iḥsān (en tilstand af fremragende karakter og dyb åndelighed i forhold til både tilbedelse og omgang med andre)

Al-iḥsān består af én søjle: at du tilbeder Allāh, som om du ser Ham – og selv hvis du ikke ser Ham, så ved, at Han ser dig.

Det betyder: at mennesket udfører det, som Allāh har pålagt ham i tilbedelsen af Ham – som om han stod foran Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske. Og dette nødvendiggør fuldkommen gudsbevidsthed og at vende sig inderligt til Allāh – ære være Ham. Og det nødvendiggør, at tilbedelsen udføres i overensstemmelse med Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sunnah.

Og al-iḥsān har to grader, og al-muḥsinīn (de, der udøver) iḥsān, befinder sig på to åndelige stationer, som adskiller sig i rang.

Det første stade – og det er det højeste: skuenens stade. Det vil sige, at tjeneren handler, som om han med sit hjerte ser Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske; da oplyses hjertet af troen, indtil det usete bliver som det sete.

Det andet stade: staden af oprigtighed og indre årvågenhed i bevidstheden om Allāh – ophøjet er Han. Det betyder, at tjeneren bestræber sig på at fastholde bevidstheden om, at Allāh ser ham og har fuld indsigt i ham; og når han fastholder dette, er

han oprigtig over for Allāh – ophøjet er Han.

Afsnit 4: En kort fremstilling af ahl as-sunnah wa-l-djamāʿahs grundprincipper.

a) At følge det, som er kommet i Koranen og i sunnah – både i det indre og det ydre. Og ikke at sætte noget menneskes ord over Allāhs ord eller over Hans Sendebuds – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – ord.

b) At deres hjerter og tunger forbliver rene over for Allāhs Sendebuds – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – ledsagere (ṣaḥābah – må Allāh være tilfreds med dem). Og de anser, at kaliffen efter Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – var Abū Bakr, derefter ʿUmar, derefter ʿUthmān og derefter ʿAlī – må Allāh være tilfreds med dem alle.

c) At elske Allāhs Sendebuds – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – husstand og vise dem loyalitet; og med hans husstand menes særligt de retskafne blandt dem.

d) At undlade at gøre oprør mod lederne og myndighedshaverne, selv når de handler uretfærdigt. Og der påkaldes for dem om retskaffenhed og beskyttelse og der påkaldes ikke imod dem. Og deres lydighed er en del af lydigheden mod Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske – og den er en forpligtelse – så længe de ikke befaler noget, der indebærer synd. Hvis de

befaler noget, der indebærer synd, da må de ikke adlydes i det. Men lydigheden mod dem forbliver gældende i alt andet, når det er i det retmæssige (bi-l-maʿrūf).

e) At bekræfte troen på de fromme awliyās (Allāhs venner) særlige tegn og ekstraordinære hændelser. Det er de usædvanlige hændelser, som Allāh lader ske gennem deres hænder ud over den almindelige orden.

f) De erklærer ikke ahl al-qiblah for ikke-troende på grund af almindelige synder eller selv store synder, som al-khawāridj gør. Tværtimod: det trosmæssige broderskab forbliver urokkeligt, selv om der forekommer synder. Og de siger om synderen: Han er troende i kraft af sin tro, men en synder på grund af sin store synd.

Andet kapitel: Det, som vedrører tilbedelseshandlinger.

Afsnit 1: Ṭahārah (rituel renselse).

Sprogligt betyder ṭahārah: at være ren og fri fra både fysiske og åndelige urenheder.

I sharīʿah-terminologi betyder ṭahārah:

ophævelse af ḥadath (rituel urenhed) og fjernelse af nadjasah (fysisk urenhed). Og ṭahārah er nøglen til ṣalāh (bøn). Derfor hører det til blandt de mest centrale religiøse pligter at lære ṭahārah og at give den den fornødne

opmærksomhed; for det er en forpligtelse for enhver muslim.

1 - Vandets kategorier:

a) Ṭahūr: vand, som både er rent i sig selv og rensende, og som det er gyldigt at foretage rituelle renselser med., Uanset om det forbliver i sin naturlige tilstand, som regnvand, vand fra floder eller havvand, eller hvis det er blevet blandet med en ren substans, som hverken dominerer det eller fratager det dets betegnelse som vand.

b) Nadjas: vand, der er urent, og som det ikke er tilladt at anvende. Det ophæver ikke ḥadath (rituel urenhed), og det fjerner heller ikke nadjāsah (fysisk urenhed). Det er det vand, hvis farve, lugt eller smag er blevet ændret af en nadjāsah (fysisk urenhed).

c) Nadjāsah (fysisk urenhed).

Nadjāsah: er en bestemt form for urenhed. Dets art forhindrer gyldigheden af ṣalāh (bøn), såsom urin, afføring, blod og lignende; og de kan være til stede på kroppen, på stedet eller på tøjet.

Udgangspunktet for ting er: tilladeligt brug og renselse. Den, der hævder, at en ting i sig selv er urent, påhviler det at fremlægge bevis. Følgende regnes ikke som nadjāsah (urenhed): slim, menneskets sved og æslets sved; de er rene, selv om de kan opfattes som uhygiejniske. Alt, hvad der er nadjas (urent), er uhygiejnisk, men ikke alt, hvad

der er uhygiejnisk, er nadjas.

Nadjāsah (urenhed) inddeles i tre grader.

1 - An-nadjāsah al-mughallaẓah (den grove urenhed);

For eksempel: urenheden ved det, som en hund har drukket eller slikket i. Og måden at rense det på er, at det vaskes syv gange, hvoraf den første gang er med jord.

2 - An-najāsah al-mukhaffafah (den lette/milde urenhed).

For eksempel: urin fra en spæd dreng, når den rammer tøjet eller lignende. Fremgangsmåden for at rense det er at sprøjte det med vand, indtil det gennemvædes; uden behov for at gnide eller vride.

3 - An-najāsah al-mutawassiṭah (den mellemste grad af urenhed).

Såsom menneskelig urin og afføring samt de fleste andre urenheder, når de rammer jorden, et stykke tøj eller lignende. Metoden til at rense den er at fjerne selve substansen af urenheden, hvis den har en, og dernæst at rengøre det berørte sted med vand eller andre midler til rengøring.

Blandt det, som der findes bevis for er urent, er:

a) Menneskelig urin og afføring.

b) Al-madhī og al-wadī [1].

[1] al-madhī: En tynd, farveløs væske, der udskilles ved seksuel ophidselse, f.eks. under kærtegn, ved erindringen om samleje, ønsket om det, synet af noget eller lignende. Den udskilles som dråber, og man bemærker måske ikke, at den kommer ud.al-wadī: En tyk, hvidlig væske, der udskilles i

c) Ekskrementer fra dyr, hvis kød ikke er tilladt at spise.

d) Blod fra ḥayḍ (menstruation) og nifās (efterfødsel).

e) Hundens spyt.

f) Ådsel; herfra undtages:

1 - Mennesket, når det dør.

2 - Selvdøde fisk og græshopper.

3) Døde dyr uden flydende blod, såsom fluer, myrer, bier og lignende.

4 - Ådslets knogler, horn, kløer, hår og fjer.

Fremgangsmåden for at rense nadjāsah (urenhed) er:

1 – Med vand, som er det oprindelige middel til at rense nadjāsah (urenheder); der afviges derfor ikke til noget andet.

2 – Det, som sharīʿah har foreskrevet om måden at rense ting, der i sig selv er nadjāsah, eller som er blevet urene.

a) Skindet fra et dødt, uslagtet dyr bliver rent ved garvning.

b) Renselse af beholderen, hvis en hund har drukket af den: den skal vaskes syv gange, hvoraf den første gang skal være med jord.

c) Når tøjet rammes af menstruationsblod, renses det ved først at gnide det, dernæst skrubbe

---

forlængelse af vandladning eller ved fysisk anstrengelse, f.eks. når man bærer noget tungt.

det med vand og derefter besprinkle det med vand. Hvis der efter dette stadig bliver et spor tilbage, skader det ikke.

d) Renselse af kvindens klædnings nederste kant sker ved den rene jord, som den derefter kommer i berøring med.

e) Renselse af tøjet, når det er urin fra en spæd dreng, der ammes, sker ved at stænke med vand, mens renselse fra en lille piges urin sker ved at vaske det med vand.

f) Renselse af tøjet for madhī (præ-ejakulat) sker ved at besprinkle det berørte sted med vand.

g) Renselse af sandalenes underside sker ved at tørre den af mod ren jord.

h) Renselse af jorden fra nadjāsah (fysisk urenhed) sker ved at hælde en spand vand på stedet, eller ved at lade den tørre ud i solen eller vinden. Når sporene af urenheden er forsvundet, anses jorden for ren.

3 - De handlinger, som er forbudt for al-muḥdith (en person der befinder sig i rituel urenhed).

De ting, der er forbudt for den, der befinder sig i mindre eller større rituel urenhed.

a) Ṣalāh (bøn), hvad enten den er farḍ (obligatorisk) eller nāfilah (frivillig). Som overleveret fra Ibn ʻUmar – må Allāh være tilfreds med dem begge – at Profeten – må Allāhs

velsignelser og fred være over ham – sagde:

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةً بِغَيْرِ طُهُورٍ».

"Allāh accepterer ingen ṣalāh (bøn) uden ṭuhūr (rituel renselse)." [1]

b) At berøre muṣḥaf (Koranens fysiske eksemplar). Som det fremgår af brevet, som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – skrev til ʿAmr ibn Ḥazm, hvori det hedder:

«لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ».

"Ingen må berøre Koranen undtagen én, der er i rituel renhed." [2]

c) Ṭawāf (den rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah syv gange) om det ældgamle Hus (Kaʿbah). Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«الطَّوَافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ، إِلَّا أَنَّ اللَّهَ أَبَاحَ فِيهِ الْكَلَامَ».

"Ṭawāf omkring Huset (Kaʿbah) er [som] ṣalāh (bøn) – bortset fra at Allāh har tilladt tale under den." [3] "Og Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – har sandelig udført wuḍūʾ (rituel

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (224).

[2] Overleveret af Mālik i al-Muwaṭṭaʾ, ḥadīth nr. (680 og 219); af ad-Dārimī, ḥadīth nr. (312); og af ʿAbd ar-Razzāq i hans Muṣannaf, ḥadīth nr. (1328). Klassificeret som autentisk (ṣaḥīḥ) af al-Albānī i Irwāʾ al-Ghalīl, hadith nr. (122).

[3] Overleveret af an-Nasāʾī, ḥadīth nr. (12808), og af Aḥmad, ḥadīth nr. (15423). Klassificeret som autentisk (ṣaḥīḥ) af al-Albānī i Irwāʾ al-Ghalīl, hadith nr. (121).

afvaskning) til ṭawāf." Det er autentisk overleveret fra Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – at han forbød en menstruerende kvinde at udføre ṭawāf om Huset (Kaʿbah), indtil hun var blevet rituel ren.

Og hvad angår de ting, der specifikt er forbudt for den, der befinder sig i større rituel urenhed, så er de:

1 – Recitation af Koranen. Som i ḥadīthen overleveret fra ʿAlī – må Allāh være tilfreds med ham: "Intet hindrede ham – dvs. Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – i at [recitere] Koranen, undtagen djanābah (større rituel urenhed)."[1]

2 – Ophold i moskéen uden wuḍūʾ (rituel afvaskning). Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَقۡرَبُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنتُمۡ سُكَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَعۡلَمُواْ مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغۡتَسِلُواْ...﴾

"O I, troende! Nærm jer ikke aṣ-ṣalāh (bønnen), mens I er berusede, før I ved, hvad I siger, og heller ikke, når I er i janābah (større rituel urenhed), undtagen hvis I blot passerer igennem [en moské], indtil I har foretaget den fuldstændige rituelle afvaskning (ghusl) …"

[1] Overleveret af Ibn Mādjah, ḥadīth nr. (594), og af Ibn Ḥibbān, ḥadīth nr. (799). Klassificeret som svag (ḍaʿīf) af al-Albānī i Ḍaʿīf Sunan at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (146).

[Sūrah an-Nisāʾ:4:43].

Når en person i større rituel urenhed udfører wuḍūʾ (rituel afvaskning) som foreløbig renselse, er det tilladt for ham at opholde sig i moskéen. Ligeledes er det tilladt for den, der er i større rituel urenhed, at passere gennem moskéen udelukkende for at gå igennem den, uden at tage ophold deri.

4 – Etikette ved forrettelse af nødtørft.

Det anbefales ved forrettelse af nødtørft:

a) At trække sig afsides og skjule sig for andre, når man forretter sin nødtørft i det fri.

b) At fremsige den overleverede duʿāʾ (påkaldelse) ved indgangen, nemlig:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ».

"Allāhumma innī aʿūdhu bika min al-khubthi wa-l-khabāʾith (O Allāh, jeg søger tilflugt hos Dig fra det onde og de onde væsener)." [1].

Og det er påbudt ved forrettelse af nødtørft:

1 – At holde sig fri af urin (undgå at blive ramt eller besudlet).

2- Dækning af ʻAwrah (kropsdele, der skal dækkes).

Og det er forbudt ved forrettelse af nødtørft:

a) At vende sig mod qiblah (retningen mod Kaʿbah) eller at vende ryggen til den.

b) At forrette sin nødtørft på menneskers

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (142), og af Muslim, ḥadīth nr. (122).

færdselsveje eller på offentlige opholdssteder.

c) At urinere i stillestående vand.

Og det er frarådet ved forrettelse af nødtørft:

1 – At røre ved kønsdelen med højre hånd under forrettelse af nødtørft.

2 – At udføre istindjāʾ (renselse med vand) eller istidjmār (renselse med sten eller tilsvarende) med højre hånd.

3 – Det er frarådet at tale, og især at nævne Allāhs – Den Mægtige og Den Majestætiske – Navn, under forrettelse af nødtørft.

5 – Regler for istindjāʾ (renselse med vand) og istidjmār (renselse med sten eller tilsvarende).

Istindjāʾ: At fjerne sporene af det, der udskilles fra de to naturlige udgange, med vand.

Istidjmār: At fjerne sporene af det, der udskilles fra de to naturlige udgange, uden brug af vand – for eksempel med sten eller papir.

Betingelser for det, der anvendes til istidjmār.

a) At det skal være mubāḥ (tilladt).

b) At det skal være ṭāhir (rituelt rent).

c) At det skal være rensende (dvs. egnet til at fjerne urenheden).

d) At det ikke må være knogler eller dyregødning.

e) At det ikke må ske med noget, der er agtværdigt, såsom papir, der bærer Allāhs – Den

Mægtige og Den Majestætiske – navn.

Det er tilladt at nøjes med istidjmār (renselse med sten eller tilsvarende) på to betingelser:

1 – At det udskilte ikke må overskride det sædvanlige sted.

2 – At istidjmār udføres med tre rensende sten eller derover.

6 – Regler for wuḍūʾ (rituel afvaskning).

Wuḍūʾ (den rituelle afvaskning) er obligatorisk for tre tilbedelseshandlinger:

a) Ṣalāh (bøn), uanset om den er farīḍah (obligatorisk) eller nāfilah (frivillig).

b) At røre ved muṣḥaf (Koranens fysiske eksemplar).

c) Ṭawāf (ritualet med at gå syv gange om Kaʿbah).

Betingelserne for wuḍūʾ (rituel afvaskning):

1- Islām.

2 – At have ʿaql (fornuftsevne).

3 – Tamīyīz (skelneevne).

4 – Niyyah (intention): dens plads er i hjertet, og at udtale den med tungen er en bidʿah (religiøs nyskabelse). Og enhver, der vil udføre wuḍūʾ (rituel afvaskning), har dermed haft intentionen (niyyah). Hvad angår at vaske de lemmer, der hører til wuḍūʾ (den rituelle afvaskning), med intentionen om blot afkøling eller almindelig renlighed, så regnes det ikke som wuḍūʾ.

5 – Istiṣḥāb al-ḥukm (at fastholde intentionen): dvs. ikke at have til hensigt at afbryde den, før renselsen er fuldendt.

6 – At årsagen til wuḍūʾ (den rituelle afvaskning) er ophørt. Undtaget herfra er: den, der lider af vedvarende urininkontinens (salas dāʾim), samt kvinden med vedvarende blødning uden for menstruationen (istiḥāḍah).

7 – Istindjāʾ (renselse med vand) eller istidjmār (tør renselse) forud for wuḍūʾ, for den der har urin eller afføring.

8 – At vandet er rensende (ṭahūrīyah) og tilladt (mubāḥ) at anvende.

9 – At fjerne alt, der forhindrer vandet i at nå huden.

10 – At ṣalāh (bønne) tiden er indtrådt, for den der er i en tilstand af vedvarende rituel urenhed (ḥadath dāʾim).

Furūḍ al-wuḍūʾ: De obligatoriske handlinger i wuḍūʾ (den rituelle afvaskning):

a) Vask af ansigtet, hvilket omfatter al-maḍmaḍah (mundskylning) og al-istinshāq (næseskylning).

b) Vask af armene inklusive albuerne .

c) Masḥ (strygning) af hele hovedet, hvilket også inkluderer ørerne.

d) Vask af begge fødder inklusive anklerne.

e) At opretholde den foreskrevne rækkefølge

mellem lemmerne i wuḍūʾ (den rituelle afvaskning).

f) Sammenhæng under wuḍūʾ – man må ikke adskille afvaskningen af lemmerne med en lang pause.

Ṣifatu al-wuḍūʾ: Fremgangsmåden for wuḍūʾ (den rituelle afvaskning):

1 - At sige Bismillāh – I Allāhs navn – før man påbegynder wuḍūʾ.

2- Vask af begge hænder tre gange.

3- Vask af ansigtet tre gange, hvilket også omfatter al-maḍmaḍah (mundskylning) og al-istinshāq (næseskylning).

4- Vask af armene inklusive albuerne tre gange, idet man begynder med højre arm og derefter venstre.

5- Masḥ (strygning) af hovedet, hvilket også inkluderer ørerne.

6- Vask af begge fødder inklusive anklerne tre gange, idet man begynder med den højre fod og derefter den venstre.

Handlinger, der ophæver wuḍūʾ (den rituelle afvaskning).

a) Udledning fra de to veje (urinrøret og endetarmen), såsom urin, afføring eller luftudledning (prut).

b) En betydelig mængde urent materie, der udskilles fra kroppen.

c) Fornuftens bortfald ved søvn eller anden årsag.

d) Berøring af de private dele – for eller bag – med hånden uden noget imellem (fx tøj eller stof).

e) At spise kamel-kød.

f) Ar-Riddah (frafald) fra islām – må Allāh beskytte os og alle muslimer mod dette.

7 - Reglerne for masḥ (strygning) over lædersokkerne (khuffayn) og strømperne (djawrabayn):

1- الخُفّ (al-khuff): Lædersokker, som bæres på fødderne, fremstillet af læder eller lignende materiale.

2- الجَوْرَب (al-djawrab): Sokker, der bæres på fødderne, fremstillet af uld, bomuld eller lignende materiale.

Betingelserne for masḥ (strygninger) over dem begge (lædersokker og strømper):

a) At tage sokkerne på efter fuldendt ṭahārah (rituel renhed), dvs. efter at have udført wuḍū' (den rituelle afvaskning) eller ghusl (den rituelle helkropsvask).

b) At de (sokkerne eller strømperne) dækker begge fødder fuldstændigt, inklusive anklerne.

c) Begge (sokker eller strømper) skal være rene.

d) Masḥ (strygning) over dem skal ske inden for den foreskrevne tidsperiode.

e) Masḥ (strygning) foretages kun i forbindelse

med wuḍūʾ og ikke under ghusl.

f) At lædersokkerne og lignende skal være tilladte. Hvis de er stjålne eller fremstillet af silke (for mænd), er det ikke tilladt at foretage masḥ (strygning) over dem, for det forbudte kan ikke være grundlag for en dispensation.

Perioden for masḥ (strygning).

For den fastboende: én dag og én nat (24 timer) og for den rejsende: tre dage og tre nætter (72 timer).

Fremgangsmåden for masḥ (strygning):

At gøre hånden våd med vand og udføre masḥ (strygning) ovenpå sokkerne eller lædersokkerne, fra tæerne til skinnebenet, én gang.

Handlinger, der ophæver masḥ (strygning):

1- Når den tilladte periode for masḥ (strygning) udløber.

2- At tage sokkerne – eller blot den ene af dem – af.

3- Indtræden af ḥadath al-akbar (større rituel urenhed, der kræver ghusl – helkropsvask).

Reglen for at udføre masḥ (strygning) over sokkerne:

Det er en dispensation (rukhsah), og at benytte den er bedre end at tage sokkerne af og vaske fødderne – idet man tager imod Allāhs – Den Mægtige og Den Majestætiske – dispensation, følger Profeten – må Allāhs velsignelser og fred

være over ham – og markerer afstand til de religiøse nyskabere.

3- Masḥ (strygning) over støtteskinner/gips, forbindinger og plastre:

Al-djabā'ir: Betegner det, der bindes om knoglebrud, såsom gips, træstave eller lignende.

Al-ʿaṣā'ib: Betegner det, der bindes om et sår, en kvæstelse eller en forbrænding – af stof eller lignende materiale.

Al-luṣūq: Betegner det, som klæbes på sår eller bylder for behandling.

Reglen for at udføre masḥ (strygning) over dem:

Det er tilladt, når der er behov for, at den (forbindingen/plasteret) forbliver, på betingelse af, at den ikke overskrider det område, hvor behovet gør sig gældende.

Det er ikke tilladt, når behovet for den (forbindingen/plasteret) er ophørt, eller når det at fjerne den ikke medfører nogen besvær eller skade.

Metoden for at udføre masḥ (strygning) over dem:

Man vasker området omkring den, og udfører masḥ (strygning) over den fra alle sider. Det er ikke tilladt at udføre masḥ (strygning) over mere end det område, som wuḍū' (den rituelle afvaskning) omfatter.

8 – Regler for tayammum (den rituelle tørrenselse):

At-tayammum: (Tør Renselse) Det er at stryge

ansigtet og hænderne med noget fra jordens overflade, med det formål at opnå renselse, på en bestemt foreskrevet måde.

Dens retsregel:

Det er påkrævet at udføre tayammum (den rituelle tørrenselse) i stedet for wuḍūʾ (den rituelle afvaskning) og ghusl (den rituelle helkropsvask), når vand ikke er tilgængeligt, eller når man ikke er i stand til at bruge det.

Visdommen bag dets lovfæstelse :

Tayammum er en af de særlige privilegier, som er givet til Muḥammads – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – ummah. Og tayammum var ikke kendt blandt de tidligere samfund; det er en lettelse fra Allāh til denne ummah og en velgerning fra Ham til den.

De tilfælde, hvor tayammum (den rituelle tørrenselse) er foreskrevet:

1 - Når vand ikke er til rådighed – uanset om man befinder sig hjemme eller på rejse – og man har søgt efter det uden at kunne finde det.

2 - Hvis man kun har vand til drikke eller madlavning, og brugen af det til rituel renselse vil skade dette behov – så man frygter tørst for sig selv eller for andre, hvad enten det er et menneske eller et dyr, som sharīʿah påbyder at værne om (muḥtaram).

3 - Hvis man frygter, at brugen af vand vil skade

kroppen på grund af sygdom eller forsinke helbredelsen.

4 - Hvis man på grund af sygdom er ude af stand til at bevæge sig og dermed ikke kan anvende vand, og der ikke er nogen til at hjælpe med at udføre wuḍūʾ (den rituelle afvaskning), mens man frygter, at ṣalāh (bønne) tiden vil udløbe.

5 - Hvis man frygter kulde ved brug af vand og ikke har mulighed for at opvarme det, udfører man tayammum (den rituelle tørrenselse) og beder ṣalāh.

Ṣifat at-tayammum (Fremgangsmåden for den rituelle tørrenselse):

At man slår hænderne mod støvet med spredte fingre, dernæst stryger sit ansigt med håndfladerne og derefter stryger hænderne ved at lade håndfladerne glide over hinanden, således at hele ansigtet og begge hænder omfattes af strygningen.

Mubṭilāt at-tayammum (Det, der ophæver den rituelle tørrenselse):

a) Når vand bliver tilgængeligt – selv hvis tayammum blev udført på grund af manglende vand. Eller når man genvinder evnen til at bruge vand – selv hvis tayammum blev udført, fordi man ikke kunne anvende det.

b) Tayammum ophæves af alt, hvad der ophæver wuḍūʾ (den rituelle afvaskning), eller af det, der gør ghusl (dent rituelle helkropsvask)

obligatorisk – såsom djanābah (den store rituelle urenhed, der indtræder ved seksuel udskillelse – uanset om det sker i vågen tilstand eller under søvn), menstruation eller efterfødselsblødning.

Reglen om den, der ikke er i stand til at bruge Vand, og om Tayammum: (den rituelle tørrenselse):

Den, der hverken finder vand eller ren jord, eller som er i en tilstand, hvor han ikke kan lade vand eller jord berøre sin hud, skal bede efter evne – uden wuḍū' (den rituelle afvaskning) og uden tayammum (den rituelle tørrenselse). For Allāh pålægger ingen sjæl mere, end hvad den formår. Og selv hvis han efterfølgende finder vand og jord eller bliver i stand til at bruge dem, skal han ikke gentage det, han allerede har bedt – for han har udført det, han blev pålagt. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿...فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُمۡ...﴾

"Så vær bevidste om Allāh, så meget som I formår." [Sūrah at-Taghābun:64:16], Og som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«إِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأْتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ».

"Når jeg befaler jer noget, så udfør deraf, så

meget som I formår."[1]

Bemærkning: Hvis han udfører tayammum (den rituelle tørrenselse) på grund af djanābah (rituel urenhed efter samleje eller sædafgang) og derefter finder vand, skal han udføre ghusl (den rituelle helkropsvask).

9 - Regler for menstruation og efterfødselsblødning:

1 - Al-ḥayḍ (menstruation):

Det er et naturligt og medfødt blod, der udgår fra livmoderens dybeste del på bestemte tidspunkter. Som regel udgår det hver måned i seks eller syv dage, men det kan også være mere eller mindre. Og kvindens månedlige cyklus kan være længere eller kortere – alt efter den natur, som Allāh – ophøjet er Han – har skabt hende med.

Regler for den menstruerende kvinde:

1. Den menstruerende kvinde må ikke bede eller faste under sin menstruation, og hvis hun gør det, er det ugyldigt og ikke accepteret.

2. Når den menstruerende kvinde bliver ren efter sin menstruation, skal hun indhente de fastedage, hun har mistet, men ikke ṣalawāt (bønnerne).

3. Det er ikke tilladt for hende at udføre ṭawāf (gå rundt om Ka'bah). eller recitere

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (7288), og af Muslim, ḥadīth nr. (6066).

Koranen, eller sidde i moskeen. 4- Det er forbudt for hendes mand at have intimt samkvem med hende i det kønslige område, indtil menstruationen er ophørt, og hun har udført ghusl (den rituelle helkropsvask).

5- Det er tilladt for ægtemanden til en menstruerende kvinde at nyde hende på andre måder end intimt samkvem i det kønslige område – såsom ved kys, berøring og lignende.

6- Det er ikke tilladt for hendes ægtemand at skille sig fra hende, mens hun har menstruation.

Renhedsperioden er, at blødningen stopper. Når blødningen er ophørt, har hun opnået renhed, og hendes menstruationsperiode er afsluttet; derfor er det påkrævet, at hun udfører ghusl (den rituelle helkropsvask). Derefter kan hun genoptage det, hun var forbudt at gøre på grund af menstruation.

Og hvis hun efter at have opnået rituel renhed ser brunligt eller gulligt udflåd, skal hun ikke tage det i betragtning.

2 - An-nifās (efterfødselsblødning):

Det er det blod, som livmoderen frigiver ved fødslen og i tiden derefter; det er restblod, der har været tilbageholdt under graviditeten.

Og Efterfødselsblødning er som menstruation med hensyn til, hvad der er tilladt – såsom intimt samvær med hustruen uden for det kønslige område, herunder kys og berøring med begær.

Og hvad angår det, der derimod er forbudt: såsom intimt samkvem i det kønslige område, samt faste, bøn, ṭalāq (skilsmisse), ṭawāf, recitation af Koranen og ophold i moskeen. Og hun er forpligtet til at udføre ghusl (den rituelle helkropsvask), når hendes blødning ophører, ligesom den menstruerende kvinde.

Det påhviler hende at indhente fasten for de mistede dage i ramadan, men ikke at indhente ṣalawāt (bønnerne) – ligesom den menstruerende kvinde.

Og dens maksimale varighed er fyrre dage. Hvis efterfødselsblødningen ophører før de fyrre dage, er hendes nifās afsluttet. Hun udfører da ghusl (den rituelle helkropsvask), udfører ṣalāh (bøn) og genoptager det, hun var forhindret i på grund af nifās.

Afsnit 2: Aṣ-ṣalāh – bønnen:

1 - Regler for adhān (kaldet til bøn) og iqāmah (kald til at rejse sig til bønnen):

Adhān (kaldet til bøn) blev foreskrevet i det første år efter Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – hidjrah. Årsagen til, at den blev foreskrevet, var, at da det var vanskeligt for dem at kende tidspunkterne, rådførte de sig indbyrdes om at fastsætte et tegn for dem. Så blev denne adhān (kaldet til bøn) vist i en drøm til ʿAbd

Allāh ibn Zayd – må Allāh være tilfreds med ham – og åbenbaringen bekræftede det.

Adhān (kaldet til bøn) er bekendtgørelsen af ṣalāh (bønne) tidens indtræden. Iqāmah (kald til at rejse sig til bønnen) er bekendtgørelsen af, at aṣ-ṣalāh (bønnen) skal påbegyndes.

Adhān (kaldet til bøn) og iqāmah (kald til at rejse sig til bønnen) er farḍ kifāyah (en kollektiv forpligtelse) for en forsamling af mænd ved de foreskrevne ṣalawāt (bønner). Og de er begge blandt islāms tydelige ritualsymboler, og det er derfor ikke tilladt at ophæve dem.

Betingelser for adhān (kaldet til bøn):

1 – At muʾadhdhin (den, der kalder til bøn) er en mand.

2 – At adhān fremsiges i den foreskrevne rækkefølge.

3 – At adhān fremsiges sammenhængende uden afbrydelse.

4 – At adhān foretages efter ṣalāh (bønne) tidens indtræden. Undtaget herfra er det første adhān ved fadjr og djumuʿah (fredagsbønnen).

adhāns sunan – handlinger i overensstemmelse med sunnah:

a) At han sætter sine to pegefingre i ørerne.

b) At adhān fremsiges ved ṣalāh (bønne) tidens begyndelse.

c) At dreje ansigtet til højre og venstre under

udsigelsen af de to ḥayʿalah-udtryk.

d) At han har en smuk og klar stemme.

e) At han fremsiger ordene i adhān afmålt – uden kunstig udtrækning og uden overdreven forlængelse.

f) At han standser ved hver enkelt sætning i adhān.

g) At han vender sig mod qiblah (retningen mod Kaʿbah) under adhān.

Adhān (kaldet til bøn) består af femten sætninger, sådan som Bilāl – må Allāh være tilfreds med ham – altid kaldte den i Allāhs Sendebuds – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – nærvær.

Ordlyden af adhān (kaldet til bøn):

Allāhu akbar (Allāh er Den Største) - [gentages] fire gange.

Ash-hadu an lā ilāha illā Allāh (jeg bevidner, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh): [gentages] to gange.

Ash-hadu anna Muḥammadan Rasūl Allāh (jeg bevidner, at Muḥammad er Allāhs Sendebud): [gentages] to gange.

Ḥayya ʿalā aṣ-ṣalāh (kom til bønnen): [gentages] to gange,

Ḥayya ʿalā al-falāḥ (kom til succes): [gentages] to gange.

Derefter siger han: Allāhu akbar (Allāh er Den

Største): [gentages] to gange.

Derefter afslutter han med: lā ilāha illā Allāh (der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh): [gentages] én gang.

Og i adhān for fadjr tilføjes efter ḥayya ʿalā al-falāḥ: aṣ-ṣalātu khayrun mina an-nawm (ṣalāh (bøn) er bedre end søvn: [gentages] to gange. Fordi det er et tidspunkt, hvor folk som regel sover.

Iqāmah (kald til at rejse sig til bønnen) består af elleve fraser, som fremsiges hurtigt, det vil sige uden langsom recitation, fordi den har til formål at underrette de tilstedeværende; derfor er der ingen grund til at forlænge den.

Og dens ordlyd er som følger:

Allāhu akbar (Allāh er Den Største): [gentages] to gange.

Ash-hadu an lā ilāha illā Allāh (jeg bevidner, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh): [gentages] én gang.

Ash-hadu anna Muḥammadan Rasūl Allāh (jeg bevidner, at Muḥammad er Allāhs Sendebud): [gentages] én gang.

Ḥayya ʿalā aṣ-ṣalāh (kom til bøn): [gentages] én gang.

Ḥayya ʿalā al-falāḥ (kom til succes): [gentages] én gang.

Qad qāmat aṣ-ṣalāh (bønnen er begyndt): [gentages] to gange.

Allāhu akbar (Allāh er Den Største): [gentages] to gange.

Lā ilāha illā Allāh (Der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh): [gentages] én gang.

Det anbefales for den, der hører adhān (kaldet til bøn) at gentage det samme som muʾadhdhin – bønnekalderen – undtagen ved ḥayya ʿalā aṣ-ṣalāh (kom til bøn) og ḥayya ʿalā al-falāḥ (kom til succes) hvor man siger: lā ḥawla wa-lā quwwata illā bi-llāh – der er ingen magt og ingen styrke undtagen ved Allāh. Derefter sender man velsignelser over Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham. Derefter siger man:

«اللَّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ، وَالصَّلَاةِ القَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الوَسِيلَةَ وَالفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ، إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ».

"Allāhumma rabba hādhihi ad-daʿwati at-tāmmah, wa-ṣ-ṣalāti al-qāʾimah, āt Muḥammadan al-wasīlata wa-l-faḍīlah, wabʿath-hu maqāman maḥmūdan allaḏī waʿadtah, innaka lā tukhlifu al-mīʿād."(O Allāh, Herren over dette fuldkomne kald og den bøn, der står for at blive udført. Skænk Muḥammad ﷺ al-wasīlah – privilegiet [at gå i forbøn] – og al-faḍīlah – den ophøjede rang – og ophøj ham til den lovpriste stilling, som Du har lovet ham. Sandelig, Du bryder ikke Dit løfte).[1]

[1] Shaykh ʿAbd al-ʿAzīz ibn Bāz – må Allāh vise ham barmhjertighed – sagde i Madjmūʿ Fatāwāh (29/141): Al-Bayhaqī tilføjede med en god

Man bør også fremsige:

«رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيًّا».

Jeg er tilfreds med Allāh som min Herre, islām som min religion, og Muḥammad – må Allāhs fred og velsignelser være over ham – som min profet." [1]

Det er forbudt at forlade moskeen efter adhān (kaldet til bøn) uden gyldig undskyldning eller uden intention om at vende tilbage.

Når to ṣalāh (bønner) samles, nøjes man med én adhān (kald til bøn) og én iqāmah (kald til at rejse sig til bønnen) for hver enkelt ṣalāh.

2 - Aṣ-ṣalāhs (bønnen) status og dens Dyder:

Aṣ-ṣalāh (bønnen) er den mest betydningsfulde af islāms søjler efter ash-shahādatayn (de to vidnesbyrd). Og den indtager en særlig status, Idet Allāh pålagde den Sin Profet – må Allāhs fred og velsignelser være med ham – under al-Miʿrādj-natten i himlene. Dette vidner om dens storhed, dens bekræftede obligatoriske karakter og dens ophøjede rang hos Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske.

Der er utallige ḥadīther, som tydeligt bekræfter dens fortrin og dens status som en personlig forpligtelse for hver enkelt muslim. Og dens

overleveringskæde fra Djābir, efter ordene ”det, som Du har lovet ham”: at man siger”Sandelig, Du bryder ikke Dit løfte”.

[1] Overleveret af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (2635).

obligatoriske karakter hører til det, som i islāms lære er kendt med absolut nødvendighed.

Blandt det, der vidner om dens obligatoriske karakter og dens stærke bekræftelse, findes der mange tekster fra Allāhs Bog og Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sunnah, heriblandt:

a) Allāhs – ophøjet er Han – ord:

﴿...إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ كَانَتۡ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ كِتَٰبٗا مَّوۡقُوتٗا﴾

"Sandelig, aṣ-ṣalāh (bønnen) er pålagt de troende som en foreskrevet pligt på fastsatte tidspunkter." [Sūrah an-Nisā':4:103]. Det vil sige: foreskrevet på de tidspunkter, som Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – har forklaret.

b) Og Allāhs – ophøjet er Han – ord:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ...﴾

"Og de blev ikke befalet til andet end at tilbede Allāh, idet de hengav religionen oprigtigt til Ham som ḥunafā' (rene for afguderi), og at de skulle opretholde aṣ-ṣalāh (bønnen)..." [Sūrah al-Bayyinah:98:5].

c) Og Allāhs – ophøjet er Han – ord:

﴿فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ...﴾

"Hvis de omvender sig, opretholder aṣ-ṣalāh (bønnen) og giver zakāt (den obligatoriske

almisse), da er de jeres brødre i religionen."

[Sūrah at-Tawbah:9:11].

d) Overleveret af Djābir – må Allāh være tilfreds med dem begge. Han berettede, at Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ وَالْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ».

"Sandelig, det, der står mellem en mand og shirk (at sætte nogen eller noget ved siden af Allāh) og kufr (fornægtelse), er at opgive aṣ-ṣalāh (bønnen)."[1]

e) Overleveret af Buraydah – må Allāh være tilfreds med ham. Han berettede: Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være med ham – sagde:

«العَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَن تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ».

"Pagten, der er mellem os og dem, er aṣ-ṣalāh (bønnen) . Så den, der opgiver den, har dermed begået kufr (fornægtelse)."[2].

De lærde er enige om, at den, der fornægter dens obligatoriske karakter, begår kufr (fornægtelse). Men den, der opgiver den af dovenskab og forsømmelighed, regnes ifølge det mest korrekte standpunkt også for at have begået kufr

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (82).

[2] Overleveret af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (265). Han sagde: "den er ḥasan ṣaḥīḥ gharīb (god, autentisk og med en usædvanlig overleveringskæde)." Al-Albānī erklærede den autentisk i Ṣaḥīḥ at-Targhīb wa-at-Tarhīb.

(fornægtelse) – på grund af den førnævnte autentiske ḥadīth og på grund af ṣaḥābas (ledsagerne – må Allāh være tilfreds med dem) - konsensus herom.

3 - Betingelserne for aṣ-ṣalāh (bønnen).

1 - Indtræden af dens foreskrevne tid:

Som Allāhs – ophøjet er Han – ord lyder:

﴿...إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ كَانَتۡ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ كِتَٰبٗا مَّوۡقُوتٗا﴾

"Sandelig, ṣalāh (bønnen) er pålagt de troende som en foreskrevet pligt på fastsatte tidspunkter." [Sūrah an-Nisā':4:103]. Det vil sige: foreskrevet på fastsatte tidspunkter.

Tidspunkterne for de foreskrevne ṣalawāt (bønner) er som følger:

a) Fadjr (daggry): fra daggryets indtræden til solopgang.

b) Ẓuhr: fra solens hældning efter middag, indtil skyggen af hver ting bliver lig med dens egen længde.

c) Aṣr: fra afslutningen af Ẓuhr-tiden til solens gulning; i nødstilfælde kan tiden strækkes til solnedgang.

d) Maghrib: fra solnedgang til den røde skumrings forsvinden.

e) 'Ishā': fra afslutningen af Maghrib-tiden til midnat.

2- Dækning af 'Awrah (kropsdele, der skal

dækkes):

Det er det, som man er forpligtet til at tildække, hvis fremvisning anses for forkastelig, og som vækker blufærdighed. Mandens ʿawrah (intime dele) strækker sig fra navlen til knæet. Og hele kvindens krop udgør ʿawrah i aṣ-ṣalāh (bønnen), undtagen hendes ansigt. Og hun skal tildække sit ansigt, når hun er i nærvær af fremmede mænd – det vil sige mænd, der ikke er hendes maḥram.

3- Undgåelse af nadjāsah (fysisk urenhed):

Nadjāsah (fysisk urenhed): Det betegner en særlig form for urenhed, hvis kategori i sig selv forhindrer udførelsen af ṣalāh (bøn) – såsom urin, afføring, blod og lignende. Den kan forekomme på kroppen, på tøjet eller på det sted, hvor man udfører ṣalāh (bøn).

4- At vende sig mod qiblah (retningen mod Kaʿbah):

Qiblah er den ærede Kaʿbah; den kaldes qiblah, fordi folk vender sig mod den.

Så aṣ-ṣalāh (bønnen) er ikke gyldig uden at vende sig mod qiblah (retningen mod Kaʿbah). Som Allāhs – ophøjet er Han – ord lyder:

﴿...وَحَيْثُ مَا كُنتُمْ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ...﴾

"... og hvor end I befinder jer, så vend jeres ansigter mod den..." [Sūrah al-Baqarah:2:144].

5- Niyyah (intention):

Sprogligt betyder det hensigt; i sharīʿah's terminologi betegner det den faste beslutning om at udføre en tilbedelseshandling for at søge nærhed til Allāh – ophøjet er Han. Dens plads er i hjertet, så der er ikke behov for at udtale den med tungen; tværtimod er det en bidʿah (en ubegrundet religiøs nyskabelse).

For det fjerde: Arkān aṣ-ṣalāh (bønnens søjler):

De udgør fjorten søjler:

1 - At stå op, for den der er i stand til det:

Som Allāhs – ophøjet er Han – ord lyder:

﴿...وَقُومُواْ لِلَّهِ قَٰنِتِينَ﴾

"... og stå andægtigt og lydigt for Allāh." [Sūrah al-Baqarah:2:238]. Ḥadīthen fra ʿImrān – må Allāh være tilfreds med ham – som tilskrives Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham.

«صَلِّ قَائِمًا، فَإِن لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِن لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ».

"Bed stående; hvis du ikke formår det, så siddende; og hvis du ikke formår det, så [liggende] på din side."[1].

Hvis man på grund af sygdom ikke formår at stå, beder man efter sin tilstand – siddende eller liggende på sin side. Det samme gælder dem, der falder i samme kategori som den syge: den

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1117).

frygtsomme, den nøgne samt den, der har behov for at sidde eller ligge ned på grund af en behandling, der kræver, at man ikke står. Ligeledes fritages den, der beder bag den faste imām, som er ude af stand til at stå; hvis imāmen beder siddende, skal de, der følger ham, også bede siddende i overensstemmelse med deres imām. Det er tilladt at udføre nawāfil ṣalāh (de frivillige bønner) siddende, selv om man er i stand til at stå; men belønningen svarer ikke til belønningen for den, der står.

2 - Takbīrat al-iḥrām (den indledende "Allāhu akbar") ved begyndelsen af ṣalāh (bøn):

Som Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – ord lyder:

«ثُمَّ اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ، وَكَبِّرْ».

"Dernæst vend dig mod qiblah, og sig takbīr (sig: Allāhu akbar)."[1].

Dens ordlyd er at sige: "Allāhu akbar" (Allāh er Den Største), og intet andet kan træde i stedet for den.

3 - Recitation af sūrah al-Fātiḥah:

Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – ord lyder:

«لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ».

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (6251), og af Muslim, ḥadīth nr. (884).

"Aṣ-ṣalāh (bønnen) er ikke gyldig for den, der ikke reciterer Bogens åbning (sūrah al-Fātiḥah)."[1].

4 - Rukūʿ (foroverbøjning) i hver rakʿah (enhed):

Som Allāhs – ophøjet er Han – ord lyder:

﴿يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا...﴾

"I, som har troet! Udfør rukūʿ (foroverbøjning) og udfør sudjūd (lægge panden på jorden i hengivelse til Allāh)." [Sūrah al-Ḥadjdj:22:77].

5-6:

At rejse sig fra rukūʿ og stå oprejst som før rukūʿ, fordi Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – vedblev at gøre det.

Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde til den, der havde begået fejl i sin bøn:

«ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِمًا».

"Så rejs dig, indtil du står helt rank."[2].

7- Sudjūd (lægge ansigtet mod jorden i hengivelse til Allāh) på de syv legemsdele:

Det vil sige: panden sammen med næsen, hænderne, knæene og tæerne. Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – ord lyder:

«أُمِرْنَا أَنْ نَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: الجَبْهَةِ، وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالكَفَّيْنِ،

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (756), og af Muslim, ḥadīth nr. (872).
[2] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (793), og af Muslim, ḥadīth nr. (398).

وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ القَدَمَيْنِ».

"Vi er blevet befalet at udføre sudjūd (lægge ansigtet mod jorden i hengivelse til Allāh) på syv legemsdele: panden – og han pegede med sin hånd på næsen – begge hænder, begge knæ og tæernes spidser."[1].

8: At rejse sig fra sudjūd (lægge ansigtet mod jorden i hengivelse til Allāh) og sidde mellem de to sujūd.

Dette understøttes af en ḥadīth overleveret af ʿĀ'ishah – må Allāh være tilfreds med hende:

«كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ السَّجْدَةِ، لَمْ يَسْجُدْ حَتَّى يَسْتَوِيَ جَالِسًا».

"Profeten– må Allāhs velsignelser og fred være over ham – plejede, når han løftede sit hoved fra sudjūd (lægge ansigtet mod jorden i hengivelse til Allāh), ikke at udføre endnu en sudjūd, før han havde sat sig helt op."[2].

9 - Ro og fasthed i alle søjlerne:

Det vil sige stilstand – selv hvis den er kort – for Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde til den, der havde begået fejl i sin ṣalāh (bøn):

«حَتَّى تَطْمَئِنَّ».

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (812), og af Muslim, ḥadīth nr. (490).
[2] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (498).

"... indtil du falder helt til ro."[1].

10-11:

Den sidste tashahhud og siddestillingen deri: baseret på en marfūʿ ḥadīth overleveret af Ibn Masʿūd – må Allāh være tilfreds med ham:

«إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

"At-taḥiyyātu lillāh, waṣ-ṣalawātu, waṭ-ṭayyibāt. As-salāmu ʿalayka ayyuhā an-nabiyyu wa raḥmatullāhi wa barakātuh. As-salāmu ʿalaynā wa ʿalā ʿibādillāhi aṣ-ṣāliḥīn. Ash-hadu an lā ilāha illā Allāh, wa-ash-hadu anna Muḥammadan ʿabduhū wa-rasūluh."(Når en af jer beder, så skal han sige: 'Alle at-taḥiyyāt (hilsner), aṣ-ṣalawāt (bønner) og aṭ-ṭayyibāt (de rene ord og handlinger) tilkommer Allāh. Fred være over dig, O Profet, og Allāhs barmhjertighed og Hans velsignelser. Fred være over os og Allāhs retskafne tjenere. Jeg bevidner, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og jeg bevidner, at Muḥammad er Hans tjener og Hans Sendebud).[2]

12: At påkalde velsignelser over Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – i den

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (724), og af Muslim, ḥadīth nr. (398).
[2] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (797), og af Muslim, ḥadīth nr. (402).

sidste tashahhud (den sidste siddestilling i ṣalāh [bøn], der består af fastlagt dhikr [ihukommelse]).

Ved at sige:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ».

"Allāhumma ṣalli ʿalā Muḥammad."(O Allāh, send velsignelser over Muḥammad).[1] Alt, der går ud over dette, er sunnah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – praksis).

13: At overholde rækkefølgen mellem søjlerne.

Fordi Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – udførte den i fast rækkefølge. Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي».

«Bed, som I har set mig bede»[2]. Og han lærte den mand, der bad forkert, det i en ordnet rækkefølge, idet han sagde "thumma" (derefter).

14: At-taslīm (afslutningshilsen).

Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – ord lyder:

«وَتَحْلِيلُهَا التَّسْلِيمُ»

"Og dens afslutning er taslīm (afslutningshilsen)."

Og Profetens – må Allāhs velsignelser og fred

[1] Overleveret af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (839).
[2] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (631).

være over ham – ord:

«وَتَحْلِيلُهَا التَّسْلِيمُ».

"Og det, som frigør én fra den (bønnen), er taslīm (afslutningshilsen)."[1]

5 - Wādjibāt aṣ-ṣalāh (bønnens pligter):

Og de udgør otte:

1 – Alle takbīrāt (at fremsige højt "Allāhu Akbar") undtagen den indledende takbīrat al-iḥrām, da den udgør en søjle.

2 – At sige: "subḥāna rabbīya al-ʿaẓīm" (Ære være min Herre – Den Almægtige) én gang i rukūʿ (foroverbøjning). Det er anbefalet ifølge sunnah at øge til tre gange, hvilket udgør den laveste grad af fuldkommenhed. Og op til ti gange – og det udgør den højeste grad af fuldkommenhed.

3 – At sige: "samiʿa Allāhu liman ḥamidah" (Allāh hører den, der priser Ham) ved oprejsningen fra rukūʿ; for Imamen og den, der beder alene.

4 – At sige: "rabbanā wa laka al-ḥamd" (O vores Herre – al lovprisning tilkommer Dig) når man hæver sig fra rukūʿ (foroverbøjningen).

5 – At sige: "subḥāna rabbīya al-aʿlā" (Ære være min Herre – den Højeste) én gang i sudjūd (lægge ansigtet mod jorden i hengivenhed til Allāh). Det anbefales ifølge sunnah at øge op til tre gange.

6 – At sige: "rabbighfir lī" (O min Herre, tilgiv

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (133).

mig) én gang mellem de to sujūd (at lægge ansigtet mod jorden i hengivenhed til Allāh). Det anbefales ifølge sunnah at øge op til tre gange.

7 – Den første tashahhud (siddestilling); hvilket består i at sige:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

"At-taḥiyyātu lillāh, waṣ-ṣalawātu, waṭ-ṭayyibāt. As-salāmu ʿalayka ayyuhā an-nabiyyu wa raḥmatullāhi wa barakātuh. As-salāmu ʿalaynā wa ʿalā ʿibādillāhi aṣ-ṣāliḥīn. Ash-hadu an lā ilāha illā Allāh, wa-ash-hadu anna Muḥammadan ʿabduhū wa-rasūluh."(Når en af jer beder, så skal han sige: 'Alle at-taḥiyyāt (hilsner), aṣ-ṣalawāt (bønner) og aṭ-ṭayyibāt (de rene ord og handlinger) tilkommer Allāh. Fred være over dig, O Profet, og Allāhs barmhjertighed og Hans velsignelser. Fred være over os og Allāhs retskafne tjenere. Jeg bevidner, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og jeg bevidner, at Muḥammad er Hans tjener og Hans Sendebud).[1]

8 – At sidde til den første tashahhud.

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (835)

6 - Sunan aṣ-ṣalāh (sunnah-handlinger i bønnen).

Sunan aṣ-ṣalāh (de anbefalede sunnah-handlinger i bønnen) ugyldiggør ikke ṣalāh, hvis de udelades. De opdeles i to kategorier: sunan qawliyyah (anbefalede ord) og sunan fiʿliyyah (anbefalede handlinger).

1- Sunan qawliyyah (verbale sunnah-handlinger).

1- Duʿā' al-Istiftāh (den indledende bøn), som har flere ordlyd, blandt dem:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

"Subḥānaka Allāhumma wa bi-ḥamdika, wa tabāraka ismuka, wa taʿālā djadduka, wa lā ilāha ghayruk." (Ære og lovprisning tilkommer Dig, O Allah. Velsignet er Dit Navn og Ophøjet er Din Majestæt, og der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Dig).[1]

2- At sige taʿawwudh (at søge tilflugt hos Allāh) før recitationen af sūrah al-Fātiḥah. Det er at sige: Aʿūdhu bi-llāhi min ash-shayṭān ar-radjīm (Jeg søger tilflugt hos Allāh fra satan, den forbandede).

3- At sige: Basmalah før recitationen af sūrah al-Fātiḥah. Det er at sige: Bismi-llāh ar-Raḥmān ar-Raḥīm (I Allāhs navn – Den Mest Nådige, Den Mest Barmhjertige).

4- Det, der reciteres ud over én gang

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (743), og af Muslim, ḥadīth nr. (399).

i tasbīḥ (lovprisning) under rukūʿ (foroverbøjning) og sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

5- Det, der siges ud over én gang af udsagnet:

«رَبِّ اغْفِرْ لِي».

"Rabbighfir lī" (O min Herre, tilgiv mig) Mellem de to sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

6- At sige:

«مِلْءَ السَّمَاوَاتِ، وَمِلْءَ الْأَرْضِ، وَمِلْءَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ».

"Milʾa as-samāwāti, wa milʾa al-arḍi, wa milʾa mā baynahumā, wa milʾa mā shiʾta min shayʾin baʿdu." (himlenes fylde, jordens fylde, og fylden af det, som er imellem dem, og fylden af alt det, Du vil derudover). Efter at have sagt:

«رَبَّنَا ولَكَ الحَمْدُ».

"Rabbanā wa laka al-ḥamd" (Vor Herre, Dig tilkommer al lovprisning).[1]

7- Recitation efter sūrah al-Fātiḥah:

8- At fremsige:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ».

[1] Overleveret af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (266).

"Allāhumma innī aʿūdhu bika min ʿadhābi djahannam, wa min ʿadhābi al-qabr, wa min fitnati al-maḥyā wa'l-mamāt, wa min fitnati al-Masīḥ ad-Dadjdjāl." (O Allāh, jeg søger tilflugt hos Dig fra helvedes straf, fra gravens straf, fra livets og dødens prøvelse, og fra prøvelsen ved den falske Messias (ad-Dadjdjāl).[1] Og det, der ud over dette fremsiges af duʿāʾ (påkaldelse) i den sidste tashahhud (den sidste siddestilling i bønnen).

For det andet: sunan fiʿliyyah (fysiske sunnah-handlinger):

1- At løfte hænderne i skulder- eller ørehøjde i fire tilfælde:

a) Ved takbīrat al-iḥrām (den indledende takbīr, hvor man indleder bønnen ved at sige "Allāhu akbar").

b) Ved rukūʿ (foroverbøjning i bønnen).

c) Når man retter sig op fra rukūʿ (foroverbøjning i bønnen).

d) Når man rejser sig til den tredje rakʿah (bøneenhed).

2- At placere højre hånd over den venstre på brystet, mens man står – både før og efter rukūʿ (foroverbøjning i bønnen).

3- At kigge på stedet for sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

4- At holde albuerne væk fra siderne

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (588).

under sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

5- At holde maven væk fra lårene under de to sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

6- Iftirāsh (at sidde med venstre fod under sig og højre fod oprejst, hvilende på tæerne vendt mod qiblah) i alle siddestillinger i bønnen, undtagen i den sidste tashahhud af de tre-rakʿah- og fire-rakʿah-bønner.

7- Tawarruk (at sidde med venstre ben under højre ben, mens man sidder på jorden med højre fod oprejst) i den sidste tashahhud af de tre- eller fire-rakʿah bønner.

7 - Aṣ-ṣalāhs (bønnen) fremgangsmåde:

1- Når Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – stod op for at udføre ṣalāh (bøn), vendte han sig mod qiblah, løftede hænderne, vendte fingrenes inderside (håndfladerne) mod qiblah og sagde:

«اللهُ أَكْبَرُ».

"Allāhu akbar" (Allāh er Den Største).

2- Derefter holdte han sin venstre hånd med den højre og placerede dem over brystet.

3- Derefter reciterede han duʿāʾ al-istiftāḥ (åbningsbønnen), og han plejede ikke at holde sig til én bestemt formulering. Det er tilladt at

indlede ṣalāh (bøn) med enhver af de duʿā' al-istiftāḥ (åbningsbønner), der er autentisk overleveret fra Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – og blandt dem er:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

"Subḥānaka Allāhumma wa bi-ḥamdika, wa tabāraka ismuka, wa taʿālā djadduka, wa lā ilāha ghayruk." (Ære og lovprisning tilkommer Dig, O Allah. Velsignet er Dit Navn og Ophøjet er Din Majestæt, og der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Dig)

4- Derefter sagde han:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ».

"Aʿūdhu bi-llāhi min ash-shayṭān ar-rajīm, bismi-llāhi ar-Raḥmān ar-Raḥīm." (Jeg søger tilflugt hos Allāh fra satan, den forbandede. I Allāhs navn – Den Mest Nådige, Den Mest Barmhjertige).

5- Derefter reciterede han sūrah al-Fātiḥah (Åbningskapitlet), og når han havde afsluttet den, sagde han: "Āmīn" (amen – O Allāh, svar [påkaldelsen]).

6- Reciter derefter, hvad du kan af Qur'anen, Han reciterede højt i ṣalāt al-fadjr (bønnen ved daggry) og i de to første rakʿah af ṣalāt al-maghrib (bønnen ved solnedgang) og ṣalāt al-ʿishā' (aftenbønnen). Han reciterede lavmælt i det, der ikke er nævnt ovenfor. Og han gjorde den

første rakʿah (bønnenhed) af hver ṣalāh (bøn) længere end den anden.

7- Derefter løftede han hænderne, på samme måde som ved takbīrat al-iḥrām (den indledende takbīr). Derefter sagde han: "Allāhu akbar" (Allāh er Den Største). Og han gik ned i rukūʿ (foroverbøjning i bønnen). Og han placerede hænderne på knæene med fingrene adskilt, pressede dem fast mod knæene, strakte ryggen og holdt hovedet på linje med ryggen – uden at hæve det og uden at sænke det. og sagde:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ» مرةً.

"Subḥāna rabbīya al-ʿAẓīm" (Ære være min Herre – Den Mægtige) én gang. Og den mindste grad af fuldendelse er at sige det tre gange, som tidligere nævnt.

8- Derefter løftede han hovedet, idet han sagde:

«سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ».

"Samiʿa Allāhu liman ḥamidah" (Allāh hører den, der lovpriser Ham). Og han løftede hænderne, på samme måde som han løftede dem ved rukūʿ (foroverbøjning i bønnen).

9- Når han havde rettet sig op og stod oprejst, sagde han:

«اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، مِلْءَ السَّمَاءِ، وَمِلْءَ الْأَرْضِ، وَمِلْءَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ، أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ

مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُلُّنَا لَكَ عَبْدٌ، لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ».

"Allāhumma rabbanā wa laka al-ḥamd, ḥamdan kathīran ṭayyiban mubārakan fīh, milʾa as-samāʾi, wa milʾa al-arḍi, wa milʾa mā baynahumā, wa milʾa mā shiʾta min shayʾin baʿdu, ahla ath-thanāʾi waʾl-madjdi, aḥaqqu mā qāla al-ʿabdu, wa kullunā laka ʿabdun, lā māniʿa limā aʿṭayta, wa lā muʿṭiya limā manaʿta, wa lā yanfaʿu dhā al-djaddi minka al-djadd." (O Allāh, vor Herre, Dig tilkommer al lovprisning – en mangfoldig, god og velsignet lovprisning; himlens fylde, jordens fylde, fylden af det, som er imellem dem, og fylden af alt det, Du derefter vil. Du er Den værdige af lovprisning og majestæt. Det mest sande, som en tjener kan sige, er dette, og vi er alle Dine tjenere. Ingen kan forhindre det, Du giver, og ingen kan give det, Du nægter, og ingen rigdom eller magt kan gavne sin ejer over for Dig.) [1] Og han plejede at forlænge denne stående stilling.

10- Derefter sagde han takbīr (Allāhu akbar) og gik ned i sujdūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh), og han løftede ikke hænderne. Og han udførte sudjūd (lagde panden mod jorden i hengivenhed til Allāh) på panden og næsen, hænderne, knæene og tåspidserne. Og han

[1] Overleveret af Abū Dāwūd, ḥadīth nr. (5168).

rettede fingrene på hænderne og tæerne mod qiblah. Og han var afbalanceret i sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh). Og han placerede sin pande og næse fast på jorden, støttede sig på sine håndflader, løftede sine albuer, holdt sine overarme væk fra siderne, løftede maven væk fra lårene, og holdte lårene væk fra underbenene. Og han sagde i sin sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh):

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الأَعْلَى».

"Subḥāna rabbīya al-Aʿlā" (Ære være min Herre – Den Højeste) én gang, og den mindste grad af fuldendelse er at sige det tre gange, som tidligere nævnt. Og han påkaldte Allāh med de overleverede adʿiyah (påkaldelser).

11- Derefter løftede han hovedet, idet han sagde: "Allāhu akbar" (Allāh er Den Største). Derefter satte han sig i iftirāsh-stillingen – idet han satte sig med den venstre fod under sig, mens den højre fod var oprejst med tæerne vendt mod qiblah. Derefter lagde han sine hænder på lårene og sagde:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاجْبُرْنِي، وَاهْدِنِي، وَارْزُقْنِي».

"Allāhumma-ghfir lī, warḥamnī, wadjburnī, wahdinī, warzuqnī" (O Allāh, tilgiv mig, hav barmhjertighed med mig, forbedr min situation,

retled mig, og forsyn mig)[1].

12 – Derefter sagde han takbīr (Allāhu akbar) og udførte sujūd (lagde panden mod jorden i hengivenhed til Allāh). I den anden sadjdah udførte han det samme, som han gjorde i den første.

13 – Derefter løftede han hovedet, idet han sagde takbīr (Allāhu akbar), og rejste sig op på forfødderne, mens han støttede sig på sine knæ og lår.

14 – Da han stod helt oprejst, begyndte han sin recitation, og udførte den anden rakʿah på samme måde som den første.

15 – Derefter satte han sig til den første tashahhud i iftirāsh-stillingen (med den venstre fod under sig og den højre fod oprejst), ligesom han sad mellem de to sudjūd (at lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh), placerede sin højre hånd på det højre lår og sin venstre hånd på det venstre lår, placerede højre hånds tommelfinger på den midterste finger i en ringformet stilling, og pegede med sin pegefinger og rettede blikket mod den. og han sagde:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

[1] Overleveret af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (284).

"At-taḥiyyātu lillāh, waṣ-ṣalawātu, waṭ-ṭayyibāt. As-salāmu ʿalayka ayyuhā an-nabiyyu wa raḥmatullāhi wa barakātuh. As-salāmu ʿalaynā wa ʿalā ʿibādillāhi aṣ-ṣāliḥīn. Ash-hadu an lā ilāha illā Allāh, wa-ash-hadu anna Muḥammadan ʿabduhū wa-rasūluh." 'Alle at-taḥiyyāt (hilsner), aṣ-ṣalawāt (bønner) og aṭ-ṭayyibāt (de rene ord og handlinger) tilkommer Allāh. Fred være over dig, O Profet, og Allāhs barmhjertighed og Hans velsignelser. Fred være over os og Allāhs retskafne tjenere. Jeg bevidner, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og jeg bevidner, at Muḥammad er Hans tjener og Hans Sendebud). Og han gjorde denne siddestilling kortvarig.

16 – Derefter rejste han sig idet han sagde takbīr (Allāhu akbar), hvorefter han bad den tredje og den fjerde rakʿah, og han gjorde dem kortere end de to første. Og i dem begge reciterede han sūrah al-Fātiḥah.

17 – Derefter satte han sig til den sidste tashahhud i tawarruk-stillingen.

Tawarruk betyder, at man lægger den venstre fod fladt under højre ben, rejser den højre fod op og hviler bagdelen på jorden.

18 – Derefter fremsagde han den sidste tashahhud, som er ligesom den første. Og han tilføjede:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

"Allāhumma ṣalli ʿalā Muḥammad wa-ʿalā āli Muḥammad, kamā ṣallayta ʿalā āli Ibrāhīm, innaka ḥamīdun majīd. Wa-bārik ʿalā Muḥammad wa-ʿalā āli Muḥammad, kamā bārakta ʿalā āli Ibrāhīm, innaka ḥamīdun majīd."(O Allāh, send velsignelser over Muḥammad og Muḥammads slægt, som Du sendte velsignelser over Ibrāhīms slægt – sandelig, Du er Den Lovpriste, Den Majestætiske. Og velsign Muḥammad og Muḥammads slægt, som Du velsignede Ibrāhīms slægt – sandelig, Du er Den Lovpriste, Den Majestætiske).

19 – Og han søgte tilflugt hos Allāh fra helvedes straf, fra gravens straf, fra livets og dødens prøvelser og fra prøvelsen med den udslettet øje (al-Masīḥ ad-Dadjdjāl). Og han påkaldte Allāh med de adʿiyah (påkaldelser), som er overleveret i Koranen og i sunnah.

20 – Derefter afsluttede han aṣ-ṣalāh (bønnen) med taslīm, idet han drejede hovedet til højre og sagde:

«السَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ».

"As-salāmu ʿalaykum wa raḥmatullāh" (Fred være med jer og Allāhs barmhjertighed). Og til venstre gjorde han det ligeledes. Han begyndte salām vendt mod qiblah og afsluttede

den, når hovedet var drejet helt – enten til højre eller til venstre.

8 - De handlinger i ṣalāh (bøn), som er frarådede:

1- At dreje hovedet eller se sig omkring i ṣalāh (bøn) uden nødvendighed.

2- At løfte blikket mod himlen under ṣalāh.

3- At lukke øjnene under ṣalāh uden nødvendighed.

4- At lægge underarmene fladt på jorden under sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

5- At tildække munden og næsen under ṣalāh uden nødvendighed.

6- At udføre ṣalāh, mens man undertrykker trangen til at urinere eller have afføring, eller i nærvær af mad, som man har lyst til.

7- At stryge sin hånd over sin pande og næse under ṣalāh for at fjerne det, der har hæftet sig til dem fra sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh). Der er dog intet i vejen med at gøre dette efter afslutningen af ṣalāh.

8- At støtte sig til en væg eller lignende under stående stilling i ṣalāh, uden nødvendighed.

9 - De forhold, der ugyldiggør ṣalāh (bøn):

1- At spise eller drikke under ṣalāh.

2- At tale uvedkommende ord under ṣalāh.

3- At le eller bryde ud i højlydt latter under ṣalāh.

4- At udelade en af ṣalāhs søjler eller obligatoriske handlinger med vilje.

5- At tilføje en rukn (søjle) eller en rakʿah (bønneenhed) i ṣalāh med vilje.

6- At udføre taslīm (hilsenen med "as-salāmu ʿalaykum ..." ved afslutningen af bønnen) før imamen, med vilje.

7- At udføre mange og kontinuerlige bevægelser, som ikke hører til ṣalāh, uden nødvendighed.

8- At udføre noget, der ophæver en af ṣalāhs betingelser – såsom ophævelse af wuḍūʾ (rituel afvaskning), bevidst afsløring af ʿawrah (de dele, som skal tildækkes), betydelig afvigelse med kroppen fra qiblah (bederetningen) uden nødvendighed, eller at afbryde intentionen.

10 - Sudjūd as-sahw (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh for at rette op på fejl og glemsomhed i ṣalāh (bøn)):

As-sahw (glemsel): Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – oplevede forglemmelse under ṣalāh, for sahw er en naturlig følge af den menneskelige natur. Og hans – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – forglemmelse var en del af Allāhs fuldkomne velgerning mod hans ummah og en del af fuldendelsen af deres dīn (religion). Dermed kunne de følge hans eksempel i det, han foreskrev dem at gøre ved forglemmelse.

De forhold, for hvilke sudjūd as-sahw (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh for at rette op på fejl og glemsomhed i ṣalāh) er foreskrevet:

1- Det første forhold:

Tilføjelser i ṣalāh, som enten består i tilføjelse af handlinger eller tilføjelse af ord:

a) Tilføjelse af handlinger: Hvis tilføjelsen er af samme art som ṣalāh (bøn) – såsom at stå i stedet for at sidde, sidde i stedet for at stå, eller tilføje en rukūʿ (foroverbøjning) eller sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh) – så skal man, hvis dette sker ved glemsel, udføre sudjūd as-sahw (sudjūd for forglemmelse).

b) Tilføjelse af ord: såsom at recitere under rukūʿ (foroverbøjning) eller sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

Hvis man gør dette, anbefales det at udføre sudjūd as-sahw (sudjūd for forglemmelse).

2- Det andet forhold:

Udeladelser i ṣalāh (bøn) ved forglemmelse, hvilket kan ske på to måder:

A- At udelade en søjle: Hvis denne søjle er takbīrat al-iḥrām (åbningstakbīren, hvor man siger "Allāhu Akbar" ved bønnens begyndelse), er ṣalāh ugyldig, og dette kan ikke opvejes af sudjūd as-sahw (sudjūd for forglemmelse). Og hvis det er en søjle, som ikke er takbīrat al-iḥrām (den indledende takbīr, hvor man siger "Allāhu Akbar"),

såsom rukūʿ (foroverbøjning) eller sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh), og han kommer i tanke om det, før han begynder recitationen i en anden rakʿah (bønneenhed), skal han vende tilbage og udføre den samt det, der følger efter den.

Hvis han kommer i tanke om det efter at have påbegyndt recitationen i en anden rakʿah (bønneenhed), er den rakʿah, hvori han udelod det, ugyldig, og den følgende rakʿah træder i stedet for den.

B- At udelade en af de obligatoriske handlinger i ṣalāh, såsom at glemme den første tashahhud (siddende vidnesbyrd) eller at udelade tasbīḥ (at sige "subḥāna rabbiyal-ʿAẓīm") under rukūʿ (foroverbøjning). I dette tilfælde skal han udføre sudjūd as-sahw (sudjūd for forglemmelse).

3- Det tredje forhold: Tvivl.

Eksempel: Hvis man er i tvivl om, hvorvidt man har udført tre eller fire rakʿāt (bønneenheder) i ṣalāt aẓ-ẓuhr (middagsbønnen), så skal man i dette tilfælde:

A- Hvis noget fremstår mere sandsynligt for en, skal man handle i overensstemmelse hermed og udføre sudjūd as-sahw (sudjūd for forglemmelse).

B- Hvis intet fremstår mere sandsynligt for en, skal man bygge på det sikre (det lavere antal rakʿāt)

og udføre sudjūd as-sahw (sudjūd for forglemmelse).

Hvis tvivlen opstår efter afslutningen af ṣalāh, eller hvis han er ofte plaget af tvivl, skal han se bort fra den.

Faydah (nyttig lærdom): Sudjūd as-sahw (sudjūd for forglemmelse) udføres før taslīm (fredshilsenen: "as-salāmu ʿalaykum …"), hvis det skyldes en mangel, eller ved tvivl, hvor intet fremstår mere sandsynligt. Og sudjūd as-sahw udføres efter taslīm (fredshilsenen), hvis det skyldes en tilføjelse, eller ved tvivl, hvor man handlede ud fra det, der fremstod mest sandsynligt. Og der er rummelighed i dette, hvis Allāh – Den Ophøjede – vil.

11 - Tidspunkter, hvor ṣalāh (bøn) er forbudt:

Udgangspunktet er, at ṣalāh er tilladt på alle tidspunkter. Men sharīʿah har fastlagt forbud mod ṣalāh på visse tidspunkter, som er følgende:

1- Fra efter ṣalāt al-fadjr (bønnen ved daggry) til solens opgang, og indtil den er steget omtrent en spydlængde over horisonten, som det fremstår for øjet.

2- Når solen står midt på himlen, indtil den begynder at hælde mod vest (dvs. efter middag), hvilket er den korteste af de forbudte tidspunkter for ṣalāh.

3- Fra ṣalāt al-ʿaṣr (eftermiddagsbønnen) indtil solnedgang, hvilket er det længste af de forbudte tidspunkter for ṣalāh.

De ṣalawāt (bønner), som er tilladt at udføre i de forbudte tidspunkter for ṣalāh:

1- At indhente de forsømte obligatoriske ṣalawāt (bønner).

2- Ṣalawāt (bønner) knyttet til særlige forhold, såsom taḥiyyat al-masdjid (hilsen til moskéen), de to rakʿāt efter ṭawāf (gå i cirkelbevægelse omkring Kaʿbah), ṣalāt al-kusūf (solformørkelsesbøn) og ṣalāt al-djanāzah (begravelsesbøn).

3- At indhente sunnah-bønnen til ṣalāt al-fadjr (bønnen ved daggry) efter at have udført ṣalāt al-fadjr.

12 - Ṣalāt al-djamāʿah (fællesbøn).

Det er et ophøjet shaʿīrah (rituelt symbol) blandt islāms rituelle symboler – nemlig ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) i moskeerne. Muslimerne er enige om, at udførelsen af de fem daglige ṣalawāt (obligatoriske bønner) i moskeerne er blandt de mest bindende former for lydighed og de største handlinger, der bringer en nærmere Allāh – ja, det er det største af islāms shaʿāʾir (rituelle symboler).

1- Den juridiske status for ṣalāt al-djamāʿah (fællesbøn):

Ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) i moskeen

er wādjib (obligatorisk) for mænd, der er i stand til at deltage, i de fem daglige ṣalawāt (obligatoriske bønner), både under ḥaḍar (ophold i ens hjemby) og under safar (rejse), og i situationer af amān (tryghed) og khawf (frygt) er det en wudjūb ʿaynī (individuel forpligtelse).

På ṣalāt al-djamāʿahs (fællesbønnen) forpligtelse peger både al-Kitāb (Koranen), as-sunnah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – lære) og muslimernes praksis – århundrede efter århundrede, hvor de senere generationer efterfulgte de tidligere.

Fra Koranen: Hans – ophøjet er Han – ord:

﴿وَإِذَا كُنتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُم مَّعَكَ...﴾

"Og når du er iblandt dem og leder dem i ṣalāh (bøn), så skal en gruppe af dem stå sammen med dig …" [Sūrah an-Nisāʾ:4:102]. Āyahen viser den stærkt understregede wudjūb (forpligtelse) af ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen), idet muslimerne end ikke fik dispensation til at udelade den under khawf (frygtens tilstand). Hvis ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) ikke havde været påkrævet, så ville det mest oplagte grundlag for dens bortfald have været undskyldningen baseret på khawf (frygt). At forsømme ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) og udvise dovenskab over for den er blandt de mest fremtrædende kendetegn

hos munāfiqūn (hyklerne).

Og fra as-sunnah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – lære) findes der mange aḥādīth (beretninger), heriblandt:

Det, som er overleveret i Ṣaḥīḥ Muslim:

أَنَّ رَجُلًا أَعْمَى قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَهُ أَنْ يُرَخِّصَ لَهُ أَنْ يُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ النِّدَاءَ؟» قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ».

En blind mand sagde: "O Allāhs Sendebud, jeg har ingen, der kan føre mig til moskeen. Han bad derfor om tilladelse til at bede i sit hjem, og Profeten ﷺ gav ham tilladelse. Da han vendte sig bort, kaldte han ham tilbage og sagde: 'Hører du adhān (kaldet til bøn)?' Han svarede: 'Ja.' Han sagde: 'Så besvar det.'" [1]

Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – befalede ham derfor at komme til moskeen for ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) og at besvare adhān (kaldet til bøn) – selvom han var blind og på trods af det besvær, han mødte. Deraf fremgår det, at ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) er en påbudt pligt.

2- Det, hvorved ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) opnås:

Ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) opnås ved at

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (1484).

nå én rakʿah (bønneenhed) af ṣalāh (bøn) sammen med imamen. Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«مَنْ أَدْرَكَ رَكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ».

"Den, der når én rakʿah (bønneenhed) af ṣalāh (bøn), har dermed nået [hele] ṣalāh." [1]

3- Det, hvorved en rakʿah (bønneenhed) opnås.

En rakʿah (bønneenhed) opnås ved at nå rukūʿ (foroverbøjning). Hvis masbūq (den, der kommer for sent), når sin imām i rukūʿ (foroverbøjning), skal han først udføre takbīrat al-iḥrām (åbnings-takbīr) stående og dernæst bøje sig i rukūʿ, idet han igen siger takbīr for rukūʿ. Og hvis han nøjes med takbīrat al-iḥrām (den indledende takbīr), mens han står, så er den tilstrækkelig og dækker også takbīr ved rukūʿ (foroverbøjning).

4- De gyldige grunde, der gør det tilladt for en person at undlade ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen):

1- Sygdom – når det indebærer vanskelighed at møde op til ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen) og ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen).

2- At tilbageholde urin eller afføring – da dette medfører tab af khushūʿ (ydmyghed, inderlig andagt og koncentration) i ṣalāh (bøn) og desuden er skadeligt for kroppen.

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (609), og af Muslim, ḥadīth nr. (602).

3- Når maden er til stede, og man er sulten eller man længes efter den – forudsat at dette ikke gøres til en vane eller bruges som en undskyldning for at udeblive fra ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen).

4- En reel og begrundet frygt for eget liv, ejendom eller andet.

13 - Ṣalāt al-khawf (bøn under frygt).

Ṣalāt al-Khawf (bønnen under frygt) er foreskrevet i enhver lovlig kamp – såsom kamp mod kuffār (fornægtere), bughāt (oprørere) og muḥāribīn (væbnede røvere) – som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿...إِنۡ خِفۡتُمۡ أَن يَفۡتِنَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ...﴾

"... hvis I frygter, at de, der fornægter, vil bringe jer i fitnah (forfølgelse og fristelse fra jeres tro) ..." [Sūrah an-Nisāʾ:4:101]. Og anvend samme bestemmelse på de øvrige, hvis bekæmpelse er tilladt.

Ṣalāt al-khawf (bønnen under frygt) foreskrives under to betingelser:

1) At fjenden er én, hvis bekæmpelse er tilladt (juridisk set).

2) At der er en reel frygt for fjendens angreb mod muslimerne under ṣalāh (bøn).

Fremgangsmåden for ṣalāt al-khawf (bøn under frygt):

Den kan udføres på flere måder, og den mest

kendte af disse er, som det er overleveret i ḥadīthen fra Sahl – må Allāh være tilfreds med ham:

أَنَّ طَائِفَةً صَفَّتْ مَعَ النَّبِي ﷺ، وَطَائِفَةً وِجَاهَ العَدُوِّ، فَصَلَّى بِالَّتِي مَعَهُ رَكْعَةً، ثُمَّ ثَبَتَ قَائِمًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ انْصَرَفُوا، وَصَفُّوا وِجَاهَ العَدُوِّ، وَجَاءَتِ الطَّائِفَةُ الأُخْرَى، فَصَلَّى بِهِمُ الرَّكْعَةَ الَّتِي بَقِيَتْ مِنْ صَلَاتِهِ، ثُمَّ ثَبَتَ جَالِسًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ سَلَّمَ بِهِمْ.

"En gruppe stillede sig op sammen med Profeten ﷺ, mens en anden gruppe stod over for fjenden. Han bad én rakʿah(bønneenhed) med den gruppe, der var med ham; derefter forblev han stående, og de fuldførte selv resten af deres bøn. Så trak de sig tilbage og stillede sig over for fjenden, og den anden gruppe kom frem. Han bad med dem den rakʿah, der var tilbage af hans bøn; derefter forblev han siddende, og de fuldførte selv resten af deres bøn. Til sidst udførte han taslīm(fredshilsen) sammen med dem." [1]

Og vi drager følgende lærdom af ṣalāt al-khawf (bøn under frygt):

1- Vigtigheden af ṣalāh (bøn) i islām og vigtigheden af ṣalāt al-djamāʿah (fællesbønnen) – for den bortfalder ikke engang under disse kritiske omstændigheder.

2- At denne ummah (muslimske fællesskab) er fritaget for unødig besværlighed, samt sharīʿahens

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (4130), og af Muslim, ḥadīth nr. (842).

(islāms lov) rummelighed og dens evige gyldighed til alle tider og steder.

3- Sharīʿahens (islāms lov) fuldkommenhed, idet den har foreskrevet for enhver situation det, som passer til den.

14 - Ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen).

1 - Dens ḥukm (retslige status):

Ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen) er en farḍ ʿayn (individuel obligatorisk pligt) for enhver muslimsk mand, der er voksen, fornuftsfuld og fast bosiddende – medmindre han har en gyldig grund til fravær.

Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوۡمِ ٱلۡجُمُعَةِ فَٱسۡعَوۡاْ إِلَىٰ ذِكۡرِ ٱللَّهِ وَذَرُواْ ٱلۡبَيۡعَۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٩﴾

"O I, som tror! Når der kaldes til ṣalāh (bøn) på al-djumuʿah (fredag), så skynd jer til Allāhs ihukommelse (dhikr Allāh – det vil sige khuṭbah og ṣalāh) og lad handelen ligge. Det er bedre for jer, hvis I blot vidste."

[Sūrah al-Djumuʿah:62:9].

Og Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«لَيَنْتَهِيَنَّ أَقْوَامٌ عَنْ وَدْعِهِمُ الْجُمُعَاتِ، أَوْ لَيَخْتِمَنَّ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ، ثُمَّ لَيَكُونُنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ».

“Folk må helt bestemt ophøre med at

forsømme al-djumuʿāt (fredagsbønnerne), ellers vil Allāh visselig sætte et segl på deres hjerter, og derefter vil de visselig være blandt de uopmærksomme." [1]

2 - Betingelserne for gyldigheden af ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen):

a) Tiden – dens tid er den samme som for ṣalāt aẓ-ẓuhr (middagsbønnen). Den er ugyldig både før dens tid indtræder og efter dens tid er udløbet.

b) At den udføres i djamāʿah (fællesskab), og det mindste antal for al-djamāʿah er tre ifølge den mest korrekte opfattelse, derfor er ṣalāt al-djumuʿah ikke gyldig, når den udføres af én alene eller kun af to personer.

c) At de bedende er fastboende (mustawṭinūn) i boliger, der er opført af de materialer, som sædvanligvis anvendes til byggeri, hvad enten det er bygget af armeret beton, sten, ler eller andre materialer. Følgelig er ṣalāt al-djumuʿah ikke gyldig for ørkenens folk (ahl al-bawādī), der bor i telte og buyūt ash-shaʿr (hårtelte af kamelhår), som ikke har fast bopæl, men flytter rundt og følger græsningen for deres husdyr.

c) At den forudgås af to khuṭbah (fredagsprædikener), da Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – vedholdende praktiserede dem.

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (865).

3 - Søjlerne i de to khuṭbah (fredagsprædikener):

a) At lovprise Allāh og fremsige de to shahādah (trosvidnesbyrd): at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og at Muḥammad er Hans Sendebud.

b) At sende velsignelser over Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham.

c) At formane til taqwā Allāh (gudsbevidsthed og from lydighed mod Allāh).

d) At recitere en del af Koranen.

e) At give mawʿiẓah (formaning og påmindelse), der vækker hjertet og styrker lydigheden mod Allāh.

4 - Mustaḥabbāt (anbefalede handlinger) i de to khuṭbah (fredagsprædikener):

a) At khuṭbah (fredagsprædiken) holdes fra en minbar (hævet talerplatform).

b) At adskille de to khuṭbah (fredagsprædikener) med en kort siddende pause. c) At fremsige duʿāʾ (påkaldelse) i begge khuṭbah for muslimerne og for deres ledere.

d) At holde begge khuṭbah (fredagsprædikener) korte.

e) At khaṭīben (prædikanten) hilser forsamlingen med as-salāmu ʿalaykum (fredshilsen), når han stiger op på minbaren (den hævede talerplatform).

5 - Mustaḥabbāt (anbefalede handlinger) på yawm al-djumuʿah (fredagen):

a) Brug af siwāk (tandrensningskvist) før ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen).

b) At anvende ṭīb (parfume eller vellugtende duft), hvis det er tilgængeligt.

c) At tage tidligt af sted til ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen).

d) At komme gående til moskeen og undlade at køre dertil.

e) At sidde tæt på imamen (bønlederen).

f) At fremsige duʿāʾ (bøn og påkaldelse).

g) At recitere sūrah al-Kahf ("Hulen").

h) At fremsige velsignelser over Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham.

6 - Det, som er forbudt for den, der deltager i ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen):

a) Det er forbudt at tale, mens imāmen holder khuṭbah (fredagsprædiken) på yawm al-djumuʿah (fredag), som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ: أَنْصِتْ، وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ، فَقَدْ لَغَوتَ».

"Hvis du siger til din sidemand på yawm al-djumuʿah (fredag): 'Vær stille og lyt opmærksomt!', mens imamen holder khuṭbah (fredagsprædiken), har du begået en handling af tom tale." [1] Det vil sige:

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (934), og af Muslim, ḥadīth nr. (851).

du har udtalt laghw (tom tale), og laghw betyder her synd.

b) Det er makrūh (misbilliget) at træde hen over folks skuldre, medmindre man er imam (bønlederen), eller man søger frem til en ledig plads, som kun kan nås på den måde.

At nå ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen):

Den, der når rukūʿ (foroverbøjning) sammen med imamen i den anden rakʿah af ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen), har nået djumuʿah og fuldender den som to rakʿah. Hvis han ikke når rukūʿ-stillingen i den anden rakʿah, er ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen) gået ham forbi, og han fuldender den som ẓuhr (middagsbønnen) med fire rakʿah. Ligeledes gælder, at den, der går glip af ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen) på grund af søvn eller andet, skal bede den som ṣalāt aẓ-ẓuhr (middagsbønnen).

15 - Ṣalāh (bøn) for dem, der har en gyldig undtagelsesgrund (ṣalāt ahl al-aʿdhār):

1 - Den syges ṣalāh (bøn):

a) Det er pålagt den syge at udføre ṣalāh (bøn) efter sin evne, og det er ikke tilladt for ham at udsætte ṣalāh (bøn) ud over dens fastsatte tid, så længe hans forstand er intakt.

2 - Hvordan beder den syge ṣalāh (bøn)?:

a) Den syge skal bede stående, hvis han kan stå uden besvær eller skade, og

udføre rukūʿ (foroverbøjning) og sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

b) Hvis den syge tager skade ved rukūʿ eller sudjūd, selv om han er i stand til at stå, skal han blot antyde rukūʿ stående og sudjūd siddende.

c) Hvis han ikke kan udføre ṣalāh (bøn) stående, skal han bede siddende. Det er sunnah at sidde i skrædderstilling på det sted, hvor man normalt står, og at antyde rukūʿ (foroverbøjning). Hvis det er muligt, udfører man sudjūd (lægger panden mod jorden i hengivenhed til Allāh) på jorden; ellers antyder man sudjūd, og dette skal være lavere end antydningen af rukūʿ.

d) Hvis han ikke kan bede ṣalāh (bøn) siddende, skal han bede liggende på sin side med ansigtet vendt mod qiblah (bederetningen). At ligge på den højre side er bedst, hvis det er muligt, og man antyder rukūʿ (foroverbøjning) og sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

e) Hvis han ikke kan bede på sin side, skal han bede liggende på ryggen med fødderne vendt mod qiblah (bederetningen), og han antyder rukūʿ (foroverbøjning) og sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

f) Hvis det ikke er muligt for en at antyde med kroppen i rukūʿ (foroverbøjning) og sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh),

antyder man med hovedet. Hvis også dette er vanskeligt for en, bortfalder antydningen, og man udfører ṣalāhs handlinger i sit hjerte: man forestiller sig rukūʿ, sudjūd og siddestilling, mens man forbliver i sin tilstand, og man fremsiger deres adhkār (det man siger i ṣalāh (bøn)).

g) Den syge opfylder af aṣ-ṣalāhs (bønnen) betingelser det, han er i stand til – såsom at vende sig mod qiblah (bederetningen), at udføre wuḍūʾ (rituel afvaskning) med vand, eller tayammum (tør rituel renselse), når vand ikke kan anvendes, samt at være renset for urenheder. Hvis han ikke formår noget af dette, bortfalder det for ham, og han beder efter sin tilstand uden at udskyde ṣalāh (bøn) ud over dens fastsatte tid.

h) Det er sunnah, at den syge sidder i skrædderstilling på det sted, hvor han normalt ville stå eller udføre rukūʿ (foroverbøjning), og sidder i iftirāsh-stillingen i alt andet – dvs. at han lægger den venstre fod fladt under sig og sidder på den, mens han holder den højre fod oprejst og vender tæerne mod qiblah (bederetningen).

2 - Den rejsendes ṣalāh (bøn).

a) Blandt dem, der har en gyldig undtagelsesgrund, er den rejsende. For ham er det foreskrevet at forkorte ṣalāh rubāʿiyyah (de fire-rakʿah-bønner) fra fire til to rakʿah. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَإِذَا ضَرَبۡتُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَلَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٌ أَن تَقۡصُرُواْ مِنَ ٱلصَّلَوٰةِ...﴾

"Når I rejser i landet, hviler der ingen synd over jer at I forkorter aṣ-ṣalāh (bønnen) ..." [Sūrah an-Nisā':4:101].

Anas ibn Mālik – må Allāh være tilfreds med ham – sagde:

«خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ، فَكَانَ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ رَكْعَتَيْنِ، حَتَّى رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ».

Vi rejste med Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – fra Madīnah til Makkah, og han bad to rakʿah (bønneenheder), to rakʿah, indtil vi vendte tilbage til Madīnah.[1]

Qaṣr (forkortelsen af ṣalāh (bøn)) begynder, når den rejsende forlader den bebyggede del af sin by, for Allāh har tilladt qaṣr for den, der rejser ud i landet. Og før han forlader sit hjemsted, betragtes han hverken som en, der rejser i landet, eller som en rejsende; for Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – forkortede kun ṣalāh (bøn), når han faktisk var draget af sted.

b) Den afstand, som gør det tilladt for den rejsende at forkorte ṣalāh (bøn), når han har til hensigt at tilbagelægge den, er cirka 80 kilometer.

c) Den rejsende har ret til qaṣr (forkortelse af ṣalāh (bøn)) under hjemrejsen, indtil han vender

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1081), og af Muslim, ḥadīth nr. (693).

tilbage til den by, han rejste fra.

d) Når den rejsende ankommer til en by og har til hensigt at tage ophold der, gælder der for ham tre situationer.

1 - Hvis han har til hensigt at opholde sig i mere end fire dage, skal han udføre ṣalāh (bøn) fuldt ud fra den første dag, han har slået sig ned, og han kan ikke benytte sig af rejselempelserne.

2 - Hvis han har til hensigt at opholde sig i fire dage eller derunder, er qaṣr (forkortelse af ṣalāh (bøn)) tilladt for ham, og han kan benytte sig af rejselempelserne.

3 - Hvis han ikke har til hensigt et fastlagt ophold, men bliver en dag eller ti dage alt efter, hvor passende stedet er for ham – eller fordi han har et formål, såsom behandling eller kontrol – så vender han tilbage til sin hjemby, når formålet er opfyldt; for ham er qaṣr (forkortelse af ṣalāh (bøn)) tilladt, og han kan benytte sig af rejselempelserne, indtil han vender tilbage – selv hvis opholdets varighed overstiger fire dage.

e) Hvis den rejsende beder bag en fastboende imam, skal han fuldføre ṣalāh (bøn), selv hvis han kun når den sidste tashahhud (afsluttende siddestilling) sammen med ham.

f) Hvis den fastboende beder bag en rejsende, der forkorter ṣalāh (bøn), skal den fastboende fuldføre sin ṣalāh, efter at imamen har afsluttet den

med taslīm (den afsluttende fredshilsen).

16 – Ṣalāt al-ʿīdayn (bønnen for de to ʿīd-højtider).

Muslimernes højtider er guddommelige højtider, som Allāh – ophøjet er Han – har forskrevet for dem, og som de ikke selv har indstiftet. Muslimerne har kun to højtider – ʿīd al-Fiṭr (højtiden ved afslutningen af ramadan) og ʿīd al-Aḍḥā (offerhøjtiden). I modsætning til de ikke-troendes højtider og de innovationsbaserede højtider (bidʿah), som Allāh – ophøjet er Han – hverken har foreskrevet eller befalet; tværtimod har de selv indstiftet dem.

Ḥukm (bestemmelsen) for ṣalāt al-ʿīdayn (bønnen for de to ʿīd-højtider):

Det er farḍ kifāyah (en kollektiv pligt), som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – konsekvent udførte, og som de retledte kaliffer – må Allāh være tilfreds med dem alle – ligeledes opretholdt, og den er blandt religionens tydelige symboler og fremtrædende ritualer (shaʿāʾir).

Tiden for ʿīd-bønnen begynder, når solen er steget en spydlængde over horisonten – det vil sige omkring et kvarter efter solopgang – og varer indtil solens zawāl (når solen når sin højeste position).

Fremgangsmåden for ṣalāt al-ʿīdayn (bønnen for de to ʿīd-højtider):

1 – I den første rakʿah siger han takbīrat al-iḥrām (den indledende takbīr - Allāhu akabar), dernæst reciterer han duʿāʾ al-istiftāḥ (den indledende bøn). Derefter siger han seks takbīrāt, løfter hænderne ved hver takbīr, lovpriser Allāh og priser Ham, og påkalder velsignelser over Profeten ﷺ mellem takbīrāt. Derefter søger han tilflugt hos Allāh (taʿawwudh - aʿūdhu bi-llāhi mina sh-shayṭāni r-radjīm), siger basmalah (bismi llāhi r-Raḥmān ar-Raḥīm) og begynder recitationen af Koranen.

2- I den anden rakʿah (bønneenhed) siger han, efter overgangs-takbīr, fem takbīrāt (Allāhu akbar). Derefter søger han tilflugt (istiʿādhah) og siger basmalah, og påbegynder recitationen. Det anbefales, at han i den første rakʿah efter sūrah al-Fātihah reciterer sūrah al-Aʿlā, og i den anden sūrah al-Ghāshiyah.

3- Når imamen har afsluttet ṣalāh (bøn), bestiger han minbar (forhøjet platform) og holder to khuṭbahs(prædikener). Mellem dem sætter han sig en kort stund, som man gør i djumuʿah-prædikenen.

Sunan al-ʿīd (ʿīds sunnah handlinger):

a) Ghusl (rituel helkropsvask).

b) Tanaẓẓuf og taṭayyub – at gøre sig ren og påføre parfume.

c) At spise, før man går ud til ʿīd al-Fiṭr, og på ʿīd al-Aḍḥā at spise af sit offerdyr efter ṣalāh (bøn),

hvis man har et offerdyr.

d) At gå til ʿīd-bønnen til fods.

e) At gå til ʿīd-bønnen ad én vej og vende tilbage ad en anden.

f) At tage tidligt af sted til muṣallā (bedepladsen) for den, der følger imamen, men ikke for imamen selv.

At-takbīr (fremsigelsen af "Allāhu Akbar" – Allāh er Den Største):

Det er sunnah at fremsige takbīr i nætterne op til de to ʿīd-dage, i de første ti dage af dhū al-ḥidjdjah og i tashrīq-dagene (de tre dage efter ʿīd al-Aḍḥā). Den inddeles i to typer:

1 - Den ubundne takbīr – det vil sige den, som ikke er begrænset til et bestemt tidspunkt.

a) På ʿīd al-Fiṭr: fra solnedgang natten til ʿīd til begyndelsen af ʿīd-bønnen.

b) På ʿīd al-Aḍḥā: fra solnedgang natten til den første dag af dhū al-ḥidjdjah til solnedgang på den sidste af tashrīq-dagene.

2 - Den bundne takbīr – det vil sige den, der fremsiges umiddelbart efter de obligatoriske ṣalawāt (bønner).

a) Den, der ikke er i iḥrām (tilstanden af rituel indvielse under ḥadjdj eller ʿumrah): fra fadjr på yawm ʿArafah til ʿaṣr på den sidste tashrīq-dag.

b) Al-muḥrim (den, der er i iḥrām):

fra ẓuhr ṣalāh (bøn) på ʿīd-dagen til ʿaṣr på den sidste tashrīq-dag.

17 - Ṣalāt al-kusūf (bøn ved solformørkelse):

Betydningen af khusūf og kusūf (måneformørkelse og solformørkelse):

Khusūf (måneformørkelse): Opstår, når månen mister sit lys – helt eller delvist – om natten, fordi Jorden bevæger sig mellem Solen og Månen og dermed skygger for dens lys.

Kusūf (solformørkelse): Opstår, når Solens lys – helt eller delvist – forsvinder i dagtimerne, fordi Månen bevæger sig mellem Solen og Jorden og derved skygger for Solens lys.

Ḥukm (juridisk status) for ṣalāt al-kusūf (solformørkelsesbønnen):

Den er sunnah mu'akkadah (en stærkt bekræftet sunnah); dette fremgår af Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – praksis, idet han udførte ṣalāt al-kusūf (solformørkelsesbønnen), da der indtraf en solformørkelse i hans tid – må Allāhs velsignelser og fred være over ham. Dette bekræftes yderligere ved, at han – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – befalede den, og de lærde er enige om dens mashrūʿiyyah (lovmæssighed).

Tidspunktet for dens udførelse:

Dens tid begynder, når kusūf (solformørkelse) eller khusūf (måneformørkelse) indtræffer, og

varer, indtil formørkelsen ophører – det vil sige, når Solen eller Månen atter bliver fuldt synlig.

Dens beskrivelse:

Den består af to rakʿah (bønneenheder), hvor imamen reciterer højt fra Koranen. Dens udførelse er som følger:

a) Han siger takbīrat al-iḥrām (den indledende takbīr), reciterer duʿāʾ al-istiftāḥ (den indledende bøn), søger tilflugt hos Allāh (taʿawwudh – aʿūdhu billāhi mina ash-shayṭāni ar-radjīm), siger basmalah (bismi llāhi ar-Raḥmāni ar-Raḥīm), reciterer Sūrah al-Fātiḥah og derefter en længere passage fra Koranen.

b) Derefter udfører han rukūʿ (foroeverbøjning) og bliver i den længe.

c) Derefter løfter han sig op fra rukūʿ (foroverbøjning) og siger: samiʿa Allāhu liman ḥamidah (Allāh hører den, der lovpriser Ham). Derefter reciterer han Sūrah al-Fātiḥah og derefter en længere passage fra Koranen, som er kortere end den første.

d) Derefter udfører han endnu en rukūʿ (foroverbøjning), som er lang, men kortere end den første.

e) Derefter løfter han sig op fra rukūʿ (foroverbøjning) og siger: samiʿa Allāhu liman ḥamidah (Allāh hører den, der lovpriser Ham).

f) Derefter udfører han to lange sudjūd (lægger panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

g) Derefter rejser han sig til den anden rakʿah (bønneenhed), som udføres på samme måde som den første, men er kortere i varighed.

Dens sunan (sunnah-handlinger):

a) At kalde til den ved at sige: aṣ-ṣalātu djāmiʿah (bønnen samles).

b) At den udføres i djamāʿah (fællesskab).

c) At forlænge bønnen i qiyām (dens stående stilling), rukūʿ (foroverbøjning) og sudjūd (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh).

d) At den anden rakʿah (bønneenhed) gøres kortere end den første.

e) At holde en mawʿiẓah (en formaning) efter ṣalāh (bøn), hvori de tilstedeværende opfordres til lydighed mod Allāh og til at afholde sig fra forkastelige handlinger.

f) At øge i duʿāʾ (påkaldelse), taḍarruʿ (ydmyg anråbelse), istighfār (bøn om tilgivelse) og ṣadaqah (frivillig velgørenhed).

18 - Ṣalāt al-istisqāʾ (bøn for regn):

1) Al-istisqāʾ (bøn om regn): er at bede Allāh om at skænke regn, når tørke og al-djadb (ufrugtbarhed) har ramt landet.

Tidspunktet for, hvornår ṣalāt al-istisqāʾ (bøn om regn) er foreskrevet:

Ṣalāt al-istisqāʾ (bøn om regn) foreskrives, når jorden bliver tør og ufrugtbar, regnen udebliver, og der opstår skade på grund af dens ophør. Da har folk ingen anden udvej end at henvende sig ydmygt til deres Herre, anmode Ham om regn og søge Hans hjælp gennem forskellige former for taḍarruʿ (dyb, ydmyg anråbelse).

a) Nogle gange udføres den som ṣalāh (bøn) i djamāʿah (fællesskab) og andre gange individuelt.

b) Og nogle gange udføres den gennem duʿāʾ (påkaldelse) under khuṭbah al-djumuʿah (fredagsprædikenen),
hvor khaṭīben (prædikanten) påkalder, og de tilstedeværende muslimer siger "Āmīn" til hans duʿāʾ (påkaldelse).

c) Og nogle gange udføres den ved duʿāʾ (påkaldelse) på et hvilket som helst tidspunkt – uden ṣalāh (bøn) og uden khuṭbah (prædiken).

Juridisk status for ṣalāt al-istisqāʾ (bøn om regn):

Den er sunnah muʾakkadah (en stærkt bekræftet sunnah), når dens årsag foreligger, fordi Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – udførte den, som det fremgår af ḥadīthen fra ʿAbdullāh ibn Zayd – må Allāh være tilfreds med ham – der sagde:

«خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْمُصَلَّى، فَاسْتَسْقَى، وَاسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، وَقَلَبَ رِدَاءَهُ، وَصَلَّى

رَكْعَتَيْنِ».

"Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – gik ud til musallā-pladsen (den åbne bedeplads), bad Allāh om regn, vendte sig mod qiblah (bederetningen), vendte sin kappe på vrangen og bad to rakʿah (bønneenheder)." [1]

Beskrivelsen af ṣalāt al-istisqāʾ (bøn om regn):

Fremgangsmåden for ṣalāt al-istisqāʾ (bøn om regn) er den samme som for ṣalāt al-ʿīd (ʿĪd-bønnen). Det anbefales at udføre den på musallā-pladsen (den åbne bedeplads), ligesom ṣalāt al-ʿīd (ʿīd-bønnen). Dens bestemmelser svarer til ʿīd-bønnens: i antallet af rakʿāt (bønneenheder), i at recitere højt, i at den udføres før khuṭbah (prædiken), samt i de ekstra takbīrāt (udråb af "Allāhu Akbar") i den første og anden rakʿah før recitationen. Som tidligere beskrevet ved ṣalāt al-ʿīdayn (bønnen for de to ʿīd). Og han holder én khuṭbah (prædiken).

19 - Aḥkām al-djanāʾiz (bestemmelser om begravelser):

1 - For dem, der er til stede hos den døende:

a) Det er sunnah (anbefalet praksis) for den, der er til stede hos den døende, at tilskynde ham til at sige: lā ilāha illā Allāh (der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh)

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1012), og Muslim, ḥadīth nr. (894).

b) Det er sunnah (anbefalet praksis) at vende ham mod qiblah (retningen mod Kaʿbah).

c) Det er mustaḥabb (anbefalet) at lukke den afdødes øjne.

d) Det er sunnah (anbefalet praksis) at dække den afdøde med et klæde efter hans død.

e) Det anbefales at fremskynde forberedelsen af den afdøde til begravelse.

f) Det er wādjib (en pligt) at fremskynde indfrielsen af hans gæld.

g) Den afdøde skal vaskes og svøbes i ligklæder, og begge dele er farḍ kifāyah (en kollektiv pligt).

2 - bestemmelser om ṣalāh (bøn) over den afdøde:

Dens juridiske status: Den er farḍ kifāyah (en kollektiv forpligtelse).

Dens betingelser:

1) At vende sig mod qiblah (retningen mod Kaʿbah).

2) Dækning af ʿawrah (de dele af kroppen, der skal være tildækket).

3) At undgå nadjāsah (fysisk urenhed).

4) Ṭahārah (rituel renhed) for den bedende og for den afdøde, som der bedes over.

5) At både den, der beder, og den, der bedes over (den afdøde), er muslimer.

6) At deltage i begravelsen, hvis den er i byen (i samme by).

7) At være mukallaf (religiøst ansvarlig – dvs.

voksen, ved sine fulde sanser og myndig i troen).

Dens søjler:

1) Qiyām (at stå op) under ṣalāh (bøn).

2) De fire takbīrāt (udråb af "Allāhu Akbar").

3) Recitation af sūrah al-Fātiḥah.

4) At sende velsignelser over Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham.

5) Duʿā' (påkaldelse) for den afdøde.

6) Tartīb (at opretholde den foreskrevne rækkefølge).

7) Taslīm (afsluttende fredshilsen) – ved at sige: as-salāmu ʿalaykum wa raḥmatullāh (fred være med jer og Allāhs barmhjertighed).

Dens sunan (sunnah-handlinger):

1) At løfte begge hænder ved hver takbīr (udråb af "Allāhu Akbar").

2) Al-istiʿādhah (søge tilflugt hos Allāh) ved at sige: aʿūdhu billāhi min ash-shayṭān ar-radjīm (jeg søger tilflugt hos Allāh fra den forbandede satan).

3) Duʿā' (påkaldelse) for sig selv og for de øvrige muslimer.

4) At recitere stille.

5) At stå et øjeblik efter den fjerde takbīr (udråb af "Allāhu Akbar") og før taslīm (den afsluttende fredshilsen).

6) At placere den højre hånd over den venstre på brystet.

7) At dreje ansigtet til højre ved taslīm (den

afsluttende fredshilsen).

Dens fremgangsmåde:

Imamen og den, der beder alene, står ud for mandens bryst og kvindens midte. Han udfører takbīrat al-iḥrām (den indledende takbīr), søger tilflugt hos Allāh (taʿawwudh - aʿūdhu billāhi min ash-shayṭāni ar-radjīm), reciterer ikke duʿāʾ al-istiftāḥ (den indledende bøn), nævner Allāhs navn (ved at sige bismillāh), og reciterer al-Fātiḥah.

Derefter siger han takbīr, og efter den påkalder han velsignelser over Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham. Derefter siger han endnu en takbīr og beder for den afdøde med de overleverede adʿiyah (påkaldelser). Som det er berettet, at Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا، وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا، وَذَكَرِنَا وَأُنْثَانَا، وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا، اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الإِيمَانِ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الإِسْلَامِ، اللَّهُمَّ لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ، وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ».

"Allāhumma ighfir li-ḥayyinā wa-mayyitinā, wa-ṣaghīrinā wa-kabīrinā, wa-dhakarinā wa-unthānā, wa-shāhidinā wa-ghāʾibinā. Allāhumma man aḥyaytahu minnā fa-aḥyihi ʿalā al-īmān, wa-man tawaffaytahu minnā fa-tawaffahu ʿalā al-islām. Allāhumma lā taḥrimnā adjrahu, wa-lā tuḍillanā baʿdah." (O Allāh, tilgiv vore levende og vore døde, vore unge og vore gamle, vore mænd og vore

kvinder, dem, der er til stede, og dem, der er fraværende. O Allāh, den blandt os, som Du lader leve – lad ham leve i troen; og den blandt os, som Du tager livet af – lad ham dø i islām. O Allāh, berøv os ikke hans belønning, og lad os ikke fare vild efter ham).[1]

Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ، وَعَافِهِ وَاعْفُ عَنْهُ، وَأَكْرِمْ نُزُلَهُ، وَوَسِّعْ مَدْخَلَهُ، وَاغْسِلْهُ بِالْمَاءِ وَالثلْجِ وَالْبَرَدِ، وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَّيْتَ الثَّوْبَ الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، وَأَبْدِلْهُ دَارًا خَيْرًا مِنْ دَارِهِ، وَأَهْلًا خَيْرًا مِنْ أَهْلِهِ، وَزَوْجًا خَيْرًا مِنْ زَوْجِهِ، وَأَدْخِلْهُ الْجَنَّةَ، وَأَعِذْهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ».

"Allāhumma ighfir lahu wa-rḥamhu, wa-ʿāfihi wa-ʿfu ʿanhu, wa-akrim nuzulahu, wa-wassiʿ madkhalahu, waghsilhu bi-l-māʾi wa-th-thaldji wa-l-barad, wa-naqqihi mina al-khaṭāyā kamā naqqayta ath-thawba al-abyaḍa mina ad-danas, wa-abdilhu dāran khayran min dārihi, wa-ahlan khayran min ahlihi, wa-zawdjan khayran min zawdjihi, wa-adkhilhu al-djannah, wa-aʿidhhu min ʿadhābi al-qabri wa-min ʿadhābi an-nār."(O Allāh, tilgiv ham, vis ham barmhjertighed, beskyt og helbred ham, og tilgiv ham. Gør hans opholdssted ærefuldt, udvid hans indgang, og vask ham med

[1] Overleveret af Abū Dāwūd, ḥadīth nr. (3201), og af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (1024). Han sagde: Ḥadīthen er ḥasan ṣaḥīḥ (god og autentisk).

vand, sne og hagl. Rens ham for synder, som Du renser et hvidt klæde for snavs. Giv ham et hjem bedre end hans hjem, en familie bedre end hans familie og en ægtefælle bedre end hans ægtefælle. Indfør ham i Paradis, og beskyt ham mod gravens straf og Ildens straf).[1] Derefter siger han takbīr, står derefter et øjeblik, og afslutter med én taslīm (fredshilsen) mod højre.

Afanit 3: Zakāt (den obligatoriske almisse)

1 – Definitionen af zakāt (den obligatoriske almisse) og dens status.

Sprogligt: zakāt betyder vækst og forøgelse.

Sharīʿah-mæssigt: zakāt (den obligatoriske almisse) er en forpligtelse fastsat af sharīʿah på bestemte formuer til fordel for en bestemt gruppe mennesker.

Den udgør den tredje søjle blandt islāms fem søjler. Den nævnes sammen med ṣalāh (bøn) i Koranen på toogfirs steder, hvilket vidner om dens store betydning og høje status.

Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ...﴾

"Oprethold aṣ-ṣalāh (bønnen), og giv zakāt (den obligatoriske almisse)...." [Sūrah al-Baqarah:2:42].

Og Profeten – må Allāhs velsignelser og fred

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (962).

være over ham – sagde:

«بُنِيَ الإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّـهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّـهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

"Islām er bygget på fem [søjler]: Vidnesbyrdet om, at der ikke er nogen gud [der er værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og at Muḥammad er Hans tjener og Sendebud; at opretholde aṣ-ṣalāh (bønnen); at give az-zakāt (den obligatoriske almisse); at udføre al-ḥadjdj (pilgrimsfærden); og at faste i ramadan-måneden (aṣ-ṣawm)." [1].

Muslimerne er enige om dens obligatoriske karakter, og, at den, som fornægter dens obligatoriske karakter, begår kufr (fornægtelse) samt bekæmpelse af dem, der nægter at give zakāt (den obligatoriske almisse).

2 – Betingelserne for zakāt (den obligatoriske almisse):

a) Frihed: zakāt (den obligatoriske almisse) påhviler ikke slaven, for han ejer ingen formue, og det, han har i sin besiddelse, tilhører hans herre. Derfor er det hans herre, der skal give zakāt for den.

b) Islām: zakāt (den obligatoriske almisse) er ikke påbudt for den ikke-troende, for den udgør en handling af tilbedelse og lydighed mod Allāh. Den ikke-troende hører ikke til dem, der udfører

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (8), og af Muslim, ḥadīth nr. (111).

tilbedelse og lydighed.

c) Ejerskab af niṣāb (minimumsgrænse): zakāt (den obligatoriske almisse) er ikke påbudt for det, der ligger under niṣāb. Niṣāb er den fastsatte minimumsgrænse for formue, som gør zakāt obligatorisk.

d) Fuldstændigt ejerskab: Det betyder, at formuen tilhører personen med et fuldt og fast ejerskab. Zakāt (den obligatoriske almisse) påhviler ikke en formue, hvis ejendomsretten endnu ikke er blevet fastslået, såsom ved gæld i kitābah (frigivelseskontrakt mellem slave og herre).

e) At der er gået et måneår over formuen. (dvs., at der skal forløbe et fuldt ḥidjrī-år (måneår), mens formuen forbliver over niṣāb-grænsen (minimumsgrænsen for zakāt – den obligatoriske almisse). Dette understøttes af en marfū'-hadīth af 'Ā'ishah – de troendes moder - må Allāh være tilfreds med hende:

«لَا زَكَاةَ فِي مَالٍ حَتَّى يَحُولَ عَلَيْهِ الْحَوْلُ».

"Der påhviler ingen zakāt (den obligatoriske almisse) på en formue, før der er gået et ḥawl (måneår) over den." [1]

[1] Overleveret af Ibn Mādjah, ḥadīth nr. (1792), og af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (63) og (631).

3 – De formuer, som zakāt (den obligatoriske almisse) påhviler:

1) Bahīmat al-anʿām (græssende husdyr).

Disse omfatter kameler, kvæg samt får og geder. Zakāt (den obligatoriske almisse) er påbudt for dem under to betingelser:

a) At de holdes til mælkeproduktion og avl, ikke til arbejde.

b) At de er sāʾimah (græssende dyr). Derfor påhviler der ikke zakāt (den obligatoriske almisse) på husdyr, der fodres af deres ejer med foder, som han har købt eller samlet fra græs og lignende. Og der påhviler ingen zakāt (den obligatoriske almisse) på husdyr, der kun græsser en del af året, men ikke hele året eller det meste af det.

4 – Niṣāb (minimumsgrænser) for bahīmat al-anʿām (græssende husdyr):

a) Zakāt (den obligatoriske almisse) på kameler:

Når betingelserne er opfyldt, påhviler der for hver fem kameler ét får; for ti kameler to får; for femten kameler tre får; og for tyve kameler fire får. Som det er bevidnet af as-sunnah (Profetens ﷺ tradition) og idjmāʿ (de lærdes konsensus). Når antallet af kameler når femogtyve, skal der gives en bint makhāḍ – en hun-kamel, der har fuldført ét år og er trådt ind i det andet. Hvis en sådan ikke findes, erstattes den af en ibn labūn – en han-kamel, der har fuldført to år.

Når kamelbesætningen når seksogtredive, skal der gives en bint labūn – en hun-kamel, der har fuldført to år.

Når antallet når seksogfyrre, skal der gives en ḥiqqah – en hun-kamel, der har fuldført tre år.

Når antallet af kameler når enogtres, skal der gives en djadhaʿah – en hun-kamel, der har fuldført fire år.

Når det samlede antal kameler når seksoghalvfjerds, skal der gives to bint labūn – to hun-kameler af samme type, der har fuldført to år.

Når antallet af kameler når enoghalvfems, skal der gives to ḥiqqah – to treårige hun-kameler.

Når det samlede antal kameler overstiger hundrede og tyve med én, skal der gives tre bint labūn – tre hun-kameler, der har fuldført to år. Derefter gives for hver fyrre kameler én bint labūn, og for hver halvtreds kameler én ḥiqqah – en treårig hun-kamel.

b) Zakāt (den obligatoriske almisse) på kvæg.

Forpligtelsen indtræder, når betingelserne er opfyldt, og antallet når tredive – da skal der gives en tabīʿ (han) eller en tabīʿah (hun), som har fuldført ét år og er trådt ind i det andet.

Der påhviler ingen zakāt (den obligatoriske almisse) for det, som er under tredive.

Når antallet når fyrre, skal der gives en musinnah – en fuldvoksen ko, der har fuldført

to år.

Når det samlede antal kvæg overstiger fyrre, skal der gives for hver tredive en tabīʿ (etårig tyrekalv) eller tabīʿah (etårig kvie), og for hver fyrre en musinnah – en toårig ko.

c) Zakāt (den obligatoriske almisse) på får (og geder).

Når det samlede antal får og geder når fyrre – uanset om det er får (ḍaʾn) eller geder (maʿz) – skal der gives én shāt i zakāt (den obligatoriske almisse): enten et djadhaʿ-får eller en hun-ged.

Der påhviler ingen zakāt (den obligatoriske almisse) på får og geder, hvis antallet er under fyrre. Når det samlede antal får og geder når hundrede og enogtyve, skal der gives to shāt – to dyr af får eller geder. Når antallet når to hundrede og én, skal der gives tre shiyāh – tre dyr af får eller geder.

Derefter ligger den foreskrevne zakāt (den obligatoriske almisse) fast efter dette antal – for hver hundrede shāt (dyr af får eller geder) skal der gives ét dyr; for fire hundrede gives fire dyr – og sådan fortsætter det.

2- Zakāt (den obligatoriske almisse) på landbrugsafgrøder.

Det, der frembringes af jorden, er af to typer:

1) Korn og frugter.

2) Mineraler.

a) Korn og frugter.

Zakāt (den obligatoriske almisse) er påbudt i kornsorter – såsom hvede, byg og ris. Og i frugter – såsom dadler og rosiner. Zakāt (den obligatoriske almisse) er ikke påbudt i andre planter – såsom bælgfrugter og grøntsager.

Betingelserne for zakāt (den obligatoriske almisse) i korn og frugter:

1) At det kan opbevares: Zakāt (den obligatoriske almisse) påhviler ikke det, som ikke kan opbevares – såsom frugter og grøntsager.

2) At det måles i volumen: Zakāt (den obligatoriske almisse) påhviler ikke det, som sælges efter antal eller vægt – såsom vandmeloner, løg, granatæbler og lignende.

3) At det når niṣāb (minimumsgrænsen): Det vil sige fem awsuq (mål-enheder). Zakāt (den obligatoriske almisse) påhviler ikke det, som er mindre end dette.

4) At niṣāb (minimumsgrænsen) er i personens ejerskab på det tidspunkt, hvor zakāt (den obligatoriske almisse) bliver påbudt.

Den, der opnår ejerskab over afgrøden efter tidspunktet, hvor zakāt (den obligatoriske almisse) er blevet påbudt, er ikke forpligtet til at give zakāt – som hvis han køber den eller får den som gave efter høsten.

Tidspunktet for, hvornår zakāt (den

obligatoriske almisse) bliver påbudt.

Zakāt (den obligatoriske almisse) bliver påbudt på korn og frugter, når deres modning begynder. Tegnene på modningens begyndelse er som følger:

a) For korn: når det bliver hårdt, modent og fast i sin kerne.

b) For dadler: når de bliver røde eller gule.

c) For druer: når de bliver bløde og søde.

Deres niṣāb (minimumsgrænse):

Niṣāb (minimumsgrænsen) for korn og frugter er fem awsuq (flertal af wasq – en klassisk volumenmåleenhed, der anvendes til korn og frugt), og en wasq udgør tres ṣāʿ. Dermed er niṣāb (minimumsgrænsen) tre hundrede ṣāʿ nabawī (profetiske måleenheder) og svarer i nutidigt mål til cirka 900 kg.

Mængden af den zakāt (den obligatoriske almisse), der skal gives heraf:

En tiendedel (ʿushr) skal gives af det, som vandes uden udgift eller besvær – såsom det, der vandes af regnvand og kilder.

En halv tiendedel (niṣf al-ʿushr – 5 %) skal gives af afgrøder, der vandes med udgift og anstrengelse – såsom dem, der vandes med vand, der pumpes fra brønde og floder ved hjælp af dyr eller moderne maskiner.

b) Mineraler

Blandt det, som udvindes fra jorden, er

mineraler. Det omfatter alt, hvad der udvindes fra jorden, og som ikke er af samme art som den – såsom guld, sølv, jern og ædelsten.

Tidspunktet for, hvornår zakāt (den obligatoriske almisse) bliver påbudt for mineraler:

Når man har taget dem i besiddelse og fået ejerskab over dem, skal zakāt (den obligatoriske almisse) straks gives, da det ikke er en betingelse, at et helt måneår er forløbet. Dens niṣāb (minimumsgrænse) er den samme som for guld og sølv, og der gives en fjerdedel af en tiendedel (rubʿ al-ʿushr– 2,5 %) af dens værdi.

3 - Zakāt (den obligatoriske almisse) af al-athmān (værdier, der anvendes som betalingsmiddel og mål for rigdom – såsom guld, sølv og moderne valuta).

Al-athmān er: guld, sølv og moderne valuta. Zakāt (den obligatoriske almisse) på disse er obligatorisk. Beviset ligger i Allāhs ord – ophøjet er Han:

﴿...وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾﴾

"Og de, der ophober guld og sølv og ikke giver af det i Allāhs sag – bebud dem en pinefuld straf." [Sūrah at-Tawbah:9:34]

Og i ḥadīth:

«مَا مِنْ صَاحِبِ ذَهَبٍ وَلَا فِضَّةٍ لَا يُؤَدِّي فِيهَا حَقَّهَا؛ إِلَّا إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

صُفِّحَتْ لَهُ صَفَائِحُ مِنْ نَارٍ».

"Der er ingen, der besidder guld eller sølv og ikke giver dens ret, uden at der på opstandelsens dag vil blive fremstillet plader af ild for ham."[1]

Der er konsensus blandt de lærde om, at zakāt (den obligatoriske almisse) på guld og sølv er obligatorisk, og pengesedler er underlagt de samme regler som guld og sølv, idet de har indtaget deres plads i den monetære omsætning.

Nisāb for zakāt (den obligatoriske almisse) i guld, sølv og moderne valuta, og det skyldige beløb heri:

Nisāben for papirvaluta er den samme som for guld eller sølv, da den har indtaget deres plads som betalingsmiddel. Når den når nisāb-grænsen for en af dem, bliver zakāt (den obligatoriske almisse) obligatorisk. I nutidens praksis fastsættes nisāb for pengesedler som oftest efter sølv, fordi sølv er billigere end guld, og derfor nås sølv-nisāben tidligere end guld-nisāben. Når en muslim ejer det, der svarer til værdien af 595 gram sølv, og der er gået et helt ḥawl (måneår) over denne formue, bliver zakāt (den obligatoriske almisse) obligatorisk for ham. Værdien af et gram sølv ændrer sig fra tid til anden. Den, der har en mindre formue og er i tvivl om, hvorvidt den har nået nisāb (den fastsatte minimumsgrænse

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1402), og Muslim, ḥadīth nr. (2287).

for zakāt), bør spørge sølvhandlere om den aktuelle værdi af et gram sølv og derefter gange værdien med 595 – resultatet udgør nisāb.

Nyttig bemærkning: Hvis man ønsker at give zakāt (den obligatoriske almisse) for sin formue, deler man nisāb-beløbet med fyrre; det beløb, der fremkommer, er det, som skal betales i zakāt.

4 - Zakāt (den obligatoriske almisse) på handelsvarer.

Det er alt, hvad der er bestemt til køb og salg med henblik på fortjeneste, og disse handelsvarer omfatter alle former for formuegoder, bortset fra penge – såsom biler, tøj, tekstiler, jern, tømmer og alt andet, der er bestemt til handel.

Betingelser for obligatorisk zakāt (den obligatoriske almisse) på handelsvarer:

1 – At erhverve ejendomsretten til den gennem egen handling – såsom køb, leje eller andre former for indtjening.

2 – At han ejer den med intentionen om handel – det vil sige, at han ønsker at opnå fortjeneste gennem den, for handlinger afhænger af intentioner, og handel er en handling; derfor skal intentionen være forbundet med den, ligesom ved alle andre handlinger.

3 – At dens værdi udgør mindst nisāb (minimumsgrænsen for zakāt) efter

en af de to monetære standarder – guld eller sølv.

4 – At der er gået en hel ḥawl (måneår) over formuen.

Fremgangsmåden for at give zakāt (den obligatoriske almisse) på handelsvarer.

Handelsvarerne vurderes i værdi (tuqawwamu) ved udløbet af ḥawl (måneåret) efter den aktuelle pris på enten guld eller sølv. Når handelsvarerne er blevet vurderet og når nisāb (minimumsgrænsen for zakāt) efter en af de to monetære standarder – guld eller sølv – betales en fjerdedel af en tiendedel (2,5 %) af deres værdi.

5 - Zakāt al-Fiṭr

Det er den obligatoriske almisse – zakāt al-fiṭr – ved afslutningen af ramadan-måneden . Den blev foreskrevet i det andet år efter al-hidjrah (Profetens ﷺ udvandring fra Makkah til Madīnah).

Dens retslige status:

Zakāt al-fiṭr (den obligatoriske almisse ved afslutningen af ramadan) er påbudt for enhver muslim, der på ʿīd-dagen og natten dertil råder over mad, som rækker ud over hans og hans husstands behov. Den er en pligt for enhver muslim – mand eller kvinde, ung eller gammel, fri eller træl. Som det fremgår af følgende ḥadīth:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ عَلَى الْعَبْدِ وَالْحُرِّ، وَالذَّكَرِ وَالْأُنْثَى، وَالصَّغِيرِ

وَالْكَبِيرِ، مِنَ الْمُسْلِمِينَ».

Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – foreskrev zakāt al-fiṭr (den obligatoriske almisse ved afslutningen af ramadan) for både træl og fri, mand og kvinde, ung og gammel blandt muslimerne.[1] Og faraḍa betyder: pålagde og gjorde obligatorisk.

Visdommen bag, at den er foreskrevet:

Ibn ʻAbbās – må Allāh være tilfreds med dem begge – sagde:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ؛ طُهْرَةً لِلصَّائِمِ مِنَ اللَّغْوِ وَالرَّفَثِ، وَطُعْمَةً لِلْمَسَاكِينِ».

Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – pålagde zakāt al-fiṭr (den obligatoriske almisse ved afslutningen af ramadan) – som en renselse for den fastende fra tomsnak og uanstændighed og som føde for de trængende.[2]

Tidspunktet for, hvornår den bliver obligatorisk, og tidspunktet for dens uddeling:

Zakāt al-fiṭr (den obligatoriske almisse ved afslutningen af ramadan) bliver obligatorisk ved solnedgang natten til ʻīd. Det anbefales at

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1432), og Muslim, ḥadīth nr. (984).

[2] Overleveret af Abū Dāwūd, ḥadīth nr. (1609), og Ibn Mādjah, ḥadīth nr. (1827). Vurderet som autentisk (ṣaḥīḥ) af al-Albānī i Ṣaḥīḥ Abī Dāwūd, ḥadīth nr. (1609).

uddele zakāt al-fiṭr på ʿīd-dagen, før man går til ṣalāt al-ʿīd (ʿīd-bønnen). Det er ikke tilladt at udsætte zakāt al-fiṭr til efter ṣalāt al-ʿīd (ʿīd-bønnen). Og hvis man udskyder zakāt al-fiṭr til efter ṣalāt al-ʿīd (ʿīd-bønnen), skal man give den som qaḍāʾ (indhentet handling), og man pådrager sig synd ved at have forsinket den ud over det fastsatte tidspunkt.

Det er tilladt at uddele zakāt al-fiṭr en dag eller to før ʿīd-dagen.

Dens størrelse og det, den gives af:

Én ṣāʿ (målskæppe) af den mad, som er almindelig for folk i området – såsom ris, dadler, hvede eller andet tilsvarende. Mængden af en ṣāʿ (målskæppe) er cirka tre kilogram. Det er ikke tilladt at give dens værdi ved at betale penge i stedet for zakāt al-fiṭr, for det er i strid med Allāhs Sendebuds – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – befaling.

Uddeling af zakāt (den obligatoriske almisse) og dens anvendelsesområder (berettigede modtagere):

Tidspunktet for dens uddeling:

Zakāt (den obligatoriske almisse) skal uddeles straks, når tiden for dens forpligtelse indtræder. Det er ikke tilladt at udsætte zakāt (den obligatoriske almisse), medmindre der foreligger en tvingende nødvendighed – såsom at formuen befinder sig i et fjernt land, og der ikke findes

nogen, man kan udpege som sin repræsentant.

Stedet for dens uddeling:

Det mest anbefalelsesværdige er at uddele zakāt (den obligatoriske almisse) i det land, hvor formuen befinder sig. Det er tilladt at overføre zakāt (den obligatoriske almisse) fra det land, hvor formuen befinder sig, til et andet land i følgende tilfælde:

a) Hvis der ikke findes nogen i landet, som er berettiget til at modtage zakāt (den obligatoriske almisse).

b) Hvis der findes en trængende slægtning i det andet land.

c) Hvis der foreligger en sharīʿah-mæssig (lovmæssig) interesse, der tilsiger at overføre den – såsom at sende den til områder, hvor muslimer er ramt af hungersnød eller oversvømmelser.

Zakāt (den obligatoriske almisse) er påbudt i den mindreåriges og den utilregneliges formue, i kraft af de generelle beviser, og deres værge over formuen skal uddele den på deres vegne. Det er ikke tilladt at uddele zakāt (den obligatoriske almisse), medmindre det sker med en oprigtig intention. Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ».

"Handlinger bedømmes udelukkende ud fra

intentioner."[1]

De berettigede modtagere af zakāt (den obligatoriske almisse).

De otte kategorier, der har ret til at modtage zakāt (den obligatoriske almisse):

Første kategori – al-fuqarāʾ (de fattige):

Det er dem, der ikke har, hvad der dækker deres grundlæggende behov for bolig, mad og tøj. Det, de modtager af zakāt (den obligatoriske almisse), skal være nok til at dække deres behov og behovet hos dem, de forsørger, i et helt år.

Den anden kategori - al-masākīn (de trængende):

Det er dem, der har det meste af det, der dækker deres behov, men ikke fuld tilstrækkelighed – for eksempel en person, der har en løn, men som ikke rækker til et helt år.

Det beløb, de tildeles af zakāt (den obligatoriske almisse), skal dække deres fulde behov samt behovene for dem, de forsørger, i et helt år.

Den tredje kategori: al-ʿāmilūna ʿalayhā (de ansatte, der opkræver den):

Det er dem, som den ansvarlige myndighed har betroet opgaven at indsamle zakāt (den obligatoriske almisse) – eller dem, der varetager dens opbevaring og uddeling til de trængende.

Det beløb, de tildeles af zakāt (den obligatoriske

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1), og Muslim, ḥadīth nr. (1907).

almisse), svarer til den løn, de fortjener for deres arbejde – medmindre de allerede modtager vederlag eller løn fra staten.

Den fjerde kategori: al-muʾallafatu qulūbuhum (de, hvis hjerter skal vindes):

Det omfatter enhver, som man ved at give zakāt (den obligatoriske almisse) håber at opnå – enten hans indtræden i islām, styrkelse af hans tro, eller at hans skade afværges fra muslimerne.

Det beløb, de tildeles af zakāt (den obligatoriske almisse), skal stå mål med det, der er nødvendigt for at vinde deres hjerter.

Den femte kategori: ar-riqāb (slavernes frigivelse):

Det, der menes hermed, er at frigive slaver samt al-mukātibīn.

Al-mukātab (slaven med frigivelseskontrakt): er den, der har købt sin frihed fra sin ejer. Herunder hører også løskøb af muslimske fanger i krig.

Den sjette kategori: al-ghārimūn (de gældstyngede), og de er af to typer:

Den første: Den, der har pådraget sig gæld af nødvendighed for sig selv og ikke har midler til at tilbagebetale den. Han tildeles det beløb, der er tilstrækkeligt til at indfri hans gæld.

Den anden: Den, der har pådraget sig gæld for at skabe forsoning mellem mennesker. Han tildeles det beløb, der dækker hans gæld – selv hvis han er

velhavende.

Den syvende kategori: fī sabīl Allāh (i Allāhs sag):

Det er dem, der kæmper i Allāhs sag.

Det beløb, de tildeles af zakāt (den obligatoriske almisse), skal være tilstrækkeligt til deres kamp i Allāhs sag – herunder udgifter til transport, våben, forplejning og lignende nødvendigheder.

Den ottende kategori: ibn as-sabīl (den vejfarende):

Det er den rejsende, som har opbrugt sine midler eller er blevet bestjålet og ikke længere har penge nok til at vende tilbage til sit hjemland.

Det beløb, de tildeles af zakāt (den obligatoriske almisse), skal være tilstrækkeligt til, at han kan vende tilbage til sit hjemland – selv hvis han er velhavende dér.

Afsnit 4: Aṣ-ṣawm (fasten)

Aṣ-ṣiyām (fasten) er:

At tilbede Allāh – ophøjet er Han – ved at afholde sig fra alt, hvad der bryder fasten, fra daggry til solnedgang.

Det er en søjle blandt islāms søjler, og en af de forpligtelser, som Allāh – ophøjet er Han – har pålagt; noget, der er utvetydigt kendt som en del af religionen, og som ingen muslim kan være uvidende om. Dens obligatoriske karakter er fastslået ved Koranen, sunnah og den samlede

konsensus blandt muslimerne.

Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿شَهۡرُ رَمَضَانَ ٱلَّذِيٓ أُنزِلَ فِيهِ ٱلۡقُرۡءَانُ هُدٗى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَٰتٖ مِّنَ ٱلۡهُدَىٰ وَٱلۡفُرۡقَانِۚ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ ٱلشَّهۡرَ فَلۡيَصُمۡهُ...﴾

"Ramadan-måneden er den [måned], hvori Koranen blev åbenbaret som retledning for menneskeheden og med klare beviser på retledningen samt kriteriet [der skelner mellem sandhed og falskhed]. Så den af jer, der bevidner måneden [og er hjemmehørende], skal faste [i] den." [Sūrah al-Baqarah:2:185].

Betingelserne for, at fasten i ramadan er obligatorisk:

1 – Islām; for fasten er ikke gyldig fra en kāfir (ikke-troende).

2 – Puberteten; fasten er ikke obligatorisk for et barn, der endnu ikke har nået den. Fasten er gyldig for et barn, der har nået skelneevne, og den regnes for nāfilah (frivillig) i hans tilfælde.

3 – Fornuft; fasten er ikke påbudt for en utilregnelig person, og den er ugyldig fra ham på grund af manglende intention.

4 – Evne til at udføre den. Derfor er fasten ikke påbudt for den syge, der ikke er i stand til at udføre den, og heller ikke for den rejsende. Og begge skal indhente fasten, når den gyldige årsag – sygdom eller rejse – er bortfaldet. Betingelsen for fastens

gyldighed hos kvinden er, at al-ḥayḍ (menstruationsblødningen) og an-nifās (efterfødselsblødningen) er ophørt.

Indtræden af måneden ramadan fastslås ved ét af to forhold:

a) Observation af nymånen for måneden ramadan. Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«صُومُوا لِرُؤْيَتِهِ، وَأَفْطِرُوا لِرُؤْيَتِهِ».

"Fast ved synet af den, og bryd fasten ved synet af den." [1]

b) At fuldende måneden Shaʿbān til tredive dage; dette gælder, hvis nymånen for ramadan ikke ses, eller hvis skyer, sandstøv eller lignende forhindrer, at den kan ses – som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«فَإِنْ غُمَّ عَلَيْكُمْ؛ فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبَانَ ثَلَاثِينَ يَوْمًا».

"Hvis det er overskyet for jer, så fuldend antallet af Shaʿbān til tredive dage." [2]

Intentionen i ṣiyām (fasten):

Aṣ-ṣiyām (fasten) – ligesom andre former for tilbedelse – er ikke gyldig uden en intention. Tidspunktet for, hvornår niyyah (intentionen) skal foretages, adskiller sig i den obligatoriske faste fra

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1810), og Muslim, ḥadīth nr. (1086)
[2] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1909).

andre former for faste. Dette kan forklares som følger:

For det første: Den obligatoriske faste – såsom fasten i måneden ramadan, eller qaḍāʾ (indhentningsfaste) eller nadhr (løftefaste) – kræver, at niyyah (hensigt) foretages om natten, før fadjr (daggry). Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«مَن لَمْ يُبَيِّتْ الصِّيَامَ مِنَ اللَّيْلِ فَلَا صِيَامَ لَهُ».

"Den, der ikke har fastlagt sin niyyah (hensigt) om fasten om natten, har ingen gyldig faste." [1]

For det andet: Den frivillige faste – det er gyldigt, at en person foretager niyyah (hensigt) for den i løbet af dagen. På betingelse af, at han ikke har indtaget noget, der bryder fasten, efter fadjr (daggry).

Handlinger, der annullerer ṣawm (fasten):

1 - Intimt samkvem – når en person har haft intimt samkvem, bliver fasten ugyldig, og han er forpligtet til at genopfaste for den dag, det fandt sted. Han skal, ud over at genopfaste dagen, udføre den foreskrevne kaffārah (soning), som består i at frigive en slave. Men hvis han ikke har mulighed for det, skal han faste i to sammenhængende måneder.

[1] Overleveret af Aḥmad, ḥadīth nr. (26457), Abū Dāwūd, ḥadīth nr. (2454), og an-Nasāʾī, ḥadīth nr. (2331) – og dette er hans ordlyd.

Hvis han ikke er i stand til det på grund af en gyldig undskyldning i henhold til sharīʿah (islāms lov), skal han bespise tres fattige – hver fattig får en halv ṣāʿ (måleenhed) af den mad, der almindeligvis spises i landet.

2 - Udløsning af sæd – som følge af kys, berøring, onani eller gentagen betragtning. I dette tilfælde skal han kun genopfaste for den dag uden at udføre kaffārah (soning), for kaffārah gælder udelukkende ved intimt samkvem. Hvad angår den sovende: Hvis han får en våd drøm og udløsning, påhviler der ham intet, for dette sker uden hans egen vilje. Han skal dog udføre ghusl (rituel helkropsvask) for at fjerne djanābah (rituel urenhed efter intimt samkvem eller sædafgang).

3 - At spise og drikke med vilje. Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿...وَكُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ ٱلۡخَيۡطُ ٱلۡأَبۡيَضُ مِنَ ٱلۡخَيۡطِ ٱلۡأَسۡوَدِ مِنَ ٱلۡفَجۡرِۖ ثُمَّ أَتِمُّواْ ٱلصِّيَامَ إِلَى ٱلَّيۡلِ...﴾

"Og spis og drik, indtil daggryets hvide tråd bliver tydeligt adskilt fra den sorte tråd [af natten]. Fuldfør herefter fasten indtil natten." [Sūrah al-Baqarah:2:187].

Hvad angår den, der spiser eller drikker ved glemsel, påhviler der ham intet. Som det fremgår af følgende ḥadīth:

«مَن نَسِيَ وَهُوَ صَائِمٌ، فَأَكَلَ أَوْ شَرِبَ، فَلْيُتِمَّ صَوْمَهُ، فَإِنَّمَا أَطْعَمَهُ اللَّهُ وَسَقَاهُ».

"Den, der glemmer, mens han faster, og spiser eller drikker, skal fuldføre sin faste, for det er Allāh, der har givet ham mad og drikke." [1]

4 - At fremkalde opkast med vilje – men den, der bliver overmandet af opkast uden egen vilje, får ikke sin faste ugyldiggjort. Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«مَنْ ذَرَعَهُ الْقَيءُ فَلَيْسَ عَلَيْهِ قَضَاءٌ، وَمَن اسْتَقَاءَ عَمْدًا فَلْيَقْضِ».

"Den, der bliver overmandet af opkast, har ikke pligt til at genopfaste dagen; men den, der fremkalder opkast med vilje, skal genopfaste den." [2]

5 - At udtage blod fra kroppen – ved ḥidjāmah (kopping med udtræk af blod), ved faṣd (åreladning) eller ved at tappe blod til donation for at hjælpe en syg – ved alt dette brydes fasten. Hvad angår udtagning af en lille mængde blod til analyse, påvirker dette ikke fasten. Ligeledes påvirker ufrivillig blødning – såsom næseblod, sår eller udtrækning af en tand – ikke fasten.

De, for hvem det er tilladt at undlade fasten i ramadan:

Første kategori: De, for hvem det er tilladt at

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (6669), og Muslim, ḥadīth nr. (2709).
[2] Overleveret af Abū Dāwūd, ḥadīth nr. (2380), at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (719), og Ibn Mādjah, ḥadīth nr. (676).

undlade fasten, og som er forpligtet til at indhente de missede dage, nemlig:

a) Den syge, hvis helbredelse forventes, og som enten lider skade ved at faste eller for hvem fasten er vanskelig.

b) Den rejsende – uanset om han oplever besvær under rejsen eller ej.

Beviset for dem begge er Allāhs – ophøjet er Han – ord:

﴿...وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ...﴾

"... Og den af jer, som er syg eller på rejse [i løbet af ramadan-måneden], så skal det tilsvarende antal dage [fastes senere]...." [Sūrah al-Baqarah:2:185].

c) Den gravide eller den ammende kvinde – hvis fasten medfører besvær for dem, eller skader dem eller deres barn – og de har samme retsstilling som den syge, er det tilladt for dem at undlade fasten. Men det er pålagt dem begge at indhente de missede fastedage på et senere tidspunkt.

d) Al-ḥāʾiḍ (den menstruerende kvinde) og nufasāʾ (kvinden i efterfødselsblødning) – det er obligatorisk for dem at undlade fasten. Deres faste er ugyldig, og det er pålagt dem at indhente de missede fastedage på et senere tidspunkt.

Anden kategori: De, for hvem det er tilladt at undlade fasten, og som er forpligtet til at betale kaffārah (bod) uden at skulle indhente de

missede fastedage, nemlig:

a) Den syge, som lider af en sygdom, hvis helbredelse ikke forventes.

b) Den ældre person, som ikke er i stand til at faste.

Disse undlader fasten og bespiser én trængende for hver dag af ramadan-måneden. Hvad angår den ældre, hvis sindstilstand når til graden af senilitet (demens), bortfalder det religiøse ansvar for ham – han må undlade fasten, og der påhviler ham intet.

Tidspunktet for qaḍāʾ (indhentning af de missede fastedage) og reglen for at udsætte den.

Indhentningen af de missede fastedage fra ramadan skal udføres i tiden mellem den og den efterfølgende ramadan. Det bedste er at indhente de missede fastedage snarest muligt. Det er ikke tilladt at udsætte indhentningen af de missede fastedage til efter den efterfølgende ramadan. Overleveret af ʻĀ'ishah – de troendes moder – må Allāh være tilfreds med hende. Hun berettede:

«كَانَ يَكُونُ عَلَيَّ الصَّوْمُ مِنْ رَمَضَانَ، فَمَا أَسْتَطِيعُ أَنْ أَقْضِيَ إِلَّا فِي شَعْبَانَ لِمَكَانِ رَسُولِ اللهِ ﷺ».

"Jeg plejede at have fastedage fra ramadan pålagt mig, men jeg kunne ikke indhente dem undtagen i Shaʻbān, på grund af min omsorg for Allāhs Sendebud – må Allāhs velsignelser og fred

være over ham." [1]

Den, der udskyder indhentningen af de missede fastedage til efter den efterfølgende ramadan, falder i én af to situationer:

1 – At udsætte indhentningen på grund af en gyldig grund i sharīʿah – såsom at sygdommen varer ved indtil den næste ramadan – da påhviler det ham kun at indhente de missede fastedage.

2 – At udsætte indhentningen uden en gyldig grund i sharīʿah – han pådrager sig synd ved at udsætte den, og det påhviler ham at angre, indhente fasten og bespise én trængende for hver dag.

Frivillig faste for den, der skylder indhentning af missede fastedage fra ramadan:

For den, der har missede fastedage fra ramadan at indhente, er det bedste at indhente dem før frivillig faste. Men hvis den frivillige faste er af den slags, hvis tid udløber – såsom fasten på ʿarafah og ʿāshūrāʾ – bør man udføre den før indhentningen af de missede fastedage; for tiden til indhentningen er rummelig, mens ʿarafah- og ʿāshūrāʾ-dagene forpasses. Dog bør man ikke faste de seks dage af shawwāl, undtagen efter indhentningen af de missede fastedage fra ramadan.

Aṣ-ṣawm (faste), som er forbudt:

1 – At faste på dagen for ʿīd al-Fiṭr og på dagen for ʿīd al-Aḍḥā – på grund af forbuddet herom.

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1849), og Muslim, ḥadīth nr. (1846).

2 – At faste i ayyām at-tashrīq (tashrīq-dagene) i måneden dhū al-ḥidjdjah. Undtagen for al-mutamattiʿ og al-qārin under ḥadjdj, hvis de ikke har et offerdyr. Tashrīq-dagene er den ellevte, tolvte og trettende dag i måneden dhū al-ḥidjdjah.

3 – Yawm ash-shakk (tvivlsdagen) – og det er den tredivende dag i måneden Shaʿbān (den ottende lunarmåned). Hvis aftenen før den forventede nymåne er en nat med skyer eller sandstøv, som forhindrer observationen af nymånen.

Faste, som er makrūh (ikke anbefalet):

a) At faste særskilt i måneden radjab. b) At faste udelukkende på en fredag – da det er frarådet. Hvis man faster en dag før den eller efter den, bortfalder det frarådede.

Faste, som er sunnah (anbefalet handling):

a) Seks dage af måneden shawwāl (den tiende månemåned). b) Faste i de første ni dage af måneden dhū al-ḥidjdjah, hvor den mest anbefalede dag er yawm ʿarafah (ʿarafah-dagen) – undtagen for den, der udfører ḥadjdj, for ham er det ikke sunnah at faste den dag. Fasten på denne dag soner for to år. c) Faste tre dage hver måned – og det bedste er at lade dem falde på al-ayyām al-bīḍ (de hvide dage), nemlig den trettende, fjortende og femtende dag. d) Faste om mandagen og torsdagen hver uge – fordi Profeten – må Allāhs velsignelser

og fred være over ham – plejede at faste disse dage, da menneskers handlinger fremlægges for Allāh på disse to dage.

Frivillig faste:

a) Ṣiyām Dāwūd (Davids faste) – fred være med ham. Han plejede at faste én dag og bryde fasten den næste.

b) Faste i Allāhs måned al-muḥarram – den bedste måned, hvori faste anbefales. Den mest anbefalede af disse fastedage er ʻāshūrāʾ-dagen, som er den tiende dag af al-muḥarram, og man faster også den niende sammen med den, som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«لَئِنْ بَقِيتُ إِلَى قَابِلٍ لَأَصُومَنَّ التَّاسِعَ».

"Hvis jeg lever til næste år, vil jeg bestemt faste den niende."[1]. Og den soner for året før.

Det femte afsnit: Ḥadjdj og ʻumrah

Ḥadjdj betyder sprogligt: hensigten. I den islamiske lovgivning: at rejse til Allāhs hellige Hus – al-Kaʻbah i Makkah – og til de hellige ritualsteder (al-mashāʻir al-ḥarām) på et bestemt tidspunkt for at udføre specifikke ritualer.

ʻUmrah betyder sprogligt: besøg.

I den islamiske lovgivning: at besøge det hellige

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (1134).

Hus – al-Kaʿbah – på et hvilket som helst tidspunkt for at udføre specifikke ritualer.

Ḥadjdj er en af islāms søjler og et af dens store fundamenter. Den blev foreskrevet i det niende år efter al-hidjrah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – udvandring). Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – udførte kun én ḥadjdj – nemlig ḥadjdjat al-wadāʿ (afskedspilgrimsfærd).

Ḥadjdj er en forpligtelse én gang i livet for den, der har evnen til at udføre den. Alt ud over dette er taṭawwuʿ (frivillig [tilbedelses]handling). Hvad angår ʿumrah, er den obligatorisk ifølge mange lærde. Som bevis herpå er Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – ord, da han blev spurgt: "Har kvinder pligt til djihād (kamp i Allāhs sag)?" Han svarede:

«نَعَمْ، عَلَيْهِنَّ جِهَادٌ لَا قِتَالَ فِيهِ: الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ».

"Ja, for kvinderne er der en djihād uden kamp – ḥadjdj og ʿumrah."[1]

Betingelserne for forpligtelsen til ḥadjdj og ʿumrah:

1- Islām
2 – At være ved sin fornuft.
3- At være nået puberteten.

[1] Overleveret af Aḥmad, ḥadīth nr. (25198), an-Nasāʾī, ḥadīth nr. (2627), og Ibn Mādjah, ḥadīth nr. (2901)

3 – At være fri (ikke slavebundet).

5. Istiṭāʿah (evne eller formåen).

For kvinden gælder der desuden en sjette betingelse – nemlig tilstedeværelsen af en maḥram (en mandlig slægtning, som hun ikke kan gifte sig med), der rejser sammen med hende for at udføre ḥadjdj. For det er ikke tilladt for en kvinde at rejse – hverken for ḥadjdj eller noget andet – uden en maḥram. Som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – sagde:

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ، وَلَا يَدْخُلُ عَلَيْهَا رَجُلٌ إِلَّا وَمَعَهَا مَحْرَمٌ».

"En kvinde må ikke rejse undtagen sammen med en maḥram, og ingen mand må være alene med hende, medmindre hun har en maḥram med sig."[1]

En kvindes maḥram er hendes ægtemand eller enhver, som det er hende permanent forbudt at gifte sig med. Ved slægtskab – såsom hendes bror, far, farbror, nevø og morbror. Eller på grund af en tilladt grund – såsom en bror gennem amning (raḍāʿah) – eller gennem svigerforhold, såsom hendes mors ægtemand og hendes mands søn.

Al-istiṭāʿah (evnen): er den økonomiske og kropslige formåen – at han har mulighed for at rejse og udholde turen, og at han besidder de nødvendige midler til at dække ud- og hjemrejsen. Og desuden skal han have midler, der rækker til forsørgelsen af

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1862), og Muslim, ḥadīth nr. (1341).

hans børn og dem, han er økonomisk forpligtet til at forsørge, indtil han vender tilbage til dem.

Og vejen til ḥadjdj (pilgrimsfærden) skal være sikker – så hans liv og ejendom ikke udsættes for fare.

Og den, der har de økonomiske midler, men ikke den fysiske formåen – såsom en ældre, svækket person eller en, der lider af en kronisk sygdom, som ikke forventes helbredt – er forpligtet til at udpege en stedfortræder til at udføre ḥadjdj (pilgrimsfærden) og ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd) på sin vegne.

For at stedfortrædelsen i ḥadjdj (pilgrimsfærd) og ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd) er gyldig, kræves der to betingelser:

1 – At han er blandt dem, for hvem udførelsen af ḥadjdj (pilgrimsfærden) er gyldig – det vil sige, at han er muslim, myndig og ved sin fulde fornuft.

2 – At han allerede har udført ḥadjdj al-islām (den obligatoriske pilgrimsfærd) på egne vegne.

Tidsgrænser for iḥrām (indtræden i ḥadjdjtilstanden):

Mawāqīt (tidsgrænserne): flertal af mīqāt (grænse). Sprogligt betyder det "grænse", mens det i den islamiske lovgivning (sharīʿah) betegner stedet eller tiden for udførelsen af en bestemt form for tilbedelse.

For ḥadjdj (pilgrimsfærdwen) findes der både

tidsmæssige og stedmæssige mawāqīt (grænser for indtræden i iḥrām).

a) De tidsmæssige mawāqīt (grænser): Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿ٱلۡحَجُّ أَشۡهُرٞ مَّعۡلُومَٰتٞۚ فَمَن فَرَضَ فِيهِنَّ ٱلۡحَجَّ...﴾

"Al-ḥadjdj (pilgrimsfærden) foregår i kendte måneder. Den, som påtager sig ḥadjdj i dem…" [Sūrah al-Baqarah:2:197].

Og disse måneder er: shawwāl, dhū al-qaʿdah og de første ti dage af dhū al-ḥidjdjah (den tolvte månemåned).

b) De stedlige mawāqīt (grænser): Det er de fastsatte steder, som en ḥadjdj-pilgrim (pilgrimsrejsende) ikke må passere på vej mod Makkah uden at være trådt ind i iḥrām (pilgrimstilstanden). Disse mawāqīt (grænser) er som følger:

1 – Dhū al-ḥulayfah: mīqāt (grænsepunkt) for beboerne i al-Madīnah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – by).

2 – Al-djuḥfah: mīqāt (grænsepunkt) for beboerne i ash-Shām (Palæstina, Jordan, Syrien og Libanon), Miṣr (Egypten) og al-Maghrib (Nordafrika).

3 – Qarn al-manāzil (nu kendt som as-sayl): mīqāt (grænsepunkt) for beboerne i Nadjd (det centrale område af Den Arabiske Halvø).

4 – Dhāt ʿIrq: mīqāt (grænsepunkt) for beboerne i al-ʿIrāq (Irak).

5 – Yalamlam: mīqāt (grænsepunkt) for beboerne i al-Yaman (Yemen).

Og den, hvis hjem ligger inden for disse mawāqīt (grænser), skal indtræde i iḥrām (pilgrimtilstanden) til ḥadjdj (pilgrimsfærden) og ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd) fra sit eget hjem. Og hvad angår beboerne i Makkah: de indtræder i iḥrām (pilgrimstilstanden) fra Makkah selv og behøver ikke at tage ud til mīqāt-stedet for at indtræde i iḥrām. Hvad angår ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd): så tager de ud til det nærmeste sted i al-ḥill (området uden for den hellige grænse, al-ḥaram) og indtræder der i iḥrām (pilgrimstilstanden). Og den, der ønsker at udføre ḥadjdj (pilgrimsfærd) eller ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd), skal indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden) fra de steder, som Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – har fastlagt. Det er de stedlige mawāqīt (grænser), der allerede er blevet beskrevet. Det er ikke tilladt for den, der ønsker at udføre ḥadjdj (pilgrimsfærd) eller ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd), at passere disse mawāqīt (grænser) uden at være trådt ind i iḥrām (pilgrimstilstanden).

Enhver, der passerer de nævnte mawāqīt (grænser) og ikke er hjemmehørende dér, skal

indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden) derfra.

Den, hvis vej går til Makkah, og som ikke passerer et af de nævnte mawāqīt (grænser) – hverken ad land, til søs eller i luften – skal indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden), når han er ud for det nærmeste af disse mawāqīt. Som ʻUmar Ibn al-Khaṭṭāb -– må Allāh være tilfreds med ham – sagde: "Se efter det punkt, der ligger ud for den, på jeres rute."[1]

Den, der rejser for at udføre ḥadjdj (pilgrimsfærd) eller ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd) med fly, skal indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden), når flyet passerer ud for den mīqāt (grænse), der ligger på ruten. Det er ikke tilladt for ham at udsætte indtræden i iḥrām (pilgrimstilstanden), indtil flyet lander i lufthavnen.

Al-iḥrām (pilgrimstilstanden):

Det er niyyah (intentionen) om at indtræde i an-nusk (pilgrimsfærdens rituelle handlinger, som udføres som tilbedelse af Allāh). I ḥadjdj (pilgrimsfærden) er det niyyah (intentionen) om at indtræde i ḥadjdj. Og i ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd) er det niyyah (intentionen) om at indtræde i ʿumrah. Man betragtes ikke som værende i iḥrām (pilgrimstilstanden), medmindre man har niyyah (intentionen) om at indtræde i an-

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1531).

nusk (pilgrimsfærdens rituelle handlinger). Blot at iføre sig iḥrām-klæderne uden niyyah (intentionen) udgør ikke iḥrām (pilgrimstilstanden).

Mustahabbāt al-iḥrām (anbefalede handlinger ved indtræden i pilgrimstilstanden):

1 – At udføre ghusl (rituel helkropsvask) før indtrædelsen i iḥrām (pilgrimstilstanden), så hele kroppen vaskes.

2 – At manden påfører parfume på sin krop, men ikke på iḥrām-klæderne.

3 – At indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden) iført en hvid izār (lændeklæde) og en hvid ridāʾ (overklæde) samt et par sandaler.

4 – At indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden), mens han er ridende og vendt mod qiblah (bederetningen).

Anwāʿ an-nusk (typer af pilgrimsfærd):

Den, der indtræder i iḥrām (pilgrimstilstanden), kan frit vælge mellem tre former for nusuk (pilgrimsfærdsudførelse), nemlig:

1 – At-tamattuʿ: det vil sige at indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden) med intention om ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd) i pilgrimsfærds-månederne, fuldføre den, og derefter indtræde i iḥrām igen for ḥadjdj (pilgrimsfærden) i samme år.

2 – Al-ifrād: det vil sige at indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden) med intention om

udelukkende at udføre ḥadjdj (pilgrimsfærden) fra mīqāt (grænsepunktet) og forblive i iḥrām, indtil pilgrimsfærdens handlinger er fuldført.

3 – Al-qirān: det vil sige at indtræde i iḥrām (pilgrimstilstanden) med intention om både ḥadjdj (pilgrimsfærden) og ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd) samtidig – eller at indtræde i iḥrām for ʿumrah alene og derefter tilføje ḥadjdj til den, inden man begynder ṭawāf (rituel cirkelbevægelse omkring Kaʿbah). Man har da intentionen om både ʿumrah og ḥadjdj fra mīqāt (grænsepunktet) eller inden påbegyndelsen af ṭawāf for ʿumrah, og udfører derefter ṭawāf og saʿī (gang og kort løb mellem Ṣafā og Marwah) for dem begge.

Og al-mutamattiʿ (den, der udfører tamattuʿ) og al-qārin (den, der udfører qirān) er forpligtet til at bringe et bodsoffer (fidyah), hvis de ikke er blandt de fastboende ved Den Hellige Moské (al-Masdjid al-Ḥarām).

Og den bedste af disse tre former for nusuk (pilgrimsfærdsudførelse) er at-tamattuʿ, fordi Profeten – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – befalede sine ledsagere til at udføre den[1]. Derefter følger al-qirān, fordi den omfatter både ḥadjdj (pilgrimsfærden) og ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd), og derefter al-ifrād.

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (1211).

3 – Når han indtræder i iḥrām (pilgrimstilstanden) for en af disse former for nusuk (pilgrimsfærdsudførelse), fremsiger han talbiyah (pilgrimskaldet) umiddelbart derefter og siger:

«لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ».

"Labbayka Allāhumma labbayk, labbayka lā sharīka laka labbayk, inna al-ḥamda wa an-niʿmata laka wa al-mulka, lā sharīka lak." (Her er jeg, O Allāh, her er jeg; her er jeg – Du har ingen partnere – her er jeg. Sandelig, al lovprisning, al velsignelse og al magt tilkommer Dig. Du har ingen partnere)[1].

Det er en sunnah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – praksis), og det anbefales at fremsige den ofte. Mændene fremsiger den med hævet stemme, mens kvinderne fremsiger den stille.

Tiden for dens fremsigelse: Den begynder umiddelbart efter indtræden i iḥrām (pilgrimstilstanden), og dens afslutning er som følger:

1 – Den, der udfører ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd), afbryder talbiyah (pilgrimskaldet), inden han begynder ṭawāf (den rituelle

[1] Overleveret af al-Bukhārī, ḥadīth nr. (1549).

cirkelbevægelse omkring Kaʿbah).

2 – Pilgrimmen afbryder talbiyah (valfartskaldet), når han begynder steningen af djamrat al-ʿaqabah (den store stensøjle) på ʿīd-dagen (offerfestens dag).

Maḥẓūrāt al-iḥrām (handlinger, der er forbudt under iḥrām):

1 – At barbere, klippe eller fjerne hår fra nogen del af kroppen.

2 – At klippe eller trimme neglene på hænder eller fødder uden gyldig grund. Hvis en negl knækker og man fjerner den, pålægges der ingen fidyah (bodsoffer).

3 – At manden dækker sit hoved med noget, der bæres direkte på hovedet, såsom en kasket eller en ghutrah (hovedklæde).

4 – At manden bærer syet tøj, som omslutter kroppen helt eller delvist – såsom en skjorte, en ʿimāmah (turban) eller bukser. Og med "syet tøj" menes det, der er fremstillet efter kroppens form eller et specifikt lem – såsom khuffayn (lædersokker), handsker og sokker. Kvinden må under iḥrām (pilgrimstilstanden) iføre sig enhver form for beklædning, som dækker hende, da hun har behov for tildækning. Hun må dog ikke bære niqāb (ansigtsslør), men skal dække sit ansigt med noget andet – såsom et khimār (hovedslør) eller en djilbāb (ydre overklæde) – når hun passerer forbi

fremmede mænd. Og det er ikke tilladt for hende at bære handsker på sine hænder.

5 – Parfume og andre velduftende midler: for den, der befinder sig i iḥrām (pilgrimstilstanden), pålægges det at afholde sig fra luksus, verdslig pryd og nydelse, og i stedet rette sit hjerte mod det hinsidige.

6 – At dræbe eller jage landvildt: den, der er i iḥrām (pilgrimstilstanden), må hverken jage landlevende dyr, bistå i jagten på dem eller slagte dem.

Det er forbudt for den, der befinder sig i iḥrām (pilgrimstilstanden), at spise af det vildt, han selv har jaget, det, der er blevet jaget for hans skyld, eller det, han har medvirket til at jage – for ham regnes det som et ådsel.

Hvad angår havets vildt, er det ikke forbudt for den, der befinder sig i iḥrām (pilgrimstanden), at jage eller spise det. Det er heller ikke forbudt for ham at slagte tamdyr – såsom høns og husdyr (kameler, kvæg og får/geder) – for disse regnes ikke som vildt.

7 – At indgå ægteskab under iḥrām (pilgrimstilstanden) – hvad enten for sig selv eller på vegne af en anden – eller at fungere som vidne til et ægteskab.

8 – Intimt samkvem: Den, der har intimt samkvem før den første opløsning (at-taḥallul al-

awwal), bliver hans nusk (pilgrimsfærdsudførelse) ugyldig. Det påhviler ham dog at fortsætte og fuldføre sine pilgrimsritualer, og han skal udføre ḥadjdj (pilgrimsfærden) igen det følgende år samt slagte en badnah (kamel). Og hvis intimt samkvem finder sted efter den første opløsning (at-taḥallul al-awwal), bliver hans nusk (pilgrimsfærdsudførelse) ikke ugyldig, men der påhviler ham dam (et bodsoffer).

Og kvinden har samme bestemmelse som manden i dette, hvis hun deltog frivilligt.

9 – Intimitet uden samkvem: Det er ikke tilladt for den, der befinder sig i iḥrām (pilgrimstilstanden), at udvise fysisk intimitet med en kvinde, da det er et middel, der kan føre til det forbudte samkvem. Med mubāsharah (intimitet) menes her: at berøre en kvinde med begær.

ʻUmrah:

a) Arkān al-ʻumrah (søjlerne i ʻumrah):

1 – Iḥrām (pilgrimstilstanden).

2 – Ṭawāf (rituel cirkelbevægelse omkring Kaʻbah).

3 – Saʻī (gang og kort løb mellem Ṣafā og Marwah).

b) Wādjibāt al-ʻumrah (de obligatoriske handlinger ved ʻumrah):

1 – Iḥrām (pilgrimstilstanden) fra den foreskrevne mīqāt (grænsepunkt).

2 – Al-ḥalq aw at-taqṣīr (at barbere eller forkorte håret).

c) Ṣifat al-ʿumrah (beskrivelsen af ʿumrah):

Det første, den, der udfører ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd), begynder med, er at udføre ṭawāf (den rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah) syv gange – begyndende ved den sorte sten (al-ḥadjar al-aswad) og afsluttende ved den. Under sin ṭawāf (rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah) skal han være i en tilstand af rituel renhed (wuḍūʾ), og have sine ʿawrah (private dele) dækket – fra navlen til knæet. Det anbefales, at han udfører iḍṭibāʿ (at blotlægge den højre skulder) under hele ṭawāf (den rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah). Det består i, at han blotlægger sin højre skulder, fører midten af sin ridāʾ (overklædning) under den højre arm og lægger begge ender af ridāʾen over sin venstre skulder. Når han har fuldført den syvende omgang, afslutter han iḍṭibāʿ (blotlæggelsen af den højre skulder) og dækker derefter begge skuldre med sin ridāʾ (overklædning).

Han vender sig mod den sorte sten (al-ḥajdar al-aswad). Hvis det er muligt, kysser han den. Hvis ikke, berører han den med sin højre hånd, hvis det kan lade sig gøre, og kysser derefter sin hånd. Hvis det ikke er muligt for ham at berøre den sorte sten (al-ḥadjar al-aswad), peger han mod den med sin højre hånd løftet og siger én gang: “Allāhu Akbar”

(Allāh er Den Største). Han kysser ikke sin hånd og standser ikke op. Derefter fortsætter han sin ṭawāf (rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah), idet han har Kaʿbah på sin venstre side. Det er sunnah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – praksis) at udføre raml (hurtig gang med korte skridt) i de første tre omgange af ṭawāf. Raml (hurtig gang med korte skridt): Det vil sige at gå hurtigt, mens man holder skridtene tætte.

Når han passerer ar-rukn al-yamānī (det yemenitiske hjørne) – som er Kaʿbahs fjerde hjørne – berører han det med sin højre hånd, hvis det er muligt, uden at sige "Allāhu Akbar" og uden at kysse det. Hvis det ikke er muligt at berøre det, går han blot videre uden at pege mod det og uden at sige "Allāhu Akbar". Og mellem ar-rukn al-yamānī (det yemenitiske hjørne) og den sorte sten (al-ḥadjar al-aswad) siger han:

﴿...رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِي ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗ وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِ حَسَنَةٗ وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ﴾

"O vor Herre, giv os det gode i denne verden og det goide i det hinsidige, og beskyt os mod ildens straf." [Sūrah al-Baqarah:2:201].

Når han har afsluttet sin ṭawāf (rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah), beder han to rakʿah (bønneenheder) bag maqām Ibrāhīm (Ibrāhīms ståsted), hvis det er muligt. Hvis ikke, beder han dem et hvilket som helst sted i den

hellige Moské (al-Masdjid al-Ḥarām). Det er sunnah (Profetens – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – praksis) at recitere sūrah al-Kāfirūn i den første rakʿah (bønneenhed) efter sūrah al-Fātiḥah. Og i den anden rakʿah (bønneenhed) reciterer han sūrah al-Ikhlāṣ efter sūrah al-Fātiḥah. Derefter begiver han sig til as-saʿī-området (al-masʿā) og udfører saʿī (gang og kort løb mellem Ṣafā og Marwah) syv omgange. Hans bevægelse fra Ṣafā til Marwah tæller som én omgang, og hans tilbagevenden fra Marwah til Ṣafā tæller som en anden.

Han begynder saʿī (gangen og det korte løb mellem Ṣafā og Marwah) ved Ṣafā, hvor han enten stiger op på den eller bliver stående ved den. Det er dog bedre at stige op på Ṣafā, hvis det er muligt. Og han reciterer derpå Allāhs – ophøjet er Han – ord:

﴿إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلۡمَرۡوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ...﴾

"Sandelig er aṣ-ṣafā og al-marwah (to bakker i Makkah) er blandt Allāhs symboler [Hans rituelle tegn]..." [Sūrah al-Baqarah:2:158].

Det anbefales, at han vender sig mod qiblah (bederetningen), lovpriser Allāh, fremsiger takbīr ("Allāhu akbar") og siger:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أَنْجَزَ وَعْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ،

وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ».

"Lā ilāha illā Allāh, wa-Allāhu akbar, lā ilāha illā Allāh waḥdahū lā sharīka lah, lahu al-mulku wa lahu al-ḥamdu, yuḥyī wa yumītu, wa huwa ʿalā kulli shayʾin qadīr, lā ilāha illā Allāh waḥdahū, anjaza waʿdahū, wa naṣara ʿabdahū, wa hazama al-aḥzāba waḥdahū." (Der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh, og Allāh er Den Største. Der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh alene uden partnere. Ham tilhører kongedømmet, og Ham tilkommer al lovprisning. Han giver liv og forårsager død, og Han har magt over alle ting. Der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh alene. Han opfyldte Sit løfte, gav Sin tjener sejr, og Han besejrede forbundshærene alene).[1]

Derefter fremsiger han duʿā' (påkaldelse) og dhikr (ihukommelser af Allāh), som han formår, mens han løfter sine hænder, og han gentager denne dhikr og duʿā' tre gange. Derefter går han mod marwah, og når han når det første grønne mærke, går han hurtigere, indtil han når det andet grønne mærke. Hvad angår kvinden, er det ikke foreskrevet for hende at gå hurtigt mellem de to grønne mærker, da hun er pålagt ʿawrah (blufærdighed). Det foreskrevne for hende er derimod at gå i normalt tempo under hele saʿī

[1] Overleveret af Muslim, ḥadīth nr. (1218).

(gangen mellem ṣafā og marwah). Derefter går han og stiger op på marwah eller bliver stående ved den. Det er dog bedre at stige op på den, hvis det er muligt. Han siger og gør på marwah, som han sagde og gjorde på ṣafā, bortset fra recitationen af āyahen – nemlig Allāhs – ophøjet er Han – ord:

﴿إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلۡمَرۡوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ...﴾

"Sandelig er aṣ-ṣafā og al-marwah (to bakker i Makkah) er blandt Allāhs symboler [Hans rituelle tegn]..." Dette er kun foreskrevet ved opstigningen til ṣafā i den første omgang. Derefter går han ned og fortsætter sin gang, hvor gang er foreskrevet, og går hurtigt, hvor den hurtige gang er foreskrevet, indtil han når ṣafā. Han udfører dette syv gange – hans gang fra ṣafā til marwah tæller som én omgang, og hans tilbagevenden fra marwah til ṣafā tæller som en anden. Det anbefales, at han under sin saʿī (gangen mellem ṣafā og marwah) fremsiger megen dhikr (ihukommelse af Allāh) og duʿāʾ (påkaldelse), med det som er let for ham. Det anbefales, at han er i en tilstand af rituel renhed (wuḍūʾ) – fri for både den store og den lille ḥadath (urenhed). Selv hvis han udfører saʿī (gangen mellem ṣafā og marwah) uden ṭahārah (rituel renhed), er hans saʿī dog gyldigt. Ligeledes, hvis en kvinde får ḥayḍ (menstruation)
eller nifās (efterfødselsblødning) efter ṭawāf (den

rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah), udfører hun saʿī (gangen mellem ṣafā og marwah), og det er gyldigt for hende. For ṭahārah (rituel renhed) er ikke en betingelse for saʿī, men blot anbefalet.

Når han har fuldført saʿī (gangen mellem Ṣafā og Marwah), barberer han sit hoved eller klipper sit hår kort. For manden er ḥalq (barbering) bedre end taqṣīr (klipning).

Og dermed har han fuldført ʿumrah-ritualerne.

Al-ḥadjdj (pilgrimsfærden):

a) Arkān al-ḥadjdj (søjlerne for ḥadjdj – pilgrimsfærd):

1- Al-iḥrām (indtræden i pilgrimstilstand):

2- Al-wuqūf bi-ʿarafah (at opholde sig på ʿarafah):

3- Ṭawāf al-ifāḍah (den rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah efter ʿarafah):

4- Saʿī (gang og kort løb mellem ṣafā og marwah).

b) Wādjibāt al-ḥadjdj (obligatoriske handlinger under ḥadjdj – pilgrimsfærd):

1- Iḥrām fra mīqāt (indtræden i pilgrimstilstand fra det fastsatte sted):

2- Al-wuqūf bi-ʿarafah (at opholde sig på ʿarafah) på den niende dag af dhū al-ḥidjdjah – fra middagstid til solnedgang – for den, der opholder sig der om dagen.

3- At opholde sig i muzdalifah natten til den

tiende af dhū al-ḥidjdjah – fra solnedgang efter opholdet på ʿarafah og indtil midnat.

4- Overnatning i minā nætterne under tashrīq-dagene (11., 12. og 13. dhū al-ḥidjdjah):

5- Ramy al-djamarāt (kastning af småsten ved stensøjlerne).

6- Al-ḥalq aw at-taqṣīr (at barbere eller klippe håret kort).

7- Ṭawāf al-wadāʿ (afskeds-ṭawāf): Den afsluttende ṭawāf (rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah).

c) Ṣifat al-ḥadjdj (beskrivelsen af ḥadjdj – pilgrimsfærden):

At en muslim fremsiger talbiyah (påråbet: labbayka Allāhumma labbayk) med intentionen om ḥadjdj, når man når mīqāt, som ifrād (kun ḥadjdj), hvis tiden er knap. Når man ankommer til Makkah, udfører man ṭawāf al-qudūm (ankomst-ṭawāf) og derefter saʿī (gang og kort løb mellem ṣafā og marwah) for ḥadjdj. Derefter forbliver man i iḥrām (pilgrimstilstand), indtil man drager mod ʿarafah på ʿarafah-dagen – den niende dag af dhū al-ḥidjdjah – og bliver dér indtil solnedgang.

Derefter drager man derfra, mens man fremsiger talbiyah (påråbet: labbayka Allāhumma labbayk), til muzdalifah, hvor man opholder sig, indtil man beder ṣalāt al-fadjr (bønnen ved daggry). Derefter bliver man dér, ihukommer Allāh (dhikr), fremsiger

talbiyah og påkalder Ham i duʿāʾ (bøn), indtil det bliver lyst.

Når morgenen bryder klart frem, drager man – før solopgang – til minā, hvor man kaster syv små sten på djamrat al-ʿaqabah (den store stensøjle). Derefter barberer man sit hoved (ḥalq) eller klipper håret kort (taqṣīr), og barbering er bedre og mere fortjenstfuld for mænd, mens kvinder blot klipper en lille smule af spidsen på hver hårtot.

Derefter udfører man ṭawāf al-ifāḍah (den rituelle cirkelbevægelse omkring Kaʿbah), og den første saʿī (gang og kort løb mellem ṣafā og marwah) er tilstrækkelig. Dermed er ḥadjdj (pilgrimsfærden) fuldendt, og man opnår den fulde ophævelse af iḥrām (pilgrimstilstanden).

Det, der herefter resterer, er kastningen af stenene på den ellevte og tolvte dag af dhū al-ḥidjdjah – hvis man ønsker at afslutte ḥadjdj tidligt (taʿadjdjul). Man kaster sten på de tre djamrāt (stensøjler), hver med syv små sten, idet man siger "Allāhu akbar" ved hvert kast. Man begynder med den mindste, som ligger nær masjdid al-khayf, derefter den mellemste, og til sidst djamrat al-ʿaqabah, som er den sidste. Hver djamrah kastes med syv små sten. Og hvis man ønsker at blive længere efter den tolvte dag, kaster man stenene på den trettende dag på samme måde, som man gjorde på den tolvte og ellevte dag.

Tiden for stenkastningen er efter middag (zawāl) i de tre tashrīq-dage.

Og hvis man forlader minā på den tolvte dag før solnedgang, er der intet forkert i det; men hvis man bliver i minā til den trettende dag og udfører ramy al-djamarāt (kastningen af sten ved stensøjlerne) efter middag, er det bedre – som Allāh – ophøjet er Han – siger:

﴿...فَمَن تَعَجَّلَ فِي يَوۡمَيۡنِ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِ وَمَن تَأَخَّرَ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِۚ لِمَنِ ٱتَّقَىٰ...﴾

"Den, der skynder sig (og forlader minā efter to dage), begår ingen synd, og den, der bliver længere, begår heller ingen synd – for den, der viser gudsbevidsthed."

[Sūrah al-Baqarah:2:203]

Og hvis man ønsker at rejse, udfører man ṭawāf al-wadāʿ (afskeds-ṭawāf) – syv omgange omkring Kaʿbah uden saʿī (gang og kort løb mellem ṣafā og marwah)

Og det bedste, hvis man ikke har medbragt et offerdyr (hady), er at træde i iḥrām (pilgrimstilstand) for ʿumrah (den mindre pilgrimsfærd) som tamattuʿ – det vil sige at udføre ʿumrah først og derefter ḥadjdj (pilgrimsfærd) i samme rejse. Derefter træder man igen i iḥrām for ḥadjdj på den ottende dag af dhū al-ḥidjdjah og udfører de tidligere beskrevne ritualer. Hvis man derimod træder i iḥrām for både ḥadjdj og ʿumrah

samtidig, er det også tilladt; dette kaldes qirān, hvilket betyder at forene ʿumrah og ḥadjdj med én ṭawāf (rituel cirkelbevægelse omkring Kaʿbah) og én saʿī (gang og kort løb mellem ṣafā og marwah).

Det tredje kapitel:
Forhold vedrørende transaktioner

De lærde – må Allāh være dem barmhjertig – har forklaret den viden, som er farḍ ʿayn (en individuel forpligtelse) at tilegne sig. Og de drøftede også omfanget af den viden, som udgør en farḍ ʿayn (individuel pligt) for hver muslim at tilegne sig. Og blandt det, de nævnte, er: at den, der beskæftiger sig med handel, skal lære aḥkām al-buyū (de islamiske forskrifter vedrørende køb og salg), for at han ikke uforvarende falder i ḥarām (det forbudte) eller i ribā (urimelig rente eller åger), uden at være klar over det. Og der er overleveret udsagn fra nogle af ṣaḥābah (Profetens ﷺ ledsagere) – må Allāh være tilfreds med dem – som bekræfter dette princip.

ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb – må Allāh være tilfreds med ham – sagde: "Ingen må handle på vores markedsplads, medmindre han har forståelse for religionen." [1].

ʿAlī ibn Abī Ṭālib – må Allāh være tilfreds med

[1] Overleveret af at-Tirmidhī, ḥadīth nr. (487), som sagde: ḥasan gharīb (god og sjælden). Klassificeret som ḥasan (god) af al-Albānī.

ham – sagde: "Den, der driver handel, før han har tilegnet sig forståelse i islāms retslære (fiqh), vil falde i ribā (åger), derpå falde, og atter falde." Det vil sige: han falder i ribā (åger).[1]

Ibn ʿĀbidīn sagde, citerende al-ʿAllāmī – må Allāh være dem barmhjertig: Og det er pålagt enhver religiøst ansvarlig – mand som kvinde – efter at have tilegnet sig viden om religionen og vejledning, at lære om wuḍūʾ (rituel afvaskning), ghusl (rituel helkropsvask), ṣalāh (bøn), ṣawm (faste), samt zakāt (den obligatoriske almisse) for den, der har niṣāb (minimumsgrænsen), og ḥadjdj (pilgrimsfærd) for den, på hvem den er obligatorisk, samt reglerne for køb og salg for de handlende – for at de kan vogte sig mod tvivlsomme forhold og frarådte handlinger i alle former for transaktioner. Det samme gælder håndværkere; enhver, der beskæftiger sig med et erhverv eller en aktivitet, pålægges at kende dens regler og juridiske bestemmelser, for at afholde sig fra det forbudte deri.[2]

Og an-Nawawī – må Allāh være ham barmhjertig – sagde: "Hvad angår handel, ægteskab og lignende handlinger, som i sig selv ikke er obligatoriske, er det forbudt at indlade sig på dem, medmindre man

[1] Se: Mughnī al-muḥtādj (2/22).
[2] Ḥāshiyat Ibn ʿĀbidīn (1/42).

kender deres betingelser."[1]

Følgende er nogle af de grundlæggende principper, der vedrører finansielle transaktioner, og som er fastlagt i den islamiske lov (sharīʿah):

1- Tilladelsen af alt, hvad der indebærer en ren eller overvejende nytte, såsom køb og salg af tilladte varer, idjārah (lejeaftaler) og udøvelse af shufʿah (forkøbsret)[2].

2- Lovligheden af alt, hvad der indebærer sikring og beskyttelse af menneskers rettigheder; såsom rahn (pant) og ishhād (attestering med vidner).

3- Lovligheden i sharīʿah af alt, hvad der indebærer nytte og retfærdighed for begge parter i aftalen; såsom iqālah (gensidig ophævelse af en aftale), khiyār (fortrydelsesret) og betingelser fastsat i salgskontrakter.

4- Forbud mod alt, hvad der indebærer uretfærdighed mod mennesker eller uretmæssig tilegnelse af deres ejendom; såsom ribā (rente eller åger), ghaṣb (tilraning) og iḥtikār (hamstring).

5- Lovligheden af alt, hvad der indebærer samarbejde om det gode og gavn, såsom qarḍ (lån), ʿāriyah (brugslån af en genstand uden vederlag) og wadīʿah (betroet opbevaring).

6- Forbud mod alt, hvad der indebærer

[1] Se: al-Madjmū' (1/50).

[2] Ash-shufʿah (forkøbsret): Er medejerens ret til at overtage sin partners andel fra den, til hvem den er blevet overdraget mod et pengebeløb.

tilegnelse af formue uden arbejde, uden nytte og uden anstrengelse; såsom maysir (hasardspil) og riba (rente eller åger).

7- Forbud mod enhver transaktion, hvor uklarhed (djahālah) eller usikkerhed (gharar) er fremherskende; såsom at sælge noget, man ikke ejer, eller at sælge en vare, hvis art eller beskaffenhed er ukendt.

8- Forbud mod alt, hvad der indebærer omgåelse af det forbudte, såsom bayʿ al-ʿīnah.[1]

9- Forbud mod alt, hvad der distraherer fra lydighed mod Allāh; såsom køb og salg efter det andet kald til ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen).

10- Forbud mod alt, hvad der forvolder skade eller skaber fjendskab mellem muslimer; såsom salg af forbudte varer (muḥarramāt) og at byde over sin brors handel (bayʿ ar-radjul ʿalā bayʿ akhīhi).

Og når en sag eller et spørgsmål forekommer uklart for en muslim, bør man spørge de lærde om dens retslige afgørelse (ḥukm sharʿī) og ikke handle, før man har fået kendskab til den korrekte sharīʿah-baserede bestemmelse heri. Som Allāh – ophøjet er Han – siger:

[1] Bayʿ al-ʿīnah (ʿīnah-salg): Består i, at en person sælger en anden en vare mod udskudt betaling og overdrager den til ham, hvorefter han køber den tilbage kontant for et lavere beløb – før den udskudte betaling er modtaget.

﴿...فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

"... Så spørg de skriftkyndige, hvis I ikke ved det." [Sūrah an-Naḥl:16:43].

Dette er, hvad der har været muligt at samle. Og vi beder til Allāh – Den, som man beder til og søger hjælp hos – om at skænke os gavnlig viden og retskafne handlinger; sandelig, Han er Den Gavmilde, Den Ædle. Må Allāh sende Sin fred og velsignelser over vores Profet Muḥammad, hans familie og hans ledsagere, og skænke ham rigelige fredshilsener.

❋❋❋

Index

Det, som en muslim ikke må være uvidende om 2
Forord..... 2
Det første kapitel:..... 3
Emner vedrørende ‘aqīdah (troslæren)..... 3
1 - Islāms essens og dets søjler..... 3
Tawḥīds (troen på Allāhs enhed) vigtighed:..... 3
Betydningen af shahādah (trosbekendelsen): ”at der ikke er nogen værdigt i at blive tilbedt undtagen Allāh”:..... 5
Og betingelserne for lā ilāha illā Allāh (der er ingen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh) er:..... 6
Essensen af shahādah (trosbekendelsen) om, at Muḥammad er Allāhs Sendebud..... 7
2 - Al-īmān (troens) essens og dens søjler..... 9
1) Troen på Allāh – ophøjet er Han – og den omfatter tre ting:..... 11
a) Troen på Hans rubūbiyyah (herredømme):..... 11
b) Troen på Hans 'ulūhiyyah (guddommelighed):..... 13
c) Troen på Allāhs navne og attributter..... 16
2) Al-īmān bi-l-malā’ikah (troen på englene):..... 25
3) Troen på de åbenbarede skrifter:..... 26
4) Troen på profeterne – fred være med dem:..... 27
5) Troen på den yderste dag (dommedagen):..... 29
a) Troen på opstandelsen:..... 29
b) Troen på regnskabet og gengældelsen..... 30
c) Troen på paradis og helvede:..... 30
6) Troen på forudbestemmelsen – dens gode og dens dårlige (bestemmelser)..... 30
Afsnit 3: Al-iḥsān (en tilstand af fremragende karakter og

dyb åndelighed i forhold til både tilbedelse og omgang med andre) 33
Afsnit 4: En kort fremstilling af ahl as-sunnah wa-l-djamāʿahs grundprincipper. 34
Andet kapitel: Det, som vedrører tilbedelseshandlinger. 35
Afsnit 1: Ṭahārah (rituel renselse). 35
1 - Vandets kategorier: 36
c) Nadjāsah (fysisk urenhed). 36
3 - De handlinger, som er forbudt for al-muḥdith (en person der befinder sig i rituel urenhed). 39
4 – Etikette ved forrettelse af nødtørft. 42
5 – Regler for istindjāʾ (renselse med vand) og istidjmār (renselse med sten eller tilsvarende). 43
6 – Regler for wuḍūʾ (rituel afvaskning). 44
7 - Reglerne for masḥ (strygning) over lædersokkerne (khuffayn) og strømperne (djawrabayn): 47
8 – Regler for tayammum (den rituelle tørrenselse): 49
9 - Regler for menstruation og efterfødselsblødning: 53
Afsnit 2: Aṣ-ṣalāh – bønnen: 55
1 - Regler for adhān (kaldet til bøn) og iqāmah (kald til at rejse sig til bønnen): 55
2 - Aṣ-ṣalāhs (bønnen) status og dens Dyder: 60
3 - Betingelserne for aṣ-ṣalāh (bønnen). 63
For det fjerde: Arkān aṣ-ṣalāh (bønnens søjler): 65
5 - Wādjibāt aṣ-ṣalāh (bønnens pligter): 71
6 - Sunan aṣ-ṣalāh (sunnah-handlinger i bønnen). 73
7 - Aṣ-ṣalāhs (bønnen) fremgangsmåde: 76
8 - De handlinger i ṣalāh (bøn), som er frarådede: 84
9 - De forhold, der ugyldiggør ṣalāh (bøn): 84

10 - Sudjūd as-sahw (lægge panden mod jorden i hengivenhed til Allāh for at rette op på fejl og glemsomhed i ṣalāh (bøn)): 85
11 - Tidspunkter, hvor ṣalāh (bøn) er forbudt: 88
12 - Ṣalāt al-djamāʿah (fællesbøn). 89
13 - Ṣalāt al-khawf (bøn under frygt) 93
Fremgangsmåden for ṣalāt al-khawf (bøn under frygt): 93
14 - Ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen). 95
5 - Mustaḥabbāt (anbefalede handlinger) på yawm al-djumuʿah (fredagen): 98
At nå ṣalāt al-djumuʿah (fredagsbønnen): 99
15 - Ṣalāh (bøn) for dem, der har en gyldig undtagelsesgrund (ṣalāt ahl al-aʿdhār): 99
16 – Ṣalāt al-ʿīdayn (bønnen for de to ʿīd-højtider). 104
17 - Ṣalāt al-kusūf (bøn ved solformørkelse): 107
18 - Ṣalāt al-istisqāʾ (bøn for regn): 109
19 - Aḥkām al-djanāʾiz (bestemmelser om begravelser): 111
Afanit 3: Zakāt (den obligatoriske almisse) 116
1 – Definitionen af zakāt (den obligatoriske almisse) og dens status. 116
2 – Betingelserne for zakāt (den obligatoriske almisse): 117
3 – De formuer, som zakāt (den obligatoriske almisse) påhviler: 119
Afsnit 4: Aṣ-ṣawm (fasten) 133
Betingelserne for, at fasten i ramadan er obligatorisk: 134
Det femte afsnit: Ḥadjdj og ʿumrah 143
Betingelserne for forpligtelsen til ḥadjdj og ʿumrah: 144
Tidsgrænser for iḥrām (indtræden i ḥadjdjtilstanden): 146

Al-iḥrām (pilgrimstilstanden): 149
‘Umrah: 155
Al-ḥadjdj (pilgrimsfærden): 161
Det tredje kapitel: 165
Forhold vedrørende transaktioner 165

❊❊❊

da227v3.0 - 14/06/2026

حرمين

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and the Prophet's Mosque in languages.

978-603-8591-28-4